

Giới thiệu Cẩm Đỗ Chí Mạng

Mặc Bảo Phi Bảo là cây viết nổi tiếng có nhiều độc giả nhờ những câu chuyện ám áp, văn phong chững chạc và cách xây dựng nhân vật của cô. Cẩm Đỗ Chí Mạng là tác phẩm mới nhất, cũng là tác phẩm thứ ba trong series ngôn tình "Trọn đời trọn kiếp" của Mặc Bảo Phi Bảo, sau "Trọn đời trọn kiếp" (đã xuất bản tại Việt Nam) và "Cốt cách mỹ nhân". Lần đầu tiên cô gặp anh là ở bên hàng "chuyển kinh luân", anh đứng ngược sáng, chấp hai tay trước ngực, gật đầu với cô. Anh là người đàn ông có Phật tính nhất mà cô từng gặp. Sau đó cô mới biết, anh bước ra từ địa ngục, vượt qua bao đau sỏi lửa bóng mới có thể đứng ở nơi đó. Yêu anh là cô yêu một người đã nằm trong danh sách tử vong của CIA mười mấy năm, không bao giờ bị xóa sổ?". Yêu anh, cô sẽ đổi mất những gì, thật tâm của anh ra sao các bạn hãy cùng khám phá tại trang Đọc Truyện Online nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Đỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

“Đại mộng thù tiên giác. Bình sinh ngã tự tri[1].

[1] Dịch nghĩa: Mộng dài ai sớm tỉnh. Đời ta, ta biết ta. Trong tác phẩm Tam Quốc Diễn Nghĩa, khi Lưu Bị lần thứ ba đến ngôi nhà cỏ của Khổng Minh (Tam cố thảo lư) mời ông làm quân sư cho mình, Khổng Minh đã xuất khẩu thành câu thơ này. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)

“Ồ!” Người đàn ông kinh ngạc hỏi: “Đại sư cũng biết điển tích “Tam cố thảo lư” à?”

Cao tăng tiếp tục lên tiếng: “Nhân sinh như giấc mộng, cậu từng làm việc gì, bất kể tốt hay xấu, cũng chỉ bản thân cậu biết rõ nhất. Tôi giải thích có sai chỗ nào không?”

“Không sai đâu ạ.” Không ngờ trình độ cổ văn của vị sư già lại cao như vậy.

“Nhiều câu chuyện của các cậu cũng rất thú vị.” Cao tăng nhìn anh: “Chàng trai, giống như câu vừa rồi, trong quá khứ cậu làm điều ác hay hành thiện, chỉ bản thân cậu biết rõ. Tại sao cậu đến đây? Lúc nào mới rời đi? Cậu khỏi cần cho tôi biết.”

Nói xong, cao tăng mỉm cười.

Bốn bề lại rơi vào trạng thái vô cùng tĩnh mịch. Trình Mục Vân ngồi một lúc rồi đứng dậy ra ngoài. Anh đi xuyên qua nhiều cánh cửa thấp, đi qua con đường lát đá tràn ngập ánh nắng, cuối cùng, bước vào một điện thờ.

Điện thờ của ngôi chùa luôn tối tăm, bên trong hầu như không có ánh mặt trời, chỉ có ánh sáng le lói từ ngọn đèn dầu.

Các lạt ma[1] nhỏ tuổi ngồi trên bậc thềm cao đến đầu gối, lặng lẽ tụng kinh, đằng sau là hàng trăm bức tranh Thangka[2] và bích họa. Xung quanh có hành lang chỉ đủ hai người đi qua. Nơi này tương đối hẻo lánh, buổi chiều mới thỉnh thoảng xuất hiện du khách đeo ba lô đi vào. Du khách đeo ba lô và các lạt ma nhỏ tuổi như người của hai thế giới, giương mắt dò xét đối phương trong ánh sáng màu hoàng hôn của ngọn đèn dầu.

[1] Lạt ma: Nhà sư thuộc Phật giáo Tây Tạng.

[2] Thangka (Còn được viết là Tangka hay Thanka): Loại tranh vẽ (hoặc thêu) treo ở các tự viện hay nơi thờ Phật tại gia đình, là nét đặc sắc của văn hóa dân tộc Tạng.

Chỉ có anh cụp mí, đi qua những du khách này. Trong con mắt du khách, Trình Mục Vân cũng chỉ là một lạt ma trẻ tuổi, trên người mặc áo cà sa màu đỏ, bên ngoài khoác tấm vải đỏ tím, chỉ khác các lạt ma nhỏ ở đây về tuổi tác.

Anh ra khỏi đại điện, men theo con đường đá tiếp tục tiến về phía trước. Vừa đi, anh vừa không ngừng hỏi bản thân: Trình Mục Vân, tại sao cậu lại tới nơi này? Tại sao cậu muốn thuyết phục vị sư già để cậu ẩn náu ở đây với thân phận người xuất gia? Chỉ bản thân cậu mới biết tất cả những đáp án này. Cậu bước ra từ địa ngục, trải qua bao đau sỏi lửa bóng mới có thể đứng ở đây. Một khi nhân gian chỉ là ảo mộng chân thực, vậy thì những kẻ luôn đòi lấy mạng cậu và những người muốn cậu cứu mạng bao giờ mới chịu buông tha cậu?

Đột nhiên, một luồng sáng màu vàng vụt qua trước mắt Trình Mục Vân. Anh ngoảnh đầu theo phản xạ. Bên cạnh dãy chuyển kinh luân[3] đang chuyển động có một cô gái đội mũ che nắng màu trắng, tay phải cô lướt qua hàng chuyển kinh luân, miệng lầm bầm câu gì đó.

[3] Chuyển kinh luân: Những ống đồng cao một mét, hình tròn, bề mặt có hoa văn chim chóc muông thú, bên trong đựng đầy kinh Phật.

Trình Mục Vân đứng ngược sáng, quan sát cô gái đi về phía mình. Toàn thân anh rơi vào trạng thái cảnh giác cao độ, như thể sẽ bị tấn công bất cứ lúc nào. Một con dao nhỏ phồng thân từ tay áo âm thầm rơi xuống lòng bàn tay anh.

Cô gái nhanh chóng xoay đến chiếc chuyển kinh luân cuối cùng. Cô ngừng đầu nhìn anh, nở nụ cười thân thiện, thành kính chấp hai tay trước ngực, cúi

thấp người hành lễ: “Chào buổi chiều, lạt ma.”

Ngữ điệu của cô tương đối kỳ lạ, cách dùng từ cũng không bình thường, giống như người nước ngoài nói tiếng Trung.

Nhưng ngữ quan của cô lại giống người Trung Quốc.

Phía sau, dải cờ ngũ sắc bay phất phới, tháp Phật san sát, khúc nhạc Phật réo rắt.

Trình Mục Vân vẫn đứng ngược sáng, chậm rãi chấp hai tay trước ngực, lưỡi dao giấu trong lòng bàn tay. Anh hơi gật đầu với cô gái. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, không hề có tiếng quần áo sột soạt.

Đây là lần đầu tiên Ôn Hàn gặp Trình Mục Vân.

Khi ấy, cô tưởng anh là lạt ma thật sự. Sau này biết rõ sự thực, Ôn Hàn vẫn cho rằng, Trình Mục Vân là người đàn ông có Phật tính nhất mà cô từng gặp. Nhưng anh cũng giống một loài rắn cổ nhỏ, mang lớn, đuôi đỏ rực thường sống trong các khu rừng rậm ở Nepal, một con rắn ngũ say dưới chân Phật tổ, khiến kẻ ác và quỷ thần không dám xâm phạm.

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp Lại Ở Nepal (1)

Nửa năm sau, tại vùng núi Himalaya.

“Tháng Chín, tháng Mười ở Nepal là mùa mưa, cũng là mùa vắng khách du lịch.” Người tài xế dùng thứ tiếng Anh bập bõm giải thích: “Người rất thưa thớt... Nếu các vị muốn đi, tôi sẽ giới thiệu nhà nghỉ do bạn thân của tôi mở...”

Thật ra, bốn người khách trên xe đều có trình độ tiếng Anh “gà mờ”.

Hai trong số đó là người Nga, hai người còn lại gốc Hoa sinh ra và lớn lên ở Nga. “Gà mờ” đụng “gà mờ” thì có một ưu điểm là tôi hiểu ý anh, anh cũng nghe hiểu lời tôi, hai bên có thể giao tiếp bình thường.

Lúc này, ngoài trời mưa như trút nước, con đường quốc tế thông sang Nepal lầy lội bởi nước mưa. Gọi là đường quốc tế nhưng thật ra không bằng đường núi tới Tây Tạng, Trung Quốc.

Cách lớp cửa kính mờ mịt, tầm mắt của Ôn Hàn dừng lại ở đám du khách đeo ba lô bên đường. Bởi vì mưa to nên nhiều người bỏ lại phương tiện giao thông, mang theo hành lý đi bộ về phía chân núi Himalaya.

“Theo tôi, các vị cũng sắp phải xuống xe rồi.” Người tài xế thờ dãi: “Nepal bị kẹt giữa Trung Quốc và Ấn Độ nên cái gì cũng bị hạn chế. Phía Ấn Độ không cho làm một con đường từ tề.”

“Ý anh là Chính phủ Ấn Độ hạn chế ư?” Vương Văn Hạo, người ngồi ngay sau tài xế đẩy gọng kính trên sống mũi, hỏi: “Tại sao Ấn Độ lại không cho Nepal sửa đường?”

“Nepal có ba mặt giáp Ấn Độ, một mặt giáp Trung Quốc. Chàng trai, cậu cứ thử nghĩ đi, nếu Nepal có hệ thống đường xá ngon lành, người Ấn Độ sẽ không thấy thoải mái.”

Ôn Hàn im lặng lắng nghe, ánh mắt bỗng dừng lại ở một điểm.

Ban đầu, cô chỉ thấy một người đàn ông mặc một bộ đồ leo núi màu đen với mũ chụp kín đầu che đi gần nửa gương mặt. Dù trời mưa nhưng người đó vẫn đeo kính râm đen, giống một ngôi sao điện ảnh chỉ hận không thể che hết toàn bộ dung mạo. Đúng lúc cô nhìn người đó, anh ta chợt tháo kính, quan sát chiếc xe duy nhất vẫn cố chạy trên đoạn đường sạt lở mà cô đang ngồi.

Người đàn ông có đôi mắt vô cùng đặc biệt...

Đây chính là lạt ma cô từng gặp ở Tây Tạng? Lạt ma đã hoàn tục ư?

Không thể nào, có lẽ cô đã nhận nhầm người.

Xe ô tô lắc lư nghiêng ngả trong vũng bùn, cả người Ôn Hàn bật lên, rồi lại đập xuống chỗ ngồi. Não bộ vẫn nghĩ đến vị lạt ma hoàn tục ấy, cô liền quay đầu tìm kiếm theo phản xạ. Xe ô tô đã đi qua đoạn đường đó. Mưa vẫn rơi ào ào, tầm mắt mờ mịt nhưng cuối cùng Ôn Hàn vẫn tìm thấy hình bóng của

đối phương. Lúc này, trong tay anh ta xuất hiện một khẩu súng màu đen, đang nhắm vào một du khách vừa lướt qua xe ô tô của cô.

“A!” Cô bất giác kêu thành tiếng.

Mọi người đều quay sang Ôn Hàn, thấy cô há hốc miệng, trợn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đáng tiếc xe ô tô đã đi qua ngã rẽ, người đàn ông cũng hoàn toàn khuất dạng.

Không hiểu nguyên nhân khiến Ôn Hàn hoảng sợ, Vương Văn Hạo vỗ vai cô: “Em nghỉ ngơi một lúc đi, chúng ta sắp phải xuống xe bây giờ. Có lẽ chúng ta phải đi bộ bảy, tám tiếng đồng hồ nữa mới tới thủ đô của Nepal.”

Ôn Hàn vẫn chưa định thần, trong đầu toàn là cảnh tượng vừa rồi. Nghe Vương Văn Hạo đề cập đến chuyện xuống xe, cô lập tức nghĩ tới vị lạt ma hoàn tục cầm súng đó. Ngộ nhờ xuống xe, anh ta đuổi theo thì sao?

“Em vừa nhìn thấy có người cầm súng.” Cô túm cánh tay Vương Văn Hạo, nói nhỏ bằng tiếng Nga.

Agassi, cô gái người Nga đi cùng ghé sát: “Cậu nhìn thấy gì? Súng ư?”

“Là súng thật đấy.” Ôn Hàn cất giọng run run.

Trên thực tế, Ôn Hàn từng nhìn thấy súng bởi Moscow là nơi tập trung khá đông dân xã hội đen. Chỉ là ở nơi đất khách quê người, ngay dưới chân núi Himalaya đột nhiên bắt gặp cảnh tượng này nên cô mới cảm thấy đáng sợ. Nhóm của cô đến đây du lịch, nếu gặp phải phần tử vũ trang chống chính phủ thì bọn cô phải làm thế nào để ứng phó?

Nhưng nhờ cô hoa mắt, vị lạt ma đó chỉ cầm vật gì đó màu đen chứ không phải súng thì sao?

Chỉ vì câu nói của Ôn Hàn, mấy người đồng hành đều tỏ ra căng thẳng, hỏi tài xế xem có thể tiếp tục lái xe về phía trước không. Người tài xế chỉ tay xuống mặt đường đã bị sạt lún, từ chối đề nghị của họ. Mọi người đành xuống xe, đeo hành lý đội mưa tiếp tục đi bộ, bọn họ không hẹn mà cùng bước nhanh hơn.

Ôn Hàn mấy lần định ngoảnh đầu, đều bị Vương Văn Hạo ngăn lại: “Nơi này đúng là có phần tử vũ trang chống chính phủ, em đừng ngó nghiêng lung tung, vì nếu chẳng may gặp phải, chúng ta và họ còn có thể coi như không nhìn thấy nhau.”

Thấy mọi người có vẻ lo lắng nên Ôn Hàn không nói cho họ biết, nửa năm trước, cô từng gặp người đó ở cao nguyên Tuyết Vực.

May mà mọi người đều lớn lên ở Moscow, chẳng lạ lẫm với những cuộc đối đầu của xã hội đen nên không đến nỗi sợ hết hồn hết vía. Bọn họ chỉ trầm mặc tiến bước về phía trước.

Đi bộ mất sáu tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng đến được thủ đô Kathmandu của nước Nepal.

Lúc này, mưa đã ngừng rơi. Bốn người toàn thân đầy bùn đất, đi vào thành phố tụ tập khá đông du khách. Ôn Hàn không tìm đến nhà nghỉ do người tài xế giới thiệu, mà đến nhà nghỉ nhỏ cô đã gọi điện thoại đặt phòng từ trước. Họ hỏi đường rất lâu, đi vào một ngõ lát đá hẹp và dài. Ôn Hàn vừa xem tấm danh thiếp, vừa đối chiếu trên biển hiệu của các nhà nghỉ. Cuối cùng, cô dừng lại ở một góc rồi quay sang nói với mọi người: “Chắc là nơi này.”

Agassi thờ phào: “Mình phải tắm nước nóng một phát mới được, mình cần hồi sinh.” Cô ta vừa nói vừa khoác vai Ôn Hàn: “Này, cậu có nhầm không đấy? Tuy nhiên, nhầm cũng tốt, mình không muốn đi bộ nữa đâu.”

Ôn Hàn giơ tay đẩy cánh cửa gỗ của nhà nghỉ. Khi tiếng bản lề kéo kẹt vang lên, một cậu bé ngẩng đầu nhìn bọn họ. Là khuôn mặt điển hình của người Ấn Độ.

Agassi mỉm cười, lẩm bẩm một câu tiếng Nga: “Trời ạ, chúng ta đi bộ sáu tiếng đồng hồ để lại quay về Ấn Độ hay sao?”

Rum, anh trai Agassi cười nói: “Ở đây cũng có nhiều người Ấn sinh sống.”

Đang sau vang lên tiếng rì rào nhỏ, Ôn Hàn đã bắt đầu nói chuyện với cậu bé gác cửa. Thằng bé khá nhanh nhẹn, giở quyển sổ màu vàng, tìm tên Ôn Hàn: “Tên này phải không?”

Ôn Hàn gật đầu: “Chắc chắn ở đây có nước nóng chứ?”

“Có.”

Thằng bé đưa bọn họ lên tầng ba. Nơi này còn ba căn phòng trống.

Thằng bé giải thích tầng hai đã có người đặt phòng, chỉ còn lại tầng ba và tầng bốn. Thế có nghĩa là một người phải ở tầng bốn. Vương Văn Hạo nhìn ba người, chủ động đề xuất bản thân lên tầng bốn.

Ôn Hàn nói nhỏ bằng tiếng Nga với anh ta: “Chắc chắn tầng hai vẫn còn phòng trống. Bây giờ là mùa vắng khách, em đã hỏi những người từng đến đây. Thời điểm này, phần lớn các khách sạn và nhà nghỉ đều chẳng có người ở. Thằng bé nói vậy chỉ nhằm mục đích khiến chúng ta cảm thấy, nhà nghỉ này rất đắt khách.”

Vương Văn Hạo tiện đáp: “Vậy sao?”

Anh chẳng bận tâm đến việc nhà nghỉ còn trống hay đầy khách, anh chỉ muốn ở cùng phòng với cô mà thôi.

Vương Văn Hạo dự định trước khi kết thúc chuyến đi, anh sẽ tìm một ngôi chùa ở Nepal để tỏ tình với Ôn Hàn. Tuy anh không tin vào Phật pháp nhưng Ôn Hàn lại rất tin. Anh có thể chiều theo tín ngưỡng của cô. Vấn đề quan trọng hơn cả, anh đã phải chờ đợi từ năm cô mười tám tuổi đến tận bây giờ, khi cô bước sang tuổi hai mươi. Anh ta sắp mất hết sự nhẫn nại...

Vương Văn Hạo từng ám chỉ nhiều lần, nhưng vẫn chưa có cơ hội tiến thêm một bước.

Ôn Hàn, Ôn Hàn...

Tại thủ đô Kathmandu của đất nước Nepal, anh sẽ biến cô thành người phụ nữ của mình, khiến cô không thể chạy thoát.

Vương Văn Hạo đưa Ôn Hàn vào phòng. Trước khi rời đi, anh tháo cặp kính, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng: “Em hãy đi tắm rồi ngủ một lát. Bọn anh định chơi bài, nếu em không mệt thì lên tầng bốn tìm bọn anh.”

Ôn Hàn gật đầu.

Cô nhanh chóng gội đầu và tắm rửa sạch sẽ, rồi dùng khăn mặt lau gần khô tóc. Sau đó, cô đứng tựa vào cửa sổ, vừa quan sát ngõ nhỏ không người, trong đầu vừa nghĩ xem tối nay ăn món gì? Về Vương Văn Hạo, quả thực cô không thể tìm ra một khuyết điểm trên con người anh. Anh dịu dàng tinh tế, công việc ổn định, lại rất yêu cô.

Biết vậy nhưng cô vẫn do dự. Ở Moscow, đàn ông tương đối “đắt hàng”, những cuộc tình có thể xảy ra bất cứ lúc nào và ở đâu. Nhưng điều cô mong muốn là thứ tình cảm khác, kể cả khi kết cục không tốt đẹp, cô vẫn nguyện lao đầu vào thử.

Ôn Hàn bỏ khăn mặt xuống, thay áo sơ mi màu xanh da trời mềm mại, bên ngoài quần khăn choàng mua ở Ấn Độ, mỉm cười với cô gái trong gương.

Sau đó, cô rời khỏi phòng đi lên tầng trên. Tầng bốn vô cùng yên tĩnh, cả bốn căn phòng đều khép cửa.

Vừa rời Ôn Hà vào phòng trước nên không biết mọi người đang ở phòng nào.

“Agassi!” Ôn Hàn dùng tiếng Nga gọi khẽ một tiếng. Ở đây chắc chỉ có bạn đồng hành của cô nghe hiểu tiếng Nga nên nhất định họ sẽ nhanh chóng mở cửa cho cô mà không ảnh hưởng đến người khác.

“Agassi!” Ôn Hàn ngó nghiêng nhưng vẫn chẳng thấy động tĩnh.

Trong lúc cô còn phân vân không biết có nên gọi tiếp hay không, ở bên trái phía sau chợt vang lên tiếng động. Rõ ràng là tiếng bản lề cửa cũ kĩ ma sát, mới phát ra âm thanh kì lạ như vậy.

Cô lập tức quay người: “Sao giờ cậu mới...”

Đúng lúc này, cổ tay cô bị túm chặt, sau đó cô bị một lực mạnh lôi vào căn phòng tối. Cánh cửa đóng chặt ngay tức thì.

Lưng Ôn Hàn đập vào cửa gỗ, một thân hình cao lớn đè lên người cô. Thân thể cô bị bao bọc bởi hơi ấm xa lạ và nguy hiểm. Đầu óc Ôn Hàn trống rỗng. Ở giây tiếp theo, một đôi môi ấn xuống miệng cô. Trước khi Ôn Hàn có phản ứng, đầu lưỡi lạnh lẽo nhanh chóng tách môi cô tiến vào trong cuốn lấy đầu lưỡi cô.

Ôn Hàn định giãy giụa, nhưng đã bị hai ngón tay cứng như sắt kẹp chặt cổ họng, khiến cô không dám động đậy.

“Suyt... đừng có la hét, đừng giãy giụa.” Cuối cùng đối phương cũng mở miệng. Một điều bất ngờ là anh ta dùng tiếng Nga nói nhỏ bên tai cô.

Từ trước đến nay, Ôn Hàn không hề hay biết, sức lực của một người đàn ông lại có thể lớn đến thế. Cô chẳng thể nuốt nổi nước bọt, cũng không thở nổi. Mọi cảm giác và hy vọng sinh tồn đều phụ thuộc vào cổ họng của cô, giờ đây bị bàn tay một người đàn ông khổng chế.

Cô ngước đầu, liền chạm phải đôi mắt đối phương.

Là anh ta... Chính là anh ta...

Sống lưng Ôn Hàn lạnh toát, thân thể cô run rẩy, vì thiếu đường khí, cũng bởi vì người đàn ông trước mặt.

Vị lạt ma trầm lặng ở cao nguyên Tuyết Vực nửa năm trước, người đàn ông cầm súng trong cơn mưa lớn vài tiếng đồng hồ trước, và người đàn ông hiện đang vén tà váy dài của cô.

Nhưng hình như anh ta đã quên cô.

Người đàn ông lặng lẽ quan sát Ôn Hà. Trong một khoảnh khắc, cô cảm thấy đôi mắt của anh ta giống ngọn núi Himalaya trong gió tuyết, có một sự uy

hiếp không kẻ nào dám đối mặt và nỗi nguy hiểm không thể dự đoán trước.

Ôn Hàn không ngừng bấm móng tay vào cửa gỗ. Bởi vì thiếu dưỡng khí, đầu óc cô bắt đầu choáng váng, trước mắt cô xuất hiện một vùng sáng trắng.

“Em thật đẹp.” Người đàn ông thì thầm bên tai cô: “Vẻ đẹp của em khiến thần hồn tôi điên đảo.”

Ngón tay anh ta bắt đầu thăm dò tìm kiếm, từ đùi người phụ nữ đến lớp vải cuối cùng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ôn Hàn ra sức thở hỗn hển nhưng vẫn chẳng có chút dưỡng khí nào. Ngược lại, cô càng cảm thấy khó thở. Cô muốn lên tiếng nhưng đã mất khả năng ngôn ngữ, chỉ có nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Em yêu! Sao em lại rơi lệ?” Người đàn ông dùng tiếng Nga nói nhỏ, như thủ thi với người tình: “Đừng rồi! Tôi quen nói với em, rất vui được làm quen với em, ở đất nước Nepal.”

Lúc này, người đàn ông không còn là con rắn nằm ngủ say dưới chân Phật tổ nữa. Con rắn chiếm cứ đường ranh giới một thời gian dài đã từ từ thức tỉnh. Nó ngóc cao thân mình, thè cái lưỡi đỏ tươi về phía Ôn Hàn.

Người đàn ông lại một lần nữa phủ môi xuống, bắt chắp sự vùng vẫy của cô.

Đầu lưỡi của anh ta sục sạo trong khoang miệng Ôn Hàn, quấn lấy đầu lưỡi cô, hút hết chút dưỡng khí cuối cùng. Ngón tay kẹp cổ Ôn Hàn hơi thả lỏng, để cô có thể hít thở, sau đó lại tàn nhẫn hút sạch.

Nơi này là đường Thamel, khu vực tụ tập đông du khách nước ngoài. Ở đây xuất hiện vô số khách du lịch đến từ nhiều quốc gia, đâu đâu cũng là nhà nghỉ khách sạn. Thậm chí bên ngoài cửa sổ còn có người cất cao giọng hát bằng tiếng địa phương, hòa lẫn trong âm nhạc của người Ấn. Ôn Hàn nghe thấy cả tiếng cười của Agassi từ đâu đó vọng tới.

Phòng giặt đồ ở tầng trên cũng lao xao tiếng nói chuyện. Tất cả đều rất gần và rõ mồn một, nhưng cô không thể làm gì cả.

Trong căn phòng này, trong nụ hôn mang tính cướp đoạt của người đàn ông này, dưỡng khí như đang dần rời xa thế giới của cô. Đầu óc cô thậm chí còn xuất hiện ảo giác, lồng ngực đau buốt kinh khủng.

Ôn Hàn không ngừng rơi lệ, nước mắt chảy theo gò má xuống mu bàn tay người đàn ông.

Dòng nước dinh dính, ấm nóng.

Cảm giác bàn tay ươn ướt, Trình Mục Vân đột nhiên mất hết hứng thú: “Tôi không thích cưỡng ép người khác. Đây nên là chuyện khiến chúng ta vui vẻ mới đúng.”

Mọi sức mạnh khổng lồ trên người cô biến mất. Trình Mục Vân cuối cùng cũng buông Ôn Hàn. Anh cài lại thắt lưng đã bị bung ra từ lâu nhưng chẳng thèm “đóng thùng” áo sơ mi, dáng vẻ giống một người đàn ông lười nhác mặc quần áo qua quýt sau cuộc ân ái.

Dưỡng khí, dưỡng khí.

Ôn Hàn chỉ biết thở lấy thở để. Bởi vì quá vội vàng, cô tựa vào cánh cửa ho sặc sụa. Cô không biết bị siết cổ một lúc lâu lại đáng sợ đến vậy. Thấy người đàn ông trước mặt cúi xuống đất nhặt khăn choàng, cô lập tức giơ tay, định đẩy người anh ta và mở cửa chạy trốn.

Nhưng trước mặt Ôn Hàn dường như là một linh hồn chứ không phải con người, anh ta có phản ứng nhanh ngoài sức tưởng tượng. Tay cô còn chưa kịp chạm vào người anh ta đã bị anh ta quấn khăn buộc chặt.

“Em đúng là... rất đặc biệt. Lẽ nào vừa rồi tôi thô lỗ quá?” Trình Mục Vân vẫn giữ dáng vẻ biếng nhác như cũ. Anh cầm hai tay Ôn Hàn giơ cao lên, ấn vào cánh cửa: “Hay là... tôi và những người khách em từng gặp không giống nhau, em muốn để lại ấn tượng sâu sắc cho tôi?”

“Anh...” Cô tay Ôn Hàn đau buốt. Cô chợt hiểu ra nguyên nhân mình bất thành linh bị lôi vào đây. Nỗi sợ hãi như sắp rơi xuống địa ngục vừa rồi được thay thế bằng cảm giác nhục nhã trong giây lát. Cô giận đến mức không thể thốt ra câu hoàn chỉnh: “Buông tôi ra, tôi không phải gái làng chơi.” Bởi vì vừa bị ho và bức tức, giọng cô trở nên khàn khàn.

Toàn thân Ôn Hàn như bị đóng trên cây thập tự giá. Cô trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, thể hiện sự phẫn nộ đến cực điểm.

“Suyt... Em đừng tức giận.” Rõ ràng anh không coi lời cô nói là thật, mà coi đó là một sự ve vãn khác. “Tôi là người rất hào phóng, mức giá đưa ra chắc chắn sẽ không khiến em thất vọng.”

Trình Mục Vân cụp mi, thần nhiên thưởng thức bộ ngực của Ôn Hàn. Vạt áo phía trước bị kéo sang bên, để lộ làn da trắng nõn và đường cong đẹp đẽ theo hơi thở phập phồng của cô...

“Buông tôi ra!” Toàn thân Ôn Hàn run rẩy: “Mau để tôi đi...”

Ôn Hàn thề, chắc chắn cô bị mây đen che mờ mắt, nên lúc gặp anh ta ở ngôi chùa, cô mới cảm thấy anh ta là người đàn ông có ánh mắt thuần khiết nhất trong số những lạt ma cô từng gặp.

“Nếu tôi nói không thì sao?” Anh ta lại ép sát vào người cô.

Lúc nói câu này, ánh mắt của người đàn ông không hề xuất hiện ý cười.

Trong đôi mắt đó chỉ có sự dò xét đánh giá và một chút cợt nhả còn sót lại. Ôn Hàn vẫn chưa quên hai ngón tay cứng như sắt kẹp ở cổ mình. Cô biết một khi không vui, anh ta sẽ...

Hơn nữa anh ta có súng.

Ôn Hàn sắp suy sụp đến nơi. Đây không phải ánh mắt của con người, bởi trong đó vô cùng tối tăm, giống một xoáy nước có thể nuốt chửng cô bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng gõ cửa.

“Xin hỏi! Ở đây có người đang chờ một cô gái Moscow đúng không ạ?” Một giọng nữ phát âm tiếng Nga rất chuẩn, đúng phong cách Moscow vang lên.

Ôn Hàn chờ người. Hóa ra người đàn ông ngày không nói dối. Anh ta thật sự đợi một cô gái biết nói tiếng Nga đến để ... phục vụ đặc biệt?

Người đàn ông cất giọng biếng nhác bằng tiếng Nga: “Bảo bồi đợi một lát. Trong này có người đang mặc quần áo.”

Ôn Hàn chỉ có thể mở to mắt mà không thể động đậy vì thân thể của cô đang bị đè vào cánh cửa. Cô tức giận trừng mắt với anh. Rõ ràng tôi không phải như anh nói.

Tựa như đọc hiểu được ý cô, Trình Mục Vân dùng mũi giày móc chiếc khăn choàng bị rơi dưới đất rồi khoác lên vai Ôn Hàn. Sau đó, anh thì thầm bên tai cô: “Đáng tiếc không phải là em.”

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp Lại Ở Nepal (2)

Giây tiếp theo, cánh cửa mở tung, không cho cô cơ hội phản nộ hay khóc lóc, anh hoàn toàn phơi bày tư thế mờ ám này ra bên ngoài. Đầu óc rối trong giây lát, Ôn Hàn cắn môi, trừng mắt với anh ta. Cô gái trẻ ở ngoài hành lang cũng ngậy ra. Cô ta giữ chiếc mũ đang đội trên đầu, lăm lăm bằng tiếng Nga: “Lạy chúa tôi!”

Ôn Hàn có thể nghe ra giọng điệu mang ý vị sâu xa của cô gái. Cô còn chưa kịp phản ứng, Trình Mục Vân đã gõ nhẹ vào cánh cửa: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều. Tôi sẽ bồi thường cho em.”

Ôn Hàn nghiêng rãnh, trừng trừng nhìn anh. Người đàn ông nhún vai. Cô chẳng nói chẳng rằng, lao đảo đi về phía cầu thang.

Đằng sau vang lên tiếng cười vui vẻ của cô gái trẻ và tiếng đóng cửa phòng.

Ôn Hàn lập tức chạy xuống phòng, rút chìa khóa mở cửa. Bàn tay run bần bật, khó khăn lắm cô mới có thể tã chìa khóa vào ổ, sau đó đẩy cửa phòng.

Ôn Hàn tựa người vào cánh cửa, thở hồng hộc.

Tại sao đi đâu cô cũng gặp người đàn ông đó?

Cho dù sự việc vừa rồi là “hiểu nhầm” đi chăng nữa, Ôn Hàn vẫn không quên thân phận kỳ lạ của anh ta ở cao nguyên Tuyết Vực và cảnh tượng giờ sùng dưới chân núi Himalaya.

Ôn Hàn muốn đi tắm, nhưng lúc cởi quần áo, cô có một cảm giác bị si nhục khó diễn tả.

Cô muốn làm dịu đi cảm giác này nhưng không kiềm chế nổi. Bởi cô luôn nghĩ đến người đàn ông đó và hành vi của anh ta.

Hai chân Ôn Hàn mềm nhũn. Cô định lên giường nằm nghỉ một lúc, ngẫm nghĩ nên nói với mấy người bạn đồng hành thế nào về chuyện này. Cả nhóm mới đến đây, đã phải lập tức bỏ đi? Nếu biết sự thật, liệu họ có đi tìm người đàn ông đó tính sổ? Nhưng người ta đã giải thích chỉ là sự hiểu nhầm. . . hiểu nhầm cô thành gái làng chơi. . .

Món nợ này tính thế nào? Đòi bồi thường hay đánh nhau một trận?

Cô không tin trong đám bọn cô có người đánh thắng anh ta.

Hơn nữa, cô cũng rất khó mở miệng kể chuyện bản thân bị tưởng nhầm thành loại phụ nữ đó.

Trong lúc Ôn Hàn nghĩ ngợi linh tinh, bà chủ nhà đột nhiên đến tìm. Khi mở cửa, Ôn Hàn phát hiện cô vẫn khoác chiếc khăn choàng, dưới khăn choàng là áo sơ mi xộc xệch. Sau khi mở cửa để bà chủ vào phòng, Ôn Hàn vội vào nhà vệ sinh thay áo phông ngắn tay khác.

Bà chủ là người Hoa kiều. Ôn Hàn đặt nhà nghỉ ở trên mạng cũng bởi vì dòng máu của bà chủ. Dù sao trong cốt tủy của cô cũng mang dòng máu người Hoa. Sự tin tưởng này xuất phát từ bản năng.

Mái tóc dài của bà chủ dùng cái trâm vén lên, vắt ra sau gáy. Cổ tay chị ta đeo chuỗi hạt gỗ đàn hương. Chị ta mỉm cười nói với Ôn Hàn bằng thứ tiếng Trung ngượng nghịu nhưng vẫn khá chuẩn xác: “Tôi có một khách quen đã thanh toán toàn bộ chi phí của nhóm các cô. Trong những ngày tới, các cô không phải trả tiền ở, tiền tham quan du lịch và hành trình thám hiểm Everest[1].

[1] Everest: Đỉnh núi cao nhất thế giới so với mực nước biển khoảng 8.850 mét, nằm ở biên giới giữa Nepal và Trung Quốc.

Ôn Hàn ngăn người, cô lập tức đoán ra là ai.

“Anh ấy nói.” Bà chủ cười khẽ một tiếng: “Anh ấy điên đảo thần hồn vì cô, nên anh ấy cam tâm tình nguyện bỏ ra số tiền này.”

“Tôi không cần.” Nghĩ đến hành vi của người đàn ông đó, Ôn Hàn lại rùng mình. Trong đầu cô hiện lên ánh mắt của anh ta lúc kẹp cô họng cô.

“Anh ta là khách quen của nhà nghỉ à?” Ôn Hàn hỏi.

“Đúng thế”. Bà chủ mỉm cười: “Anh ấy thường đến đây, căn phòng ở tầng bốn là anh ấy đặt dài hạn.”

“Trước đây anh ta là... lạ ma, chị có biết điều này không?”

“Tôi biết, anh ấy từng nhắc tới.” Bà chủ không mấy bận tâm.

Nhưng anh ta mang theo súng ống.

Ôn Hàn không nói ra điều này. Cô vẫn chưa hết hoảng hốt. Thậm chí nghe bà chủ tiết lộ anh ta là khách quen, cô càng sợ hãi hơn. Nỗi sợ hãi lan tỏa từ đáy lòng, rất khó giải thích. Từ trước đến nay, cô chưa từng sợ người nào như vậy.

Bà chủ lại hàn huyên vài câu rồi đứng dậy đi ra ngoài. Tới hành lang, không hiểu chị ta nghĩ ra điều gì, đột nhiên quay người nói: “Nhóm của các cô có hai nam giới, nể mặt đều là người Hoa nên tôi sẽ âm thầm bảo vệ cho bọn họ hai khẩu súng phòng thân. Cô cũng biết đấy, hiện ở đây có rất nhiều phần tử chống chính phủ, không được yên bình cho lắm. Việc quản lý súng ống cũng rất lỏng lẻo, cứ để phòng bắt trộm thì hơn.”

Ôn Hàn sững sờ. Bà chủ đã đi đến đoạn vòng của cầu thang. Bên ngoài chỉ còn lại tiếng bước chân cồm cộp trên cầu thang gỗ.

Ôn Hàn về phòng, hồi tưởng lại câu nói của bà chủ và một loạt ấn tượng của cô về người đàn ông kia. Bỗng dưng cô cảm thấy hoài nghi, lẽ nào anh ta thật sự... chỉ là một người xuất gia hoàn tục bình thường, chẳng có gì khác biệt? Bởi vì dân ở đây cũng thường mang theo súng phòng thân. Hơn nữa cô đã gặp vị “khách” mà anh ta nói, chứng tỏ anh ta thật sự nhận nhầm người.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Ôn Hàn vẫn không yên tâm. Cô ăn tối ở phòng của Agassi, sau đó kiểm soát gọi cô ta cùng xuống tầng một. Tầng một có hai máy tính kết nối internet, coi như trang bị tương đối tốt so với những nơi khác trong thành phố. Vương Văn Hạo và Rum cũng xuống dưới, nói muốn đi dạo quanh Thamel. Bởi vì nơi này đến chín giờ là tối om nên phụ nữ không thích hợp đi ra ngoài, để bọn họ ở lại nhà nghỉ lên mạng sẽ an toàn hơn.

Lúc bốn người xuống dưới, cậu bé gác cửa người Ấn Độ đang ngủ gà ngủ gật. Nghe tiếng bước chân, cậu ta liền giật mình tỉnh giấc.

Ôn Hàn chỉ vào máy tính. Cậu bé liền hiểu ra vấn đề, kêu hai cô gái trẻ khởi động máy tính, nhập mật mã giúp bọn họ.

“Cậu cần nhận email gấp đấy à?” Agassi không có hứng thú với internet, buồn chán gõ gõ bàn phím.

Ôn Hàn vào một diễn đàn mở, tìm phần giới thiệu về nhà nghỉ này.

Không nằm ngoài dự đoán, cư dân mạng đều khen bà chủ ân cần, chu đáo. Bởi vì khi trao đổi thông tin đặt phòng với khách, bà chủ hay ký tên “Hò” nên bị dân mạng đặt biệt danh “Tiểu Hò Ly”. Bọn họ để lại lời nhắn: “Người Hoa đi Nepal hãy tìm đến nhà nghỉ của Tiểu Hò Ly, chắc chắn là hàng tốt giá rẻ lại rất an toàn”, “Trà sữa Nepal trong quán của Tiểu Hò Ly rất ngon”, “Tôi thật sự muốn đi lần nữa. Lần trước tôi còn tình cờ gặp một người đàn ông biết nói tiếng Nga. Anh ta rất hài hước, được mọi người yêu mến. Nghe nói anh ta từng là hòa thượng...”

Ánh mắt Ôn Hàn dừng lại ở câu này. Cô xem ngày tháng, là ba tháng trước.

Anh ta đúng là khách quen của nhà nghỉ, hơn nữa chưa bao giờ tỏ ra kỳ hựu khi nói về quá khứ của mình?

Mọi ý nghĩ không hay, nỗi ngờ vực và phỏng đoán đều bị sự thật trước mắt xóa tan. Ôn Hàn thậm chí tìm không ra điểm đáng ngờ của người đàn ông kia để kể với bạn đồng hành, rằng cô cảm thấy anh ta là nhân vật rất nguy hiểm.

Cửa nhà nghỉ sau lưng chợt vang lên tiếng động, kéo theo tiếng chuông gió bằng đồng.

Tầng một thoang thoang mùi nhang đặc biệt. Lúc đầu Ôn Hàn chọn nơi này, cũng bởi vì bà chủ nhà nghỉ là tín đồ Phật giáo. Ngay cả cách bài trí của nhà nghỉ cũng khiến người khác có thể cảm nhận một cách sâu sắc tín ngưỡng của chủ nhân.

Trong lúc Ôn Hàn nhìn chằm chằm vào màn hình đến mức thất thần, đằng sau đột nhiên xuất hiện một cánh tay chống xuống mặt bàn cạnh cô: “Xem ra, em đã nảy sinh lòng hiếu kỳ về tôi. Tôi có nên vui mừng vì chuyện này hay không?”

Người đàn ông vừa về từ buổi đêm của Kathmandu. Toàn thân anh ta tỏa ra mùi vị đặc trưng của thành phố.

Thần bí, xù xì, gió bụi dậm trường.

Ôn Hàn gần như nhảy ra khỏi ghế ngồi.

Người đàn ông lặng lẽ áp sát, trong khi cô và Agassi không hề phát giác. Cô vẫn sợ anh như thường lệ. Nhưng ngữ điệu cợt nhả của anh ta có nét đặc trưng của người Moscow, khiến Agassi rất bất ngờ, thậm chí tự nhiên có cảm tình với anh. Đặc biệt là câu tiếng Nga vừa rồi của người đàn ông khiến Agassi cảm thấy vô cùng thân thiết.

Vì có bạn ở bên cạnh, Ôn Hàn không thể tranh cãi với Trình Mục Vân, nhưng cô thể hiện rõ thái độ bài xích với đối phương.

Trình Mục Vân ngược lại tỏ ra khiêm nhường và lịch sự. Anh đã nhiều lần nhượng bộ trước hành động gây khó dễ về mặt ngôn ngữ và thái độ của Ôn Hàn, chỉ tán gẫu với họ như những người khách trọ ở cùng một chỗ tình cờ gặp gỡ: “Cafê của nhà nghỉ này tương đối tệ. Tôi biết ở Thamel có một quán buổi tối cũng bán cafê, đồ ăn rất khá.”

“Hà?” Agassi chống cằm, khuỷu tay đặt trên mặt bàn thấp, để lộ đường nét hoàn hảo của bộ ngực: “Khá đến mức nào cơ?” Trình Mục Vân hạ giọng: “Vấn đề này chẳng có tiêu chuẩn nên khó nói rõ. Ít nhất, tôi sẽ không để cô uống phải cafê mang mùi vị Ấn Độ.”

Thói quen ăn uống của người Nepal phần lớn là bản sao của người Ấn Độ.

Vì từ Ấn Độ qua bên này nên hai cô gái đã sớm hết chịu nổi các loại hương liệu xuất hiện mọi lúc mọi nơi kia. Nghe Trình Mục Vân nói vậy, tự dưng họ có cảm giác trong thân thể và không khí xung quanh lại bắt đầu tràn ngập mùi vị các loại hương liệu cay nồng đó.

“Chúng ta đi uống thử đi!” Agassi cười.

“Giờ này bên ngoài rất nguy hiểm” Ôn Hàn cắt ngang cuộc nói chuyện của họ.

Ngoại hình của Trình Mục Vân không giống người Hoa bình thường. Anh chỉ ngồi yên ở đó cũng để lộ ưu thế chiều cao. Cánh tay anh vắt lên thành sofa, biếng nhác tựa người ra đằng sau. Dáng vẻ và ngữ điệu thoải mái giống như anh có thể chìm vào giấc ngủ bất cứ lúc nào. Người đàn ông này hoàn toàn có thể biến bản thân trở thành một bức tranh độc lập. Ví như, vào thời khắc này, anh khiến người đối diện liên tưởng đến chiếc búp bê lò khiêu cổ ở Moscow. Cả không gian rộng lớn chỉ có ngọn lửa bập bùng chiếu lên gương mặt anh.

Cảm nhận được ánh mắt có phần chán ghét của Ôn Hàn dành cho mình, Trình Mục Vân liếc cô một cái.

“Được phục vụ người đẹp là vinh hạnh của tôi. Nếu hai người đẹp không ngại, xin hãy đợi tôi một lát.” Anh cười, đứng lên khỏi chiếc sofa màu đỏ thẫm: “Tôi sẽ mang về hai tách cafê thơm nồng cho các quý cô.”

Nói xong, anh lịch sự gật đầu rồi rời đi. Theo động tác mở cửa của anh, chiếc chuông gió treo ở cửa lại phát ra âm thanh thần bí vui tai, tiễn vị khách trọ ấy.

“Ôn Hàn!” Agassi dõi theo bóng lưng Trình Mục Vân qua lớp cửa kính, phê bình thái độ lạnh nhạt của bạn: “Cậu sao thế? Tớ chưa từng gặp người đàn ông Trung Quốc nào thú vị như vậy. Anh ấy có đôi mắt đen nhánh mà tớ thích nhất. Cậu có để ý không? Tớ chưa bao giờ gặp người đàn ông nào có cặp lông mi dài và anh mắt cuốn hút như anh ấy, giống...” Agassi muốn ví von nhưng tự nhiên bị từ, cô bật ra tên một loại hương liệu từng dùng trong đồ ăn ở Ấn Độ: “Giống cây hương thảo. Cậu biết không, Ôn Hàn, chỉ cần anh ấy nhìn tớ, tớ liền cảm thấy toàn thân nóng ran.”

“Ồ. Tớ biết dạng người như anh ta là gu của cậu.”

Ôn Hàn quăn quắt khăn choàng. Cô không thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ngồi ở đây chờ ly cafe độc đáo mà người đàn ông đó ca ngợi. Ôn Hàn kiểm soát, để lại Agassi vẫn đang nhiệt tình chờ đợi, một mình lên tầng trước.

Tối nay bầu trời u ám, không một vì sao.

Ôn Hàn đi lên tầng ba, một cơn gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào. Cô phát hiện ra một tấm thiệp ở dưới cánh cửa phòng mình. Tấm thiệp quả nhiên có một câu thơ tình mang màu sắc riêng biệt của nước Nga. Hiện giờ Vương Văn Hạo và anh bạn đồng hành Rum vẫn đang dạo phố, tấm thiệp này chắc chắn được anh ta cài ở đây trước khi đi, nhân lúc cô không chú ý.

Ôn Hàn đi vào căn phòng tối, bỏ tấm thiệp vào ngăn kéo. Chuyến du lịch này kéo dài hai mươi tư ngày, hai mươi tư tấm thiệp cũng được xử lý tương tự, nằm trong ngăn kéo bàn ở những khách sạn xa lạ. Ôn Hàn cẩn thận khóa trái tất cả cửa sổ và cửa ra vào rồi đi tắm.

Cô tin bản thân sẽ nhanh chóng quên đi chuyện xảy ra hồi chiều. Đó chỉ là sự cố ngoài ý muốn mà thôi.

Ôn Hà không hay biết, sau khi rời khỏi nhà nghỉ người đàn ông khiến cô sợ hãi đã rút ra một tờ đô la Mỹ đưa cho cậu bé Ấn Độ ở ngoài cửa: “Đi mua cà phê cho hai cô gái ở trong đại sảnh.” Anh không dặn dò mua cà phê ở quán nào nhưng cậu ta đã biết rõ thói quen của anh, vui vẻ cầm tiền chạy đi.

Người khách quen này thích dùng đô la Mỹ. Nhưng không vấn đề gì, bà chủ quán sẽ tự động đổi thành tiền rúp, cậu ta cũng kiếm được một khoản coi như công chạy vặt.

Cuộc sống của người Nepal rất nhàn hạ. Phần lớn các cửa hàng buổi trưa mới bắt đầu kinh doanh, đến sáu bảy giờ tối đã đóng cửa.

Lúc này đường phố tối mờ mờ, có thể nghe thấy tiếng chó sủa ầm ỉ. Trình Mục Vân đi bộ dọc theo con phố, ra khỏi khu vực đông du khách Thamel, tiếp tục tiến về phía trước.

Đi qua một ngôi chùa nhỏ cổ kính, cuối cùng anh cũng dừng bước.

Có người đang đứng trên con đường nhỏ bùn đất ở sau ngôi chùa đợi anh trong bóng tối. Trình Mục Vân tiến lại gần. Người chờ anh là một ông già, ông ta chấp hai tay trước ngực, ra hiệu cho anh đi theo mình. Hai người men theo con đường nhỏ đầy rãnh nước và bùn đất, rẽ trái rẽ phải một hồi rồi vào một sông bạc ngầm.

Đây là sông bạc tư nhân, bởi vì không có chi phí trang trí nội thất nên tương đối cũ kĩ xập xệ. Bên trong rất ồn ào, đầy mùi tiền bạc hỗn tạp và khói thuốc lá mù mịt.

Sau khi Trình Mục Vân đi vào sông bạc, người dẫn đường từ ông già đã đổi thành cậu bé Ấn Độ có vết son đỏ trên trán. Anh nhanh chóng đi theo cậu bé tới đích đến của buổi tối ngày hôm nay.

Cậu bé vén tấm rèm cửa có hình vẽ “Lục đạo luân hồi”[1]. Trình Mục Vân đi vào trong.

[1] Lục đạo luân hồi: Sáu kiếp xoay vần, từ địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, atula, người và trời.

Cạnh bàn cờ bạc ở trong phòng có một người đàn ông trung niên đang chơi xúc xắc. Ngoài ra còn có khoảng bảy, tám người đàn ông hoặc ngồi hoặc đứng tựa vào cạnh bàn và một người đứng cầu nguyện trước tượng Phật nằm trong bức tường.

Lúc Trình Mục Vân đi vào, mọi người đều ngoảnh đầu nhìn.

Người đàn ông tóc đen đang cầu nguyện cũng quay đầu cười với anh, để lộ hàm răng trắng lóa. Người đàn ông trung niên đang chơi xúc xắc đặt cái chén đựng xúc xắc bằng ngà voi màu vàng xuống bàn, giới thiệu bọn họ với nhau: “Ông chủ Trình, đây chính là Mạnh Lương Xuyên, người hợp tác với cậu lần này, cũng là người cậu chỉ đích danh, vì vậy giá cả...”

“Giá cả khỏi bàn.” Trình Mục Vân nhìn người đàn ông thấp hơn anh nửa cái đầu, nói với anh ta bằng tiếng Trung: “Tôi sẽ trực tiếp trả tiền cho anh.”

Mạnh Lương Xuyên nhún vai: “Nhanh gọn thật đấy. Tôi sẽ phụ trách sự an toàn của anh và mọi việc anh cần ở Nepal trong nửa năm tới.”

Thật ra những người có mặt ở đây đều là trường hợp dự phòng của ông chủ Kha, tức người đàn ông trung niên, trong trường hợp Trình Mục Vân không vừa ý Mạnh Lương Xuyên. Bây giờ hai người đã thỏa thuận xong xuôi, những người khác trở nên vô dụng. Ông chủ Kha là nhân vật trung gian, cũng là người chuyên cung cấp tin tức cho Trình Mục Vân bấy lâu nay. Sau khi bảo đảm kia ra về, ông ta bắt đầu giới thiệu với Mạnh Lương Xuyên lịch trình nửa tháng tiếp theo.

Mục tiêu là nhóm du khách bỗng dưng xuất hiện tại nhà nghỉ nơi Trình Mục Vân đang ở.

“Trong số bọn họ có một người đàn ông đeo kính tên Vương Văn Hạo, thân phận chính thức là giáo sư đại học, cũng là một kẻ buôn lậu. Anh ta lấy danh nghĩa đi du lịch Nepal nhưng mục đích thật sự là giao dịch một lô hàng lậu tại Chương Mộc[1] trong vòng mười ngày tới.” Ông chủ Kha giải thích với Mạnh Lương Xuyên: “Hàng mà Vương Văn Hạo đổi về chính là mục tiêu của ông chủ Trình.”

[1] Chương Mộc: Cửa khẩu giữa Nepal và Tây Tạng, Trung Quốc.

“Hàng gì vậy?” Mạnh Lương hỏi.

Ông chủ Kha liếc qua Trình Mục Vân: “Tôi chỉ có thể nói với cậu, đó là đồ sưu tầm của ông chủ Trình. Năm xưa, nó bị đánh cắp, từng qua tay rất nhiều người.”

Mạnh Lương Xuyên “Ồ” một tiếng, cũng không tiếp tục truy vấn. Đồ sưu tầm thì chắc chắn là vô cùng quý giá.

Bao năm lần lộn trong nghề, anh ta không ngờ có ngày được gặp mặt và hợp tác với Trình Mục Vân. Nói thế nào nhỉ, cái tên Trình Mục Vân tuyệt đối sẽ không dùng một “vệ sĩ” tay mơ như anh ta.

Tất nhiên, đây là suy nghĩ trước kia của Mạnh Lương Xuyên.

Ai cũng biết nhiều năm trước, Trình Mục Vân hoàn toàn bị lui bại, bản thân anh cũng “bốc hơi” khỏi thế gian này. Mạnh Lương Xuyên liếc qua người đàn ông bên cạnh. Không biết điều gì đã khiến anh trở lại cõi nhân gian?

Ba người tiếp tục bàn bạc kế hoạch.

“Tay Vương Văn Hạo đến đây với thân phận khách du lịch, anh ta mang theo hàng hóa kiểu gì?” Mạnh Lương Xuyên thắc mắc.

“Hàng đã được chuyển tới Nepal nửa năm trước. Trong hai ngày này, cậu ta cũng đang tìm người trung gian, chuẩn bị thuê vài vệ sĩ. Sau khi hoàn tất việc đổi hàng, Vương Văn Hạo sẽ trực tiếp nhập cảnh vào Mông Cổ rồi trở về Moscow trong thời gian nhanh nhất.” Ông chủ Kha đáp lời.

“Anh có biết đối tượng trao đổi hàng với anh ta không?”

“Không”.

“Các anh có địa điểm hoặc thời gian giao dịch không?”

“Không biết. Ngay cả chuyện bọn họ hẹn giao hàng vào ngày nào, chúng tôi cũng chẳng nắm được.” Ông chủ Kha thần nhiên đáp.

Mạnh Lương Xuyên cười: “Vì thế, chúng ta chỉ có thể tiếp cận Vương Văn Hạo, chờ đợi cơ hội thích hợp?”

“Đúng vậy.” Ông chủ Kha nói: “Tôi đã sắp xếp đầu vào đấy rồi. Ngày mai, cậu và một người nữa sẽ đi gặp Vương Văn Hạo và trở thành vệ sĩ của cậu ta. Như vậy, các cậu sẽ có cơ hội tiếp xúc với lô hàng”

Mạnh Lương Xuyên hiểu ý. Xem ra Trình Mục Vân đã sắp đặt kế hoạch suốt nửa năm nay. Từ lúc đối phương điều động hàng hóa, anh đã chuẩn bị đầy đủ cho “trò chơi” tiến hành vào nửa năm sau. “Tôi không thích hợp tác với người lạ.”

“Người còn lại là tôi.” Câu nói thốt ra từ miệng Trình Mục Vân.

Anh đang chơi con xúc xắc, xúc xắc cũ kĩ ồ vàng lượn qua các kẽ ngón tay anh. Trong khi Trình Mục Vân thực hiện động tác, bốn con xúc xắc không hề chạm vào nhau, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Bàn tay người đàn ông khéo léo, không một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Người Ngồi Dưới Góc Cây Bò Đề (1)

Cánh tay rắn chắc của người đàn ông ôm chặt cô, đầy thế nào cũng không nhúc nhích. Cô còn có thể cảm nhận đôi chân rắn chắc của anh ta đè trên người mình và tiếng thì thầm khe khẽ... Ôn Hàn hoảng hốt đến mức toàn thân đổ đầy mồ hôi.

Đột nhiên, cô không biết mình lấy đâu ra sức mạnh to lớn đến thế mà có thể đẩy được người đàn ông ra xa. Vòng tay giam hãm biến mất, Ôn Hàn ngồi bật dậy trên giường, thở hổn hển, trước mắt chỉ còn lại một màu tối đen.

Bên ngoài cửa sổ mờ mịt, hình như trời đang mưa. Tháng chín ở Nepal quả nhiên là mùa mưa, từ sáng đến tối không ngừng nghỉ.

Ôn Hàn không ngờ cô lại rơi vào con ác mộng đó. Cô thậm chí vẫn có thể cảm nhận được hơi ức chân thực, xúc cảm từ ngón tay người đàn ông trên làn da cô. Ôn Hàn bỏ gối, không ngừng nhắc nhở bản thân, đừng đếm xỉa tới người đàn ông nguy hiểm ấy.

Kim đồng hồ huỳnh quang trên đầu giường chỉ con số mười hai.

Phát hiện mới ngủ hai tiếng đồng hồ đã tỉnh, Ôn Hàn hơi bức bối. Cô mở cửa sổ, nước mưa đột nhiên bay vào mặt nên cô vội vàng đóng cửa lại.

Tuy nhiên trong lúc khép cửa, Ôn Hàn đã kịp nhìn thấy hình bóng một người đàn ông đi men theo ngõ nhỏ chật hẹp, thoáng thả tiến về phía này. Cô cúi đầu quan sát, đúng lúc người đàn ông cũng ngẩng đầu, tựa hồ đôi mắt lên tầng ba hay tầng bốn.

Là anh ta?

Ôn Hàn lùi lại phía sau một bước.

Không đúng, cô cần gì phải trốn tránh, bởi anh ta đâu nhìn thấy cô.

Ngoài cửa sổ sáng hơn bên trong nên anh ta không thể nhìn rõ nơi này. Ôn Hàn an ủi bản thân, lại âm thầm liếc ra ngoài. Bên dưới không một bóng người, chắc anh ta đã quay về nhà nghỉ. Chẳng phải anh ta nói đi mua cà phê sao? Đi những hai tiếng đồng hồ mới quay về? Ôn Hàn nghi hoặc trong giây lát rồi đột ngột bừng tỉnh. Cô phát hiện bản thân vừa bộc lộ sự quan tâm quá mức tới người đàn ông đó.

Ôn Hàn cảnh báo bản thân, đừng để ý tới anh ta nữa.

Nhưng trong thâm tâm cô vẫn vương vấn một sự nghi hoặc không thể xóa nhòa. Cô quay về giường nằm, định tiếp tục ngủ. Đúng lúc này, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân côm cộp mỗi lúc một gần, sau đó là tiếng gõ cửa. Là cửa phòng bên cạnh? Ôn Hàn quả nhiên nghe thấy giọng nói vui vẻ của Agassi: “Giơ cơ? Uống rượu? Được thôi.” “Không thành vấn đề, tôi gọi cả mấy người bạn cùng chung vui. Còn nữa, cảm ơn cà phê của anh.”

Tiếng bước chân của người đàn ông xa dần.

Vài giây sau, Agassi đến gõ cửa phòng Ôn Hàn, gọi cô xuống dưới, cùng tụ tập vui vẻ thâu đêm suốt sáng với những du khách ở đây.

“Buổi tối trời mưa ở Nepal rất thích hợp với những hoạt động kiểu này.” Agassi nói.

Ôn Hàn chẳng tìm ra mối liên hệ nào giữa “buổi tối trời mưa ở Nepal” và “vui vẻ thâu đêm suốt sáng”, nhưng cô không thể từ chối. Bà chủ nhà nghỉ “Tiểu Hồ ly” có sức hút rất lớn, mười mấy người khách trọ ở bốn tầng đều nhận lời mời.

Một điều khiến Ôn Hàn cảm thấy yên lòng là Vương Văn Hạo và Rum xuống tầng ba đón cô.

Có bạn đồng hành là nam giới, Ôn Hàn dù sao cũng yên tâm một chút. Cô nghĩ, ít nhất người đàn ông đó sẽ không dễ dàng động chạm đến cô. Cô thay bộ váy dài tới gót chân, cố tình chọn áo cao cổ, tay lửng. Chần chừ hồi lâu, cuối cùng Ôn Hàn mới cùng Vương Văn Hạo xuống dưới tầng một. Bầu không khí ở đó đã rất náo nhiệt. Có người kéo đàn phong cầm, diễn tấu một bản nhạc của nước Nga.

Người có mặt đầu tiên là Rum. Anh ta vui vẻ ngồi đối diện bà chủ, hát một khúc tình ca bằng tiếng Nga. Khi bài hát kết thúc, bà chủ cười khẽ một tiếng, vỗ tay hoan hô, đồng thời đưa mắt nhìn Trình Mục Vân đang hút Hookal[1] trên chiếc giường mềm mại “Yun, anh có muốn thử không?” Trình Mục Vân cười cười, không từ chối.

[1] Hookal: Còn gọi là thuốc lá nước, có nguồn gốc từ Trung Đông, được làm từ nguyên liệu thuốc lá trộn với mật ong hoặc hoa quả.

Rum rất không vui khi anh ta chơi cả một bản nhạc nhưng vẫn không lọt mắt xanh bà chủ xinh đẹp, ngược lại người đàn ông đang nằm ngửa ngồi nhả khói trên chiếc giường ở góc phòng lại thu hút được toàn bộ sự chú ý của chị ta.

Trình Mục Vân nhìn cây đàn phong cầm trong tay Rum: “Nhắc mới nhớ, lâu lắm tôi không sờ vào nó rồi.”

“Anh học chơi đàn trước khi làm hòa thượng à?” Một cô gái tò mò hỏi. Xem ra, cô ta đã bị quá khứ xuất gia của Trình Mục Vân thu hút: “Vậy trước kia anh làm nghề gì?”

“Tôi ư?” Trình Mục Vân hạ giọng, thốt ra hai từ: “Buôn lậu.”

Mọi người đều phì cười. Biết anh là một người xuất gia đã hoàn tục nên mọi người chỉ coi là câu nói đùa. Thậm chí có anh chàng còn tiếp tục đề tài của Trình Mục Vân để thu hút sự chú ý của các cô gái: “Anh biết không? Tôi thường đem vàng làm thành móc treo quần áo, treo cả quần áo vào rồi mang sang Ấn Độ. Nếu bị phát hiện chắc sẽ phải nộp phạt nhưng thật may tôi chưa bị phát hiện bao giờ. Thế là kiếm được khối tiền.”

Bà chủ vỗ tay: “Nói khoác cũng phải có mức độ thôi chứ.” Mọi người lại cười, tiếp tục trò chuyện về những cảnh tai nghe mắt thấy dọc đường đi và thời tiết tệ hại ở Nepal trong nửa tháng qua.

Cô gái vừa hỏi chuyện không rời mắt khỏi Trình Mục Vân. Anh là mục tiêu của nhiều người phụ nữ trong đêm nay. Người đàn ông này rất thích hợp cho mọi cuộc gặp gỡ tình cò ở nơi đây.

Ôn Hàn tìm đến một góc không ai để ý rồi ngồi xuống.

Bà chủ nhà nghỉ rất biết cách tạo không khí, buổi tối dọn hết bàn ghế ở tầng một, xếp nhiều chiếc giường thấp. Đa số khách trọ tụ tập xung quanh bà chủ và Trình Mục Vân, Ôn Hàn ngồi ở chỗ này thành ra được thanh tịnh. Trong tiếng cười vui vẻ, Trình Mục Vân nhận cây đàn phong cầm từ tay Rum, anh thong thả đứng dậy, đeo lên vai, thử kéo hai phát.

Mọi người còn tưởng anh chỉ giỡn chơi, nhưng không ngờ tiếng đàn đầy nhiệt tình đột ngột vang lên.

Âm thanh phát ra từ cây đàn phong cầm luôn lắng mạn và phóng khoáng, rất giống đàn ông Nga.

Rất nhiều người không biết bài hát này nhưng do lớn lên ở Moscow nên Ôn Hàn đã từng nghe qua, còn nghe từ đĩa than. Bài hát có tên Người bắt hạnh, điệu nhạc có phần uể oải. Đặc biệt, khi Trình Mục Vân thể hiện bài hát, anh có một dáng vẻ như sau khi uống rượu nằm trên thành cửa sổ đón ngọn gió đêm ngân nga giai điệu.

Giọng của Trình Mục Vân không thô. Khi anh cất tiếng hát, âm cuối cùng cuốn hút.

Anh kéo đàn phong cầm, hát một cách thoải mái, đi xuyên qua làn khói Hookal nhàn nhạt. Có lúc anh cụp mí, có lúc nheo nheo mắt. Sau đó, anh thông thả đi đến trước mặt Ôn Hàn, dùng bước, từ từ ngồi xổm xuống đối diện cô. Anh tiếp tục kéo đàn phong cầm, trong lời ca có cả tiếng thở dài khẽ khẽ đặc biệt gợi cảm.

Tất cả mọi người đều cười, vỗ tay và huyết sáo tán thưởng.

Đám đông chỉ cho rằng đây là hành động của một người đàn ông thể hiện thiện cảm của mình trước một cô gái đẹp. Chỉ Trình Mục Vân và Ôn Hàn biết rõ, anh đang chòng ghẹo cô, để cô nhớ lại bí mật không ai hay biết của hai người. Ôn Hàn lập tức liếc đi chỗ khác, né tránh ánh mắt của anh.

“Anh ta hát hay đấy.” Vương Văn Hạo đặt tay lên vai Ôn Hàn, nói nhỏ với cô: “Cũng rất thạo món phong cầm.”

Ôn Hàn thoáng thốt “Ừ” một tiếng.

Bài hát kết thúc, Trình Mục Vân đột nhiên nói một câu bằng tiếng Trung: “Tối nay em rất đẹp.”

Ôn Hàn hơi biến sắc mặt, Vương Văn Hạo tỏ ra bình tĩnh hơn cô, thay cô đáp lời Trình Mục Vân: “Cảm ơn anh đã khen bạn tôi.”

Trình Mục Vân nheo mắt nhìn Ôn Hàn: “Anh không cần khách sáo.”

Ôn Hàn cụp mí, dùng ngón tay vẽ linh tinh trên mặt bàn, thăm nhắc bản thân nên bình tĩnh.

Sau lưng có tiếng cười ha hả. Một người đàn ông mở miệng: “Tôi đã biết tại sao vị hòa thượng này hoàn tục, bởi vì anh ta không thể quên dục vọng phàm trần.”

“Không sai, hời ở chùa, anh ta là hòa thượng phong lưu cũng không biết chừng.”

Bà chủ nhà nghỉ đang bận uống rượu cũng không quên lên tiếng trêu chọc: “Không đúng, anh ấy hoàn tục là bởi vì con gái phàm trần không nỡ để anh ấy đi tu.”

Có người cười, có người phụ họa, mấy cô gái không rời mắt khỏi Trình Mục Vân.

Nhưng cũng có người lạnh lùng bàng quan, ví như Vương Văn Hạo.

Có người ngấm ngấm ghen tức, như Rum.

Người đàn ông trước mặt Ôn Hàn đứng là hương thảo nồng đậm, khiến phụ nữ dễ dàng chìm đắm.

Ánh nến cháy bập bùng.

Làn khói từ những ống Hookal lan tỏa, giữa các đôi nam nữ ngày càng xuất hiện nhiều cử chỉ mờ ám, khiến buổi đêm ở nơi đất khách quê người đầy màu sắc mê loạn. Phát giác Ôn Hàn ngồi không yên, Vương Văn Hạo vội có đưa cô lên tầng ba lúc hơn ba giờ sáng. Tầng dưới vẫn vang lên tiếng cười nói và tiếng nhạc âm ỉ, tầng trên ngược lại vô cùng yên tĩnh.

“Anh cảm thấy tối nay em không thoải mái?” Vương Văn Hạo lấy chìa khóa trong tay Ôn Hàn, giúp cô mở cửa.

Tâm trạng của Ôn Hàn thiếu tập trung: “Hơi hơi, có lẽ do em không hợp thủy thổ.”

Wương Văn Hạo cười.

Ôn Hàn muốn vào phòng bật đèn, nhưng anh ta đã nắm tay cô.

Lòng bàn tay của Vương Văn Hạo ấm áp, tựa như ám chỉ cho cô biết, trong lòng anh ta cũng nóng bỏng tương tự. Sau gáy Ôn Hàn có một luồng khí ấm áp phả vào. Vương Văn Hạo muốn hôn cô nhưng vẫn lịch sự giữ một khoảng cách. Ôn Hàn không nhúc nhích. Cô đắn đo vài giây rồi lùi lại phía sau nửa bước. Nhận ra sự phân tâm của cô, Vương Văn Hạo lập tức vòng tay qua thắt lưng cô.

“Em buồn ngủ rồi.” Ôn Hàn bồi rồi giữ tay anh ta lại.

“Được”. Vương Văn Hạo nói nhỏ: “Chúc em ngủ ngon.”

Ôn Hàn vừa định đáp lại, cầu thang chợt vang lên tiếng bước chân.

Trình Mục Vân từ dưới đi lên, bình thần nhìn về bên này. Anh đi đôi bốt kiểu nhà binh màu đen đế cứng, giẫm xuống sàn gỗ phát tiếng động rất lớn. Cũng vì tiếng bước chân của anh, cả Ôn Hà và Vương Văn Hạo đồng thời quay đầu.

“Xin lỗi...” Trình Mục Vân nói nhỏ: “... Đã làm phiền hai vị”.

Ôn Hàn giương ngừng quay đầu. Cô cố tình không để ý đến Trình Mục Vân, nói với Vương Văn Hạo: “Chúc anh ngủ ngon.”

Sau đó, cô nghe tiếng bước chân còm cộp tiếp tục đi lên tầng trên.

Ôn Hàn vào phòng, đóng cửa. Cô tựa lưng vào cánh cửa gỗ, nghe tiếng bước chân của Vương Văn Hạo mỗi lúc một xa, thở hắt ra một hơi.

Đêm hôm nay, tầng một của nhà nghỉ từ đầu đến cuối tràn ngập tiếng nhạc và tiếng cười vui vẻ.

Lúc trời mờ sáng, Ôn Hàn bỗng tỉnh giấc. Bởi vì trời mưa không ngớt, trong phòng trở nên nóng nực, ẩm ướt. Ôn Hàn từng nghe bà chủ nhà nghỉ cho biết, bản thân chị ta cũng ghét mùa mưa ở Nepal nên đã mua thêm máy sấy quần áo là mặt hàng xa xỉ.

Tuy mới chỉ chợp mắt hơi hai tiếng đồng hồ, đầu đau như búa bổ nhưng Ôn Hàn không tài nào ngủ tiếp. Cô xuống giường, thay áo sơ mi và váy dài, cầm quần áo bẩn ra khỏi phòng, đi lên phòng giặt đồ trên tầng năm.

Bây giờ là năm giờ sáng, cuộc vui đã kết thúc. Ôn Hàn có thể tranh thủ giặt và sấy khô quần áo trong lúc khách trọ đang ngủ say.

Phòng giặt đồ có hai máy giặt, đều là đồ cũ, không chỉ dung lượng nhỏ mà còn không có ống tự động dẫn nước vào. Trước khi giặt cần mở vòi nước, để nước chảy đầy máy mới bật công tắc. Ôn Hàn nhét quần áo bẩn vào máy giặt, cho đến khi lồng giặt đầy áp

Cô vặn vòi nước rồi theo dõi nước từ máng trong máy giặt không ngừng chảy ra.

“Chắc có thể quay đây chứ?” Ôn Hàn lẩm bẩm một câu.

“Bỏ bớt một cái ra ngoài sẽ chắc chắn hơn.” Đằng sau đột nhiên vang lên giọng đàn ông: “Đây là kinh nghiệm của tôi.”

Ôn Hàn sờ người.

Ngon gió buổi sớm mai mang theo nước mưa từ cửa sổ thổi vào.

Ôn Hàn lùi lại phía sau nửa bước để tránh nước mưa. Cô muốn tìm lời mở đầu thích hợp để chào hỏi vị khách không mời mà đến ở sau lưng. Đầu óc vẫn chưa kịp nghĩ ra ngôn từ, thắt lưng của cô bất thành linh bị siết chặt, người cô đập vào vòm ngực rắn chắc. Sau đó, mọi âm thanh kinh ngạc của cô bị cuốn vào vòng xoáy âm thanh lạnh lẽo.

Ôn Hàn mở to mắt, lý trí bị đập tan bởi nụ hôn mang tính cướp đoạt trong giây lát.

Tiếng nước chảy vào máy giặt ào ào bên tai.

Môi lưỡi Ôn Hàn bị người đàn ông mút đến tê liệt, đầu óc cô trống rỗng, hai chân mềm nhũn, tầm nhìn trở nên mơ hồ.

“Khi hôn người khác vào buổi tối hôm qua...” Sau khi rời khỏi đôi môi Ôn Hàn, Trình Mục Vân giờ tay bịt miệng cô, kề trán mình vào trán cô: “Em có nhớ tôi không? Trong lòng có thầm so sánh, em thích ai hôn em hơn không?”

Tối qua... cô đâu có... Nhưng dù hôn đi chăng nữa cũng đâu liên quan đến anh ta?

“Nếu bây giờ ở đây có một chiếc sofa hay thảm đỏ, tôi sẽ không do dự đẩy em nằm xuống.” Trình Mục Vân cất giọng trầm thấp, dịu dàng như đang ở trên giường: “Ngay từ lần đầu tiên gặp em, tôi đã không thể không chế suy nghĩ này.”

Ôn Hàn muốn né tránh ánh mắt của anh nhưng lực bất tòng tâm

Rõ ràng chỉ liếc qua nhưng anh vẫn nhìn thấy nơi sâu nhất trong nội tâm của cô.

Trình Mục Vân nói nhỏ: “Hơn hai tiếng đồng hồ vừa qua, tôi luôn nhớ đến em.”

Ôn Hàn cụp mi, cảm nhận đôi chân dài của anh ép sát chân cô.

Trình Mục Vân từ từ bỏ tay khỏi miệng Ôn Hàn. Anh thì thầm bên tai cô bằng tiếng Nga: “Đừng la hét. Nếu em đánh thức khách trọ ở đây, cùng lắm cũng chỉ khiến người ta ngưỡng mộ cảnh ý loạn tình mê đang diễn ra thôi. Tất cả mọi người đều biết, tối qua tôi hoàn toàn bị em thu hút.”

Vừa rồi Ôn Hàn còn sợ đến mức muốn hét to, nhưng bây giờ, vào thời khắc này, cô... lại không nghĩ đến chuyện kêu cứu. Ý thức được điều này, bản thân cô không dám tin.

Cô thở hắt ra, cố gắng cất giọng bình tĩnh: “Lần này... anh lại viện cớ gì?”

“Chẳng có gì cả.” Hơi thở của Trình Mục Vân vương vấn trên mặt cô: “Tôi muốn em.”

Ở Moscow, Ôn Hàn từng gặp không ít đối tượng theo đuổi nhiệt tình. Kể cả bị ép vào một góc, cô cũng sẽ kiên quyết né tránh.

Nhưng người đàn ông này...

Cô luôn nhắc nhở bản thân nên chán ghét và tránh mặt anh. Vừa rồi bị anh cưỡng hôn, cô bỗng dưng phát hiện, thật ra trong tiềm thức cô không bài xích nụ hôn của anh...

Đây chính là “Yêu từ cái nhìn đầu tiên” hay sao?

Không, cô không thừa nhận điều đó.

Tuy nhiên, giữa hai người rõ ràng có một từ trường kì lạ khiến họ bị thu hút lẫn nhau như thoi nam châm.

Lúc Ôn Hàn cố gắng dẹp bỏ sự hỗn loạn trong đầu để lấy lại tỉnh táo, Trình Mục Vân đã nhìn thấu tâm tư cô.

Anh không nói thêm một lời, mỗi lại một lần nữa phù xuống.

Trong khi hôn, anh bắt đầu cởi từng cúc áo trên người Ôn Hàn. Đến khi hai vạt áo hoàn toàn bị tháo tung, anh chạm tay vào ngực cô.

Lòng bàn tay Trình Mục Vân như có một ngọn lửa. Anh nhanh chóng kéo áo lót, nắm lấy nơi mềm mại.

Ôn Hàn run rẩy. Sự ma sát thô ráp từ vị trí lòng bàn tay người đàn ông xa lạ khiến toàn thân cô như bị đốt cháy.

“Cơ thể em đang nghênh đón tôi, bản thân em khao khát tôi hơn người bạn phong độ của em.” Giọng nói trầm thấp của Trình Mục Vân phảng phất tạo ra một vòng xoay mà Ôn Hàn không thể kháng cự: “Giống như tôi khao khát em vậy.”

Áo sơ mi của anh dính vào bộ ngực trần của cô, như chiếc khăn mặt xù xì mềm mại, không ngừng ma sát lên da cô.

Ôn Hàn chợt phát hiện, bởi vì sự đụng chạm thân mật của anh, thân thể cô trở nên mềm nhũn và khô nóng.

Không nên như vậy...

Không thể nào...

Ôn Hàn nhắm mắt.

Nụ hôn của Trình Mục Vân trở nên dịu dàng hơn. Đầu lưỡi anh di chuyển đến nơi nhạy cảm nhất phía trên khoang miệng Ôn Hàn. Đầu lưỡi nhọn không ngừng quét qua nơi đó. Cơ thể cô run run, bắt đầu có phản ứng mà cô không thể khống chế. Ôn Hàn vô thức hơi ưỡn ngực...

Cũng chẳng rõ tiếng nước chảy thay đổi từ bao giờ. Máy giặt đã đầy nước, thậm chí nước bắt đầu từ một đường ống bên máy giặt tràn ra ngoài.

Trình Mục Vân đột nhiên buông người Ôn Hàn.

Hai chân Ôn Hàn mềm nhũn, cô tựa vào bờ tường, không dám tin vào phản ứng của bản thân, vội vàng kéo vạt áo sơ mi.

Trình Mục Vân đóng vòi nước, đưa ống nhựa thải nước của máy giặt vào bể xi măng một cách thành thạo. Sau đó, anh lau tay vào quần rồi đi đến trước mặt Ôn Hàn, cúi thấp người, cài từng chiếc cúc áo cho cô: “Tôi đã thề, cả đời này sẽ không quay về nước Nga, còn em chắc sẽ nhanh chóng trở lại Moscow. Trong tương lai, chúng ta không có bất cứ mối liên hệ nào. Đối với tôi và em, bất kể chuyện gì xảy ra trong những ngày tiếp theo cũng chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ ở Nepal mà thôi.” Anh giờ tay nâng mặt cô, để gương mặt ửng hồng đối diện mình, “Sau khi em rời khỏi đây, tất cả những chuyện này coi như chưa từng tôi tại. Em có bằng lòng không?”

Lúc làm chảy bớt nước ra ngoài, Trình Mục Vân đã bấm nút khởi động máy giặt.

Máy giặt cũ kỹ chuyển động, phát ra âm thanh khá lớn. Ngón tay Trình Mục Vân từ xương đòn của Ôn Hàn lướt xuống dưới, dừng lại ở vị trí trái tim cô: “Chúng ta sẽ rất vui vẻ.”

Nếu một người đàn ông khiến bạn trầm luân nhưng cả cuộc đời sẽ không thể gặp lại nữa, mời bạn cùng anh ta thân mật ở nơi cao nhất thế giới trong kì hạn mười ngày, bạn có bằng lòng không?

Vài trăm tiếng đồng hồ vui vẻ và mãi mãi không có được người ấy trong cuộc đời, bạn sẽ lựa chọn thế nào?

Năm giờ hai mươi phút sáng. Trình Mục Vân khóa cửa phòng giặt đồ.

Không đợi Ôn Hàn có phản ứng, anh đã kéo cô vào lòng, đưa tay vào cổ áo cô. Cúc áo sơ mi vừa mới cài lại bị một lực mạnh kéo căng, sau đó cúc nhựa bị đứt rơi xuống sàn nhà. Ôn Hàn muốn kháng cự nhưng đã bị anh bế lên, đặt cô trên đồng hồ gỗ cũ kĩ ở góc phòng. Trên đồng hồ gỗ phủ một tấm thảm theo phong cách Ấn Độ.

Những chuyện xảy ra sau đó ngoài tầm khống chế của Ôn Hàn.

Giống như Trình Mục Vân nói, anh nhớ cô cả đêm. Hoặc kể từ lúc kéo cô vào phòng, anh đã khao khát đi sâu tìm hiểu tất cả về cô.

Trình Mục Vân vén tà váy dài của cô, lúc mạnh mẽ khi thì nhẹ nhàng vuốt ve làn da nõn nà. Ánh mắt anh cũng thường thức sự di chuyển của bàn tay. Ôn Hàn hơi run rẩy, muốn kếp hai đùi: “Đừng ở đây...”

Ở đây dễ dàng bị người khác phát hiện, tuy bây giờ mới hơn năm giờ sáng.

Từ cổ họng Trình Mục Vân bật ra tiếng cười khẽ, anh thân nhiên cúi xuống hôn cô.

Trình Mục Vân đã dùng phương thức Ôn Hàn không thể tưởng tượng nổi cho cô một trải nghiệm khoái lạc. Cổ họng Ôn Hàn bắt đầu khô rát, cảm giác bút rứt khó chịu lan toàn khắp chân tay và cơ thể, trái tim đập nhanh như không thuộc về cô. Cô không dám mở mắt, hàng lông mi hơi rung rung, thân thể cũng run rẩy. Ngay cả đôi chân đang chống lên cũng rịn mồ hôi.

Trình Mục Vân hết sức nhẫn nại. Cho tới khi Ôn Hàn đạt cao trào, anh mới dừng lại. Anh ngẩng đầu thường thức biểu cảm nét mặt của cô: “Đây là lần đầu tiên? Em có dễ chịu không?”

Ôn Hàn vẫn chìm trong cơn chấn động do anh mang lại, không thể thốt ra lời.

Cảm giác của lần đầu tiên là vô cùng xa lạ, là đánh mất phương hướng và bản thân trong một khoảnh khắc.

Máy giặt đột nhiên vang lên tiếng tí tí nhấc nhỏ. Đây một lồng quần áo đã giặt xong... không ngờ thời gian trôi qua lâu như vậy.

Trình Mục Vân khẽ cười một tiếng, cúi xuống hôn Ôn Hàn. Ôn Hàn vô thức thuận theo anh, trái tim cô cũng trở nên mềm mại. Trong khoảnh khắc, cô muốn gần gũi người đàn ông này. Phản ứng của cô giống như bản năng, vào thời khắc này, ở bên cạnh chính là người mà thân thể cô muốn dựa dẫm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Buổi sáng sớm, khi cầm quần áo của bà chủ lên tầng trên cùng, thằng bé gác cửa của nhà nghỉ vô tình nhìn thấy khách trọ nữ ở tầng ba ôm quần áo đã sấy khô, từ phòng giặt đồ đi ra ngoài, gương mặt cô đỏ bừng một cách khác thường. Lúc thằng bé lách người nhường lối, vị khách trọ nam thường xuyên sống ở đây cũng từ phòng giặt đồ đi ra ngoài.

Thằng bé gác cửa cúi thấp đầu, lặng lẽ đi lên phòng giặt đồ. Khóe mắt của nó vẫn bắt gặp cảnh tượng vị khách trọ nam đó kéo tay khách trọ nữ, cúi đầu ngậm môi cô. Khách trọ nữ có vẻ căng thẳng, muốn né tránh nhưng bị người đàn ông khóa chặt cổ tay, dùng ánh mắt uy hiếp. Cô gái bất đắc dĩ đáp lại nụ hôn của người đàn ông.

Nụ hôn tương đối ngắn ngủi, khách trọ nữ vội vàng chạy trốn.

Khách trọ nam chống tay vào tờ tường, dõi theo bóng lưng người phụ nữ. Đến khi tiếng bước chân biến mất hoàn toàn, anh mới như có như không đưa mắt về phía thằng bé gác công đang lén lút theo dõi. Thằng bé coi như không có chuyện gì xảy ra, bình thân bước vào phòng giặt đồ.

Ôn Hàn mặc áo vừa được sấy khô đi về phòng mình. Trong gói quần áo đã giặt sạch sẽ có một cái áo tắm, đó là áo sơ mi đã bị người đàn ông giặt đứt hết cúc. Trước khi rời khỏi phòng giặt đồ, cô cố gắng tìm kiếm mấy cái cúc bị đứt dưới sàn nhà nhưng chỉ tìm thấy ba cái, còn hai cái không biết rơi chỗ nào.

Ôn Hàn bỏ cái áo xuống dưới đáy vali. Nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, cô ngồi phịch xuống đất, hai tay ôm chân, lưng tựa vào giường. Cơ thể cô bởi vì sự kích thích xa lạ vừa rồi vẫn còn cảm giác mê mải đến mức cô chẳng muốn nhúc nhích.

Cô chợt nhớ tới chuyện, sau khi hẹn hò cùng một cậu con trai vào năm mười mấy tuổi, Agasssi đỏ bừng mặt, hưng phấn kể với cô: “Cậu ta muốn sờ ngực tớ nhưng không dám cởi áo.” Khi ấy, nụ cười trên môi Agasssi vô cùng rạng rỡ.

Ôn Hàn úp mặt vào tấm đệm. Cô nhắm mắt, trong đầu đều là cảnh tượng ở phòng giặt đồ.

Hẹn hò... Sao tự nhiên cô lại nghĩ đến từ này cơ chứ?

“Khi nào nghĩ thông suốt thì đến tìm tôi.” Đây là câu nói của người đàn ông đó.

Ôn Hàn chợt phát hiện, cô còn không biết cả tên họ của anh ta. Cô chỉ nghe bà chủ nhà nghỉ gọi anh là Yun, có vẻ là phiên âm tiếng Trung.

Gần tới giờ ăn trưa, Ôn Hàn và Agasssi cùng xuống tầng dưới.

Tuy cô muộn mười mấy phút, Vương Văn Hạo vẫn nở nụ cười nhẵn nhụi. Anh ta và Rum đang đợi hai cô gái ở tầng một. Nhìn thấy Ôn Hàn, anh ta đứng dậy: “Chúng ta ra ngoài thăm ngôi chùa ở gần đây. Nghe nói, hôm nay ở đó có lễ hội.”

Bà chủ nhà nghỉ thông thả thu dọn dụng cụ hút Hookah: “Một phần ba thời gian trong năm ở Nepal là lễ tết. Mọi người cứ ở lại đây sẽ thường xuyên được tham gia hội hè.” Lúc nói câu này, khoe miệng bà chủ ẩn hiện nụ cười đồng tiền nho nhỏ, tạo ra một vẻ phong tình đặc biệt.

Rum không rời mắt khỏi bà chủ: “Đáng tiếc, lần này chúng tôi chỉ ở mười ngày. Năm sau, thế nào chúng tôi cũng sẽ quay lại Nepal, nhưng sẽ tránh mùa mưa. Đến lúc đó, bà chủ có đồng ý làm hướng dẫn viên không?” Tiếng Anh của Rum vốn không trôi chảy, vì có ý “đá đưa” tình cảm nên càng ngắc ngứ.

Ôn Hàn không nhịn được cười.

“Chỉ mười ngày thôi à?” Bà chủ vén tóc: “Sao mọi người gấp gáp thế? Tuyến đường tới nơi đây vất vả, sao không chơi thêm một thời gian nữa? Tôi nhớ thông tin đặt phòng của các vị là hai mươi ngày cơ mà?”

Ôn Hàn chợt nhớ ra mình là người đặt phòng nhưng quên mất không sửa lại thông tin. Thế là cô nở nụ cười ngượng ngáp, giải thích: “Bởi một người trong nhóm chúng tôi có việc đột xuất nên phải rút ngắn thời gian.”

Cô cũng chẳng biết tại sao Vương Văn Hạo bỗng nhiên thay đổi ý định, rút ngắn lịch trình ở Nepal từ hai mươi ngày xuống còn mười ngày.

Bà chủ cười cười, xua tay nói không sao. Mùa này ở Nepal cũng vắng khách du lịch nên không ảnh hưởng đến việc làm ăn của chị ta.

Trước khi đến đây, Ôn Hàn đã tìm hiểu qua. Hôm nay là ngày đầu tiên của lễ hội Teej.

Cả nhóm đi vào một ngôi chùa. Trong chùa đâu đâu cũng xuất hiện từng tốp phụ nữ ăn mặc theo kiểu Ấn Độ giáo tụ tập cùng nhau, cười nói vui vẻ, nhảy múa hát ca, bất chấp trời mưa lâm râm. Agassi rất hưng phấn, không ngừng kéo tay Ôn Hàn, bảo cô giới thiệu thông tin về lễ hội.

“Đây là lễ hội nhịn ăn và cầu phúc cho đàn ông. Sau ngày hôm nay, phụ nữ Ấn Độ giáo sẽ nhịn ăn trong hai mươi tư tiếng đồng hồ để cầu phúc cho người đàn ông và người thân của họ. Ngày cuối cùng là ngày tắm rửa, họ sẽ gột rửa sạch sẽ thân thể của mình.” Ôn Hàn giải thích.

“Những người phụ nữ chưa kết hôn thì sao?”

“Họ cũng sẽ cầu nguyện bản thân tìm được người đàn ông tốt, có một cuộc sống hạnh phúc.” Ôn Hàn nói nhỏ.

Xung quanh đều là phụ nữ mặc Sari^[1] màu đỏ, trên trán có chấm đỏ tươi, do nhà sư của ngôi chùa chấm lên khi họ vào cổng. Hai cô gái đứng một lúc, phát hiện hai người đàn ông biến mất từ bao giờ. Agassi mở miệng ca thán, nói Vương Văn Hạo và Rum tự ý rời đi mà không gọi bọn họ. Từ sáng tới giờ, tâm trạng của Ôn Hàn không mấy tập trung. Cô chẳng có bụng dạ ngắm cảnh nên nhanh chóng cùng Agassi rời khỏi ngôi chùa.

[1]Sari: Trang phục truyền thống của phụ nữ Ấn Độ.

Về đến lối đi lát đá bên ngoài nhà nghỉ, Ôn Hàn chợt phát hiện Vương Văn Hạo và Trình Mục Vân đang ngồi ngoài cửa một nhà hàng đồ Tây nhỏ, bên cạnh còn có một người đàn ông cười híp mắt. Ôn Hàn dừng bước, trong khi Agassi tỏ ra nhiệt tình, khoác tay cô tiến lại gần bọn họ, ngồi xuống một cách tự nhiên.

“Trời ạ, chỗ này bị dột nước mưa.” Bởi vì quá vội vàng, Agassi không phát hiện chỗ ngồi bị ướt.

Ôn Hàn ngẩng đầu nhìn bạt che mưa. Không phải bị dột, mà chỗ ngồi còn trống ở ngoài phạm vi vải bạt nên mới bị ướt.

Trình Mục Vân cười cười, quay người nói câu gì đó bằng thứ ngôn ngữ chẳng ai nghe hiểu với người ở trong ô cửa sổ. Một lúc sau, ông chủ nhà hàng chạy ra ngoài, kêu bọn họ chuyển vào trong quán.

Mọi người vào bên trong, ngồi ở vị trí gần cửa sổ nhìn ra đường. Bên cạnh Ôn Hàn là Agassi, phía đối diện là Vương Văn Hạo. Trình Mục Vân ngồi chếch bên phải cô. Cô cầm thực đơn, cố gắng giữ thái độ thân nhiên tựa như anh chỉ là một người xa lạ.

Trình Mục Vân cũng rất phối hợp. Thình thoảng, anh bộc lộ hứng thú với Ôn Hàn như buổi tối hôm qua, còn phần lớn thời gian, anh dùng để ứng phó với sự nhiệt tình của Agassi.

“Trước đây anh là hòa thượng thật sao?” Agassi tỏ ra hiếu kì.

Trình Mục Vân cười: “Đúng vậy.”

“Tại sao anh hoàn tục?”

“Tu hành Phật pháp có tám mươi bốn nghìn pháp môn.” Trình Mục Vân chống hai khuỷu tay xuống bàn, mười đầu ngón tay đan vào nhau, đặt dưới cằm. Anh nhìn Agassi bằng ánh mắt nghiêm túc: “Tôi chọn một pháp môn tu hành thích hợp với bản thân nhất.”

Agassi bị anh chọc cười: “Nói như vậy, đến bây giờ anh vẫn còn tu hành?”

“Không sai.”

“VẬY... nếu anh phạm giới thì sao?”

Vương Văn Hạo mỉm cười: “Agassi, câu hỏi của cô chung chung quá, để tôi giúp cô hỏi rõ.” Anh ta vỗ vai Trình Mục Vân: “Người đẹp ở trước mặt anh muốn hỏi, anh có bằng lòng phạm sắc giới không?”

“Sắc giới ư?” Khóe mắt Trình Mục Vân liếc qua bên này: “Chịu đựng nỗi thống khổ khi bị cám dỗ cũng là một loại trong tám mươi bốn nghìn phương thức tu khổ hạnh.” Quan điểm của anh rất mới mẻ, khiến những người ngồi cùng bàn đều lộ vẻ hứng thú. Ngay cả người đàn ông lạ mặt bên cạnh Trình Mục Vân cũng cảm thấy thú vị.

Chỉ có Ôn Hàn tập trung vào đĩa bít tết trước mặt, tiếp tục cắt thịt bò. Thịt bò ở đây rất già, đúng là muốn khảo nghiệm chất lượng của con dao. Ban đầu, Ôn Hàn cắt một miếng lớn, nhai một lúc lâu thịt mới mềm, mới có thể nuốt trôi. Thế nên khi cắt miếng tiếp theo, cô cố tình xé miếng nhỏ.

“Song tu thì sao?” Agassi đột nhiên quay sang Ôn Hàn: “Chúng ta từng nhìn thấy hình ảnh song tu ở trong thư viện, cậu có nhớ không?”

Con dao trong tay Ôn Hàn cầm phập xuống cái đĩa. Du khách ở bàn bên cạnh giật mình, ngó sang bên này.

Ôn Hàn nở nụ cười ngượng ngáp.

“Song tu ư?” Trình Mục Vân cất giọng từ tốn: “Đây là một chủ đề cổ xưa hết sức huyền diệu.”

Thấy Ôn Hàn cúi đầu cắt thịt bò, sắc mặt có vẻ không vui, Vương Văn Hạo ho khan một tiếng, né tránh đề tài này, hỏi hai cô gái đi chùa có vui không. Agassi tỏ ra bất mãn với phong tục phụ nữ phải nhịn ăn một ngày để cầu phúc cho đàn ông nên mở miệng phản nản vài câu. Tuy nhiên, cô tỏ ra có hứng thú với nghệ thuật vẽ Henna Tattoo[1] của người Ấn Độ.

[1]Henna Tattoo: Nghệ thuật dùng Henna (Một loại cây có hoa được phơi khô và giã nhuyễn, sau đó trộn với các nguyên liệu khác để tạo thành nhiều màu sắc) vẽ lên da người.

Hồi ở Ấn Độ, do không hợp thủy thổ nên Agassi đã bỏ lỡ loại hình nghệ thuật truyền thống này. Cô ta cất giọng áy náy: “Ôn Hàn thích Henna Tattoo, đáng tiếc cậu ấy phải ở lại khách sạn cùng tôi. Không biết ở đây có vẽ Henna Tattoo cho phụ nữ ngoài tôn giáo hay không? Quá trình vẽ từ đầu ngón tay đến ngón chân chẳng biết mang lại cảm giác như thế nào nhỉ? Tôi có mầu buồn nữa chứ.”

Mọi người ăn trưa trong bầu không khí vui vẻ. Ban đầu Ôn Hàn không mấy thoải mái nhưng sau cũng quen dần. Trình Mục Vân bình thản hơn cô nhiều.

Thình thoảng, Vương Văn Hạo dụ dằng trò chuyện với Ôn Hàn, hỏi cô tối qua ngủ có ngon không?

“Cũng được ạ, có điều phòng hơi ẩm ướt.” Ôn Hàn đáp. “Nếu có thể hong khô ga trải giường và chăn thì tốt biết mấy.”

“Nếu là khách quen thì hoàn toàn có thể.” Trình Mục Vân lên tiếng. “Trong phòng bà chủ có lò sưởi tường kiểu Nga. Chị ta có thể giúp cô sấy khô đồ.”

“Thật sao?” Agassi cất giọng hưng phấn, nhưng tỏ ra tiếc ngay lập tức: “Chỉ tiếc chúng tôi không phải là khách quen.”

Trình Mục Vân vẫn chống cằm, mỉm cười: “Tôi nghĩ chắc không có vấn đề gì đâu.”

Kết quả đương nhiên không có vấn đề, bởi bà chủ dường như chẳng bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu nào của anh. Trình Mục Vân ra hiệu bọn họ dừng râm rộ quá, tránh để khách trọ khác biết được. Anh thậm chí có lòng tốt, đích thân giúp hai cô gái mang đồ đi sấy. Vương Văn Hạo lịch sự từ chối đề nghị của anh. Sau khi biết chuyện này Rum tỏ ra không vui, còn nhắc nhở Agassi cẩn thận với người đàn ông đó: “Ánh mắt của anh ta chứa chất độc.”

Agassi chế nhạo anh trai: “Chẳng qua anh ghen tức khi anh ấy được bà chủ đối xử đặc biệt. Em xin thề, anh ấy nhất định là của em, còn anh cứ yên tâm và mạnh dạn theo đuổi Tiểu Hồ Ly của anh đi.”

Agassi không quên truy vấn Vương Văn Hạo, rằng tại sao bỗng dưng anh lại ăn cơm cùng Trình Mục Vân. Người đàn ông thấp bé xa lạ kia là ai?

Vương Văn Hạo tùy tiện bảo mình bị lạc mọi người, tình cờ gặp Trình Mục Vân và bạn. Trình Mục Vân mời anh ta ăn cơm, anh ta cũng không từ chối.

“Thấy chưa? Đàn ông như anh còn không thể từ chối anh ấy, huống chi là phụ nữ bọn em” Agassi cười, ôm vai Ôn Hàn: “Ôn Hàn, anh ấy không phải hình mẫu mà cậu thích đúng không?” Vừa nói, cô ta vừa liếc Vương Văn Hạo.

Ôn Hàn ho khan hai tiếng.

Cô tiếp tục ngồi trên giường của Agassi chơi bài tú lơ khơ. Vương Văn Hạo đứng sau lưng cô. Thấy Ôn Hàn ra bài không đúng trình tự, Vương Văn Hạo nhẹ nhàng tỉ cầm lên vai cô: “Em sai rồi.”

Bờ vai hơi trĩu xuống, hơi thở của Vương Văn Hạo phả vào vai, Ôn Hàn vô thức né tránh. Cô ném đồng bài xuống giường, đi đến bên cửa sổ ngắm cảnh phố phường.

Trong đầu cô vang lên câu nói của Trình Mục Vân lúc anh vào phòng Agassi lấy chăn và ga trải giường: “Buổi tối tôi sẽ mang lên cho hai người.” Agassi

vô cùng hưng phấn, bảo nhất định sẽ đợi anh ta, đến khi trời sáng cũng không sao.

Hơn mười một giờ đêm, Trình Mục Vân cuối cùng cũng đem chăn và ga trải giường lên tầng ba. Anh gõ cửa phòng Agassi trước. Khi nhận chần, Agassi phát hiện bà chủ nhà nghỉ còn chu đáo bọc một lớp vải ở bên ngoài. Cô cất giọng vui vẻ: “Của Ôn Hàn đâu rồi?” Agassi nhận ra Trình Mục Vân chỉ cầm một bộ chăn ga.

“Sắp xong rồi, lát nữa bà chủ sẽ cầm lên cho cô ấy.”

Ánh mắt Agassi sáng lấp lánh, khóe miệng cong cong. Cô ta đột nhiên ghé sát tai Trình Mục Vân. Tuy đóng chăn ga ngăn cách cơ thể của hai người nhưng mặt cô ta vẫn gần mặt anh: “Cảm ơn anh.”

Trình Mục Vân từ tốn lùi lại phía sau, mỉm cười.

Agassi cho rằng anh sẽ nhận ra tín hiệu của mình. Đáng tiếc, người đàn ông cô ta có hứng thú lại chẳng biểu lộ một chút nhiệt tình. Cô ta đành lưu luyến đóng cửa phòng.

“Cô có muốn vẽ Henna Tattoo không?” Anh liếc qua cánh cửa căn phòng bên cạnh: “Gọi cả bạn cô nữa. Tôi biết một tiệm nhỏ có kĩ thuật vẽ rất khá.”

Agassi sáng mắt: “Được thôi. Tôi đang không biết tối nay nên làm gì đây này.”

“Nửa tiếng sau, tôi sẽ đợi hai quý cô ở tầng dưới.”

Trong căn phòng bên cạnh, Ôn Hàn nghe rõ mồn một cuộc trò chuyện ngoài hành lang. Thật ra, vào giây phút nghe tiếng bước chân, cô đã lập tức xuống giường, ngồi ở sofa, dõi mắt về phía cửa ra vào, căng thẳng chờ người đàn ông gõ cửa.

Cô không ngừng nhắc bản thân, chỉ nhận chăn ga, sau đó nói câu cảm ơn rồi đóng cửa ngay, tuyệt đối không cho anh cơ hội xâm nhập. Ai dè cuối cùng anh lại mời Agassi và cô thực hiện ước mơ vẽ Henna Tattoo. Trên thực tế, cô vĩnh viễn không thể đoán ra hành động tiếp theo của người đàn ông này. Buổi sáng đi lễ hội, cô đã quyết tâm tránh xa anh. Thế mà buổi trưa, cô lại cùng anh dùng bữa. Vì một câu phàn nàn của cô, anh mang chăn ga phòng cô đi hong khô. Bây giờ lại đột nhiên xuất hiện đề tài Henna Tattoo...

Agassi sang phòng tìm Ôn Hàn. Cô viện đủ mọi cớ nhưng cô bạn cứ kéo đi bằng được.

“Hồi ấy ở Ấn Độ, bởi vì bỏ lỡ cơ hội nên cậu tiếc mãi còn gì?” Agassi đội một cái mũ rộng vành màu đỏ lên đầu mình rồi đưa cái mũ màu đen cho bạn.

Bên ngoài, trời đang mưa phùn, gương ô không thu hút sự chú ý bằng đội mũ rộng vành.

Hai cô gái đi xuống dưới. Tầng một vẫn là cảnh tụ tập của đám khách du lịch trong khói thuốc mờ mịt. Hôm nay có mấy người khách trả phòng, lại có mấy cô gái trẻ từ Hồng Kong. Bọn họ trò chuyện rôm rả. Agassi kéo Ôn Hàn đi xuyên qua đại sảnh ra ngoài. Vừa mở cửa nhà nghỉ, Ôn Hàn liền nhìn thấy Trình Mục Vân đang đứng chờ dưới mái hiên. Nghe tiếng động, anh liền ngoảnh đầu.

Agassi giờ tay hứng nước mưa: “Trời cứ mưa mãi chán quá đi thôi!”

Ôn Hàn lịch sự gật đầu chào hỏi, nhưng né tránh ánh mắt của anh. Anh tiến lên hai bước, đóng cửa thay bọn họ, đồng thời thì thầm bên tai cô: “Cà ngày hôm nay em đều lượn lờ trước mặt tôi, đúng là muốn thử thách sự kiên nhẫn của tôi.”

Ôn Hàn gạt mình, trống ngực đập thình thịch.

Đúng lúc này, Agassi lên tiếng: “Bao giờ trời mới có nắng nhỉ? Không biết trong mười ngày ở Nepal, chúng ta có nhìn thấy mặt trời hay không?”

“Phải xem vận may của cô mới được.” Trình Mục Vân thờ ơ đáp.

Ôn Hàn và Agassi theo Trình Mục Vân đi qua một con phố tối om rồi rẽ một đoạn là tới tiệm vẽ Henna Tattoo mà anh giới thiệu.

Ba người đi vào. Chủ tiệm liền đứng dậy nói chuyện với Trình Mục Vân bằng một thứ ngôn ngữ xa lạ rồi ngoảnh đầu về phía tấm rèm màu đen ở sau lưng, nói vài câu. Một cô gái trẻ đi ra ngoài, chấp hai tay trước ngực, thốt ra một câu tiếng địa phương, sau đó quay sang Trình Mục Vân, chờ anh dịch.

Trình Mục Vân hất cằm: “Cô ta mời hai cô lên tầng trên.” Nói xong, anh kéo chiếc ghế ngồi xuống: “Tôi chờ các cô ở đây.”

Ôn Hàn và Agassi lên tầng trên, nhìn thấy một căn phòng được chia thành bốn gian được ngăn cách bằng những tấm bạt khá dày. Hai gian đối diện nhau ở gần cửa ra vào đều có người. Ôn Hàn và Agassi mỗi người một gian ở bên trong.

Ôn Hàn đi vào, phát hiện bên trong có một chiếc giường thấp phủ tấm thảm hoa văn Ấn Độ và một chiếc bàn nhỏ. Gian này và gian bên cạnh cũng được ngăn cách bằng một tấm vải bạt. Cô có thể nghe rõ tiếng cười nói của khách, là ngôn ngữ mà cô không hiểu.

Ôn Hàn còn đang phân vân chẳng biết giường có sạch hay không, đằng sau có người vén màn gió đi vào: “Em hãy cởi áo ra và nằm lên giường.” Cô kinh ngạc ngoảnh đầu, liền bắt gặp đôi mắt quen thuộc. Trình Mục Vân đeo khẩu trang màu đen cỡ lớn, che hết nửa gương mặt.

Ôn Hàn há miệng, trái tim bắt đầu loạn nhịp. Trình Mục Vân nheo nheo mắt, chỉ tay vào miệng, ra hiệu cô đừng lên tiếng. Bởi vì Agassi ở ngay gian đối

diễn.

“Anh... làm gì ở đây vậy?” Ôn Hàn thì thầm

Trình Mục Vân đặt khay đựng các tuýp thuốc màu và khăn mặt ẩm lên bàn rồi đi về phía cô.

Ôn Hàn lùi lại phía sau, đụng phải chiếc giường thấp. Trình Mục Vân kéo áo cô. Cô liền giữ lại, đồng thời trừng mắt với anh.

Anh cúi thấp người, nói nhỏ bên tai cô: “Khách nào vào đây ai mà chẳng phải cởi áo nằm lên giường?”

Ôn Hàn có chút do dự. Lời anh nói không sai, tuy nhiên.

Không cho cô cơ hội phản ứng, Trình Mục Vân nhanh tay cởi áo phong của cô rồi đẩy cô nằm xuống giường. Sau đó, anh lật người Ôn Hàn để cô nằm sấp. Anh quỳ một chân trên giường, giữ chặt cổ tay phải của cô rồi rón người lấy một tuýp thuốc màu.

Thuốc màu nhanh chóng phun xuống đầu ngón tay của Ôn Hàn. Thuốc màu mát lạnh, trong khi làn da cô nóng bỏng.

Ban đầu, Ôn Hàn không thấy thoải mái, vì dù sao cô cũng chỉ mặc mỗi áo lót, nằm sấp trên giường, ngay trước mặt người đàn ông xa lạ. Điều này khiến cô có một cảm giác bất an. Nhưng một lúc sau, cô bắt đầu thưởng thức tác phẩm của anh. Trình Mục Vân cụp mí, tập trung tinh thần vào làn da ở đầu tuýp thuốc. Anh vẽ từ ngón tay Ôn Hàn đến mu bàn tay. Lúc đầu chỉ là sợi dây leo. Dần dần, tận cùng của sợi dây leo xuất hiện một bông hoa sen

Hoa sen mọc trên dây leo quả là một sự kết hợp kì quặc.

“Ôn Hàn!” Agassi gọi cô từ phía đối diện, cách hay lớp vải bạt dày.

Ôn Hàn “ừ” một tiếng, chột dạ liếc Trình Mục Vân.

“Anh chàng ở nhà nghỉ của bọn mình ấy... Hôm trước tớ nhìn thấy một người phụ nữ nói tiếng Nga ở trong phòng anh ta. Anh ta đúng là một kẻ phong lưu.” Agassi nói không kiêng dè vì đoán chắc không ai nghe hiểu, ngoài bản thân Ôn Hàn: “Vừa rồi anh ta mang chân đến cho tớ, tớ ngầm gợi ý tối nay anh ta có thể ở lại phòng tớ nhưng anh ta giả vờ không hiểu.”

Bờ vai Ôn Hàn chợt có một xúc cảm ấm nóng và ram ráp. Trình Mục Vân đặt một nụ hôn lên nơi đó qua chiếc khẩu trang. Ôn Hàn không dám động đây.

Tiếng cười của Agassi vọng tới: “Sao cậu chẳng nói gì cả? Lạy Chúa, tớ mà cười nữa sẽ làm hỏng hình vẽ mắt. Anh chàng nhân viên đẹp trai đang vẽ cho tớ đã cảnh cáo bằng ánh mắt rồi đây này.”

Bốn bề lại khôi phục sự yên tĩnh. Ôn Hàn cắn môi, thân thể bởi vì bất động một lúc lâu nên có chút cứng đờ.

Hồi ở Ấn Độ, cô đã từng chứng kiến có người vẽ Henna Tatto xong phải ngồi yên một, hai tiếng đồng hồ để chờ hình vẽ lên màu.

“Tại sao... anh lại hoàn tục? Ôn Hoàn nói nhỏ bằng tiếng Trung nhằm xóa tan bầu không khí yên tĩnh lạ thường.

Trình Mục Vân vẽ rất nghiêm túc. Anh hạ giọng: “Trái tim tôi đã quy y nên ở bất cứ nơi nào, làm bất cứ chuyện gì cũng chẳng khác biệt. Cho dù tôi cùng em làm tình cũng vậy thôi.” Trong khi nói chuyện, bàn tay anh vẫn không ngừng nghỉ. Anh bắt đầu vẽ lên cánh tay Ôn Hàn, trên sợi dây leo không phải là bông hoa sen nhỏ mà là một đóa hoa lớn, cánh hoa tầng tầng lớp lớp.

“Nếu đã giữ giới, thì “dục” cũng là một đại giới.” Ôn Hàn cất giọng nhỏ nhẹ.

“Em cho là vậy sao?”

“Kể cả người không tin đạo Phật cũng biết rõ điều đó.”

“Nếu tôi phá giới thì có vấn đề gì chứ?” Anh thì thầm bên tai cô.

Nói xong, Trình Mục Vân bỏ tuýp thuốc màu xuống giường. Ngón tay anh thuận theo sống lưng Ôn Hàn, từ trên lướt xuống dưới. Đường nét sống lưng cô rất rõ ràng, cột xương sống hõm xuống. Anh từ tốn cởi quần dài của cô. Ôn Hàn nhắm mắt, tim đập thình thịch trong lồng ngực, toàn thân nóng ran. Khi ngón tay anh vuốt ve đùi cô, Ôn Hàn né tránh theo phản xạ.

“Đừng động đây.” Trình Mục Vân cất giọng trầm thấp: “Em hãy giữ nguyên tư thế này, đừng làm hỏng mấy đóa hoa sen.”

Ôn Hàn cắn môi. Bởi vì không được nhúc nhích, cánh tay cô cứng đờ đến mức hơi tê liệt.

Cô không thể động đây, trong khi Trình Mục Vân cố tình giầy vò cô. Sống lưng Ôn Hàn rịn đầy mồ hôi. Trình Mục Vân ghé mặt, hỏi: “Em bị tê tay rồi à?”

Ôn Hàn lặng thinh.

“Giữa cảm dục và buông thả bản thân có một khoảng thời gian rất tuyệt diệu.” Anh nói khẽ bên tai cô: “Em không cảm thấy thế à?”

Anh cảm dục, nhưng để cô giải phóng dục vọng. Thân thể hai người tựa hồ vĩnh viễn không song hành.

Ôn Hàn túm lấy ga trải giường, muốn làm dịu đi phản ứng nghênh hợp người đàn ông theo bản năng. Trình Mục Vân khẽ gọi tên cô, gọi cô là “em yêu” bằng tiếng Trung. Vào thời khắc đó, Ôn Hàn thậm chí có ảo giác, anh đã yêu cô.

Đó là một tình yêu sét đánh.

Đến hai, ba giờ sáng, Agassi ở bên kia đã buồn ngủ díp mắt. Cô ta nói với Ôn Hàn, vừa rồi ông chủ bảo, người đàn ông Trung Quốc nhấn lại, dù sao cũng phải đợi một hai tiếng đồng hồ để nên màu nên hai cô gái cứ ngủ luôn ở đây, khi nào trời sáng về nhà nghỉ sau.

Tối khi Ôn Hàn mệt mỏi rồi, Trình Mục Vân mới thông báo, cô đã có thể tự do hoạt động. Đầu còn sức lực hoạt động, Ôn Hàn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hai cô gái đi xuống tầng dưới.

Trình Mục Vân ngồi ở chiếc sofa đơn cũ kỹ, gác chân trên kệ tủ thấp, như thể cả đêm không rời khỏi vị trí đó. Nhìn thấy hai người, anh đứng dậy, xoay xoay cánh tay: “Hy vọng hai quý cô có một đêm vui vẻ.” Nói xong, anh cầm áo khoác đi ra ngoài cửa.

Khi ba người về đến khách sạn, bà chủ đang tựa vào cửa phòng dưới tầng một, cười nói với bọn họ: “May quá anh về rồi. Có một cuộc điện thoại đường dài gọi đến chỗ tôi, đối phương để lại số điện thoại, bảo anh nhanh chóng gọi lại cho anh ta.”

Trình Mục Vân chào tạm biệt hai cô gái, đi vào căn phòng ở phía sau lưng bà chủ. Anh ngồi xuống sofa, bà chủ nhanh chóng mang một cốc trà sữa nóng đặc trưng của Nepal đến cho anh. Cảm thấy hơi mệt mỏi, Trình Mục Vân cởi hai cúc áo, cầm cốc trà uống một ngụm.

“Đêm qua thế nào?” Bà chủ hỏi bằng một giọng mờ ám.

Trình Mục Vân vắt tay lên thành ghế, lặng thinh.

“Anh không sợ cô ấy có thân phận đặc biệt à? Anh nói, nửa năm trước từng gặp cô ấy còn gì?”

“Tôi đã sờ vào từng tắc da và kiểm tra khung xương của Ôn Hàn, thậm chí có thể nói hiểu rõ cơ thể của cô ấy hơn cả bản thân cô ấy. Cơ thể này rất thuần khiết, không có dấu vết của bất kì sự huấn luyện nào.”

Có điều, cơ thể ấy rất dẻo dai và mềm mại, chứng tỏ cô gái ấy thích vận động. Anh trầm nghĩ.

Nhân viên vẽ Henna Tattoo cho cô gái người Nga kia cũng đã kiểm tra thân thể của cô ta, không phát hiện ra điều bất thường.

“Thế thì lạ thật đấy. Chẳng lẽ tay Vương Văn Hạo lại dẫn mấy người bình thường đi du lịch?”

“Đây là một thủ thuật che mắt hữu hiệu.” Trình Mục Vân nhận xét.

Bà chủ đi đến bên cửa sổ, ngắm đám thanh niên phương Tây đi lại trên phố: “Vừa rồi trước khi ra ngoài, Vương Văn Hạo còn hỏi tôi về trò Rafting[1] trên sông Trisuli.”

[1]Rafting: Chèo xuồng vượt sông suối, đây là trò thể thao kích thích mạng đẳng cấp quốc tế. Trò chơi hấp dẫn lí thú, mang tính phiêu lưu mạo hiểm bởi sự thử thách của thiên nhiên với các ghềnh thác và uy lực cuộn cuộn của dòng nước chảy trên sông.

“Tôi qua gặp tôi, anh ta cũng nói, tiếp theo sẽ là hoạt động chèo xuồng trên sông.” Trình Mục Vân tiếp tục uống trà sữa để cổ họng đỡ khô rát. Việc cảm dục cả buổi tối khiến các sợi dây thần kinh trên người anh căng cứng. “Tôi chẳng thích giết thời gian bằng cách cả ngày ngồi trên thuyền cao su, nghe tiếng gào thét ầm ĩ của đám du khách.”

Hơn nữa, với tư cách là “vệ sĩ bản xứ”, anh và Mạnh Lương Xuyên còn phải mang theo hàng hóa cùng bọn họ dạo chơi trên sông. Đây quả là lịch trình hành hạ con người.

“Hoạt động Rafting ít nhất cũng kéo dài hai ngày một đêm. Anh nói xem, liệu có phải anh ta định giao hàng vào đêm đã ngoại?”

“Có khả năng đó.” Trình Mục Vân chau mày. Đầu óc anh bắt đầu vang lên tiếng la hét của phụ nữ, thậm chí cả đàn ông.

Lúc này, Trình Mục Vân đang ngồi đối diện tắm tắm mang phong cách Tây Tạng treo trên tường. Hình vẽ trên tấm thảm là ngôi chùa và một hàng chuyển kinh luân. Nhưng anh lại nghĩ tới bông hoa sen trên cánh tay Ôn Hàn.

Chương 6: Bóng Đen Của Số Mệnh

Sau khi về phòng, Ôn Hàn mở quyển nhật kí, ghi chép ngắn gọn lịch trình.

Ngày 1(9.9): Từ Ấn Độ đi tới Kathumandu của Nepal (16h06 tính theo giờ địa phương đến nơi), nghỉ ở Thamel.

Ngày 2 (10.9): Hôm nay có lễ hội Teej của Nepal. Buổi sáng thăm quan tháp Boudhannath và quảng trường Durbar.

Ngày 3 (11.9):

Ngồi bút dừng lại, hôm nay cô sẽ làm gì nhỉ?

Ôn Hàn không phải bận khoản lâu, Rum vui mừng thông báo với cô và Agassi, lịch trình thay đổi. Hôm nay, cả nhóm sẽ tham gia hoạt động chèo xuồng trên sông Trisuli. Sự sắp xếp ngoài dự kiến này khiến tất cả mọi người trở nên bận rộn. Ôn Hàn không có nhiều hành lí nên nhanh chóng thu dọn xong. Lúc xuống dưới tầng một, cô nhìn thấy Vương Văn Hạo đang tranh luận với bà chủ nhà nghỉ.

“Anh có biết, gần đây thời tiết ở Nepal rất tệ hay không?” Bà chủ nở nụ cười nhả nhận: “Mùa mưa không thích hợp với hoạt động Rafting. Tôi đã liên hệ với mấy hướng dẫn viên nhưng họ đều từ chối, nói mãi mới có hai người nhận lời. Tuy nhiên, họ chỉ đồng ý đi một ngày thôi.”

Wương Văn Hạo tháo kính, cất giọng bức dọc: “Tôi không thích kế hoạch bị thay đổi. Các chị làm vậy chứng tỏ chẳng tôn trọng du khách chút nào.”

Hiếm khi bắt gặp thái độ này của anh ta, Ôn Hàn cùng Agassi đi tới, hạ giọng khuyên nhủ: “Nepal bây giờ đang là mùa mưa, quả thực không thích hợp với trò đó.”

Wương Văn Hạo liếc cô một cái: “Anh đi ra ngoài đôi tiền. Hai người ở đây chờ anh.”

Nói xong, anh ta lập tức rời đi, dáng vẻ có chút gấp gáp.

Ôn Hàn đặt ba lô xuống sofa. Đúng lúc này, cô nhìn thấy Trình Mục Vân đang tựa người vào tủ kính ở quầy lễ tân, nghe hai du khách nữ người Hàn Quốc hỏi chuyện. Anh nhướn mày, đưa mắt về phía đại sảnh, lướt qua người cô, tựa như không quen biết.

Ôn Hàn cố gắng rời mắt về phía cửa sổ, nhìn thấy mấy người lính vác súng đi trên đường phố. Nơi này đâu đâu cũng có thể bắt gặp những con người được trang bị súng ống, khiến bạn tự nhiên cũng trở nên căng thẳng.

Đây là Nepal, cách nước Nga bởi Trung Quốc. Người đàn ông kia từng bảo sẽ không bao giờ về Moscow, còn cô cũng chẳng thể ở lại đây. Chỉ riêng vấn đề visa cũng đã không cho phép cô làm điều đó.

Nghĩ đến đây, Ôn Hàn giật mình khi nhận ra, bản thân cô đang tưởng tượng tới khả năng có thể ở bên anh lâu dài.

Cô lập tức nhắc nhở bản thân: Hãy tỉnh táo một chút, Ôn Hàn. Mây sắp quay về Moscow rồi. Anh ấy đã sớm nói rõ, không thể nào cho mày tương lai. Mày đừng bao giờ tiếp xúc với anh ấy nữa...

Nhân lúc Agassi chạy ra ngoài mua đồ, Trình Mục Vân cầm cốc trà sữa nóng đi đến chỗ Ôn Hàn. Cô hạ quyết tâm, thốt ra một câu: “Chúng ta... hãy giữ khoảng cách như người xa lạ.”

Trình Mục Vân dừng bước, ý cười trong đáy mắt nhạt đi nhưng khóe miệng anh nhếch lên: “Em sẽ được toại nguyện.”

Nói xong, anh uống hết trà sữa, đặt cái cốc sứ lên thành cửa sổ rồi quay người rời đi.

Cho đến khi khởi hành, Trình Mục Vân không hề xuất hiện trước mặt Ôn Hàn.

Bởi vì ít du khách nên điểm xuất phát chỉ có hai chiếc xuồng cao su, đủ mười lăm người ngồi. Trình Mục Vân và người bạn thấp bé sông ở Nepal lâu năm nên rất quen thân với hướng dẫn viên bản xứ. Thế là họ giành quyền điều khiển đò xuồng và phát hiệu lệnh.

Trình Mục Vân dẫn đầu một chiếc xuồng, Mạnh Lương Xuyên phụ trách chiếc còn lại. Hướng dẫn viên thoải mái cầm tay chèo cùng du khách.

Trình Mục Vân đứng bên bờ sông giảng giải cho mấy du khách nam giới những điều cần chú ý. Bởi vì trong hoạt động mạo hiểm này, nam giới là chủ lực, không thể dựa vào phái nữ. Anh chẳng thèm mặc áo phao cứu sinh, chỉ đội mũ bảo hiểm. Sau khi chuẩn bị xong xuôi, anh đạp chân giữ chiếc xuồng thẳng bằng để đảm du khách xuống xuồng.

Mấy người phụ nữ đều ủa về phía chiếc xuồng của Trình Mục Vân nhưng bị anh ngăn lại: “Các quý cô cần suy nghĩ kĩ càng. Lát nữa sẽ xuất hiện sóng lớn và dòng nước chảy xiết ở khu vực nguy hiểm. Tôi đề nghị tốt nhất một nam kèm một nữ, bên cạnh có đàn ông chăm sóc các cô vẫn hơn.” Anh mất

anh dừng lại ở Ôn Hàn: “Các cô nên biết, tôi không thể ứng phó khi có nhiều phụ nữ bị rơi xuống cùng một lúc.”

Mọi người đều cười, chia lại chỗ ngồi.

Trên thực tế, khi chiếc xuồng cao su xuống nước, chẳng còn ai quan tâm đến chuyện hướng dẫn viên có phải anh chàng đẹp trai hay không? Xuồng chạy trên dòng sông hiền hòa, mọi người đều cảm thấy thú vị. Nhưng khi tiến vào khu vực nguy hiểm, sóng lớn đến mức làm chiếc xuồng dâng lên cao rồi hạ xuống, du khách bắt đầu lúng túng, la hét ầm ĩ.

Trong tình huống nguy hiểm này, Ôn Hàn cũng tạm thời quên đi cảm giác bất an mỗi khi chạm phải ánh mắt Trình Mục Vân.

Đột nhiên, một tiếng hét kinh hoàng vang lên. Chiếc xuồng bên cạnh có người rơi xuống nước.

“Mau giúp chúng tôi cứu người!” Mạnh Lương Xuyên hoàn toàn bất lực. Bởi vào thời khắc người ở trên xuồng của anh ta rơi xuống nước, chiếc xuồng vừa vận động phải ngọn sóng dữ, khiến xuồng dâng lên cao rồi bị văng đi xa.

Từ đầu đến giờ, Trình Mục Vân đều rõ thái độ thờ ơ. Lúc này anh mới đứng dậy, cất giọng nghiêm túc: “Chúng ta quay xuồng ngược dòng nước.”

Vừa nói, anh vừa đổi vị trí với hướng dẫn viên, tự mình cầm mái chèo, điều khiển chiếc xuồng quay đầu, đưa mọi người cùng chèo xuồng về hướng cũ.

“Ôn Hàn! Tôi không xong rồi.” Agassi cất cao giọng bằng tiếng Nga. Mái chèo tuột khỏi tay cô ta, bị dòng nước cuốn đi. Lòng bàn tay Ôn Hàn cũng tiêu hao hết sức lực do chèo ngược dòng, nhưng cô vẫn nắm chắc mái chèo.

Nước chảy cuộn cuộn, chỉ nhìn thôi cũng đủ phát hoảng, Ôn Hàn đột nhiên lo lắng, Trình Mục Vân không mặc áo phao cứu sinh, liệu anh có gặp nguy hiểm? Thực tế chứng minh nỗi lo của cô là thừa. Ban đầu Trình Mục Vân có ý định giơ mái chèo để người bị rơi xuống nước túm lấy, nhưng người đó quá sợ hãi nên không hề có phản ứng. Trình Mục Vân hết cách, đành ném một sợi dây thừng cho hướng dẫn viên. Hướng dẫn viên nhanh chóng buộc sợi dây thừng quanh người mình, rồi lại ném đầu sợi dây về đằng sau.

Vừa ném sợi dây, anh ta mới giật mình, vì đằng sau là một cô gái yếu ớt. Ôn Hàn cũng ngây ra. Nhưng ở giây tiếp theo, cô cầm sợi dây, bắt chước huấn luyện viên quấn đầu sợi dây vào thắt lưng của mình và buộc chặt. Tuy bàn tay run run, nhưng cô vẫn nhanh chóng hoàn thành động tác.

Chiếc xuồng cao su di chuyển ngược dòng nước đồng thời phải đối mặt với từng đợt sóng lớn. Năm sáu người trên xuồng cố gắng hết sức mới có thể giữ thăng bằng để chiếc xuồng không bị lật.

Ở đầu một sợi dây thừng, Trình Mục Vân quán tay phải vào sợi dây, nhảy xuống dòng nước xiết, bàn tay còn lại túm lấy áo phao cứu sinh của du khách gặp nạn. Vì bị sợi dây giật mạnh, Ôn Hàn và hướng dẫn viên lao người về phía trước. May mà chỉ vài giây sau, một đầu sợi dây hơi thả lỏng. Trình Mục Vân đã đẩy người bị nạn lên xuồng.

Toàn thân người bị nạn ướt sũng. Anh ta ngồi bất động, ánh mắt hoảng sợ đến mức đờ đẫn, rõ ràng vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Trình Mục Vân ném sợi dây thừng, ngồi xổm xuống quan sát người đàn ông. Cảm thấy anh ta không có vấn đề nghiêm trọng, anh vỗ lưng anh ta, đứng dậy ra hiệu mọi người quay đầu chiếc xuồng.

Bởi vì sự cố đó, mãi tới buổi chiều đoàn du khách mới đến bãi cát trắng, tức địa điểm cắm trại. Trình Mục Vân trở thành tâm điểm chú ý của du khách nữ.

Vì nhảy xuống sông cứu người, toàn thân anh ướt sũng. Không tiện cởi quần dài, anh chỉ cởi áo và giày đem hong khô. Anh chẳng mang theo vật phẩm, chỉ có cái túi không thấm nước, bên trong đựng khẩu súng và con dao phòng thân mà anh tùy tiện vứt sang một bên.

Trình Mục Vân cởi trần và đi chân đất, ngồi bên trên một tảng đá lớn phơi nắng. Ánh nắng buổi chiều tạo thành luồng sáng nhàn nhạt bao phủ xung quanh người anh.

Ôn Hàn nhận khăn mặt khô do hướng dẫn viên chuẩn bị, tháo sợi dây buộc tóc, rồi nhẹ nhàng lau đầu. Khóe mắt cô liếc qua Trình Mục Vân. Trên lưng anh có một hình xăm rất lớn. Cô đã từng nhìn thấy hình xăm kiểu này vài lần. Một số người xuất gia cho rằng, chịu đựng nỗi đau trên da thịt cũng là một phương thức tu hành nên bọn họ xăm trong điều kiện không bôi thuốc tê.

Hình xăm trên lưng Trình Mục Vân là đóa hoa sen. Sợi dây leo và những bông hoa sen có cánh tầng tầng lớp lớp quấn vào nhau, cuối cùng xếp thành một đóa hoa sen hoàn chỉnh.

Trong nỗi tình huống, người đàn ông này đều để lại ấn tượng khác nhau cho người đối diện.

Ví như, dáng vẻ sười nắng của anh lúc này khá vô hại. Chỉ có điều, anh quá yên tĩnh, đến mức người bạn tên Mạnh Lương Xuyên cũng cảm thấy tê nhột khi bắt chuyện với anh. Anh ta thả tán gẫu với hai hướng dẫn viên còn hơn.

Có du khách nữ mon men tiến lại gần, hỏi thăm về hình xăm trên lưng Trình Mục Vân. Đó là một trong hai cô gái người Hàn Quốc mà anh trò chuyện vui vẻ ở quầy lễ tân nhà nghỉ. Cô ta nói tiếng Anh không mấy trôi chảy nhưng giọng điệu dịu dàng, thể hiện sự hiếu kỳ đối với anh. Trình Mục Vân không nhiều lời, nói chậm rãi, dùng từ ngữ đơn giản để du khách nữ đó có thể hiểu được.

Ôn Hàn vắt chiếc khăn mặt trong tay. Khăn mặt không ra nước, chỉ hơi bị ướt mà thôi.

Anh đúng là dễ dàng bị thu hút sự chú ý của những người phụ nữ không quen biết. Một lúc sau, ngay cả Agassi cũng kiểm soát lại gần Trình Mục Văn, trò chuyện với bọn họ. Ôn Hàn nghe thấy tiếng cười giòn giã của cô gái người Hàn Quốc.

Vương Văn Hạo ngồi xuống cạnh Ôn Hàn: “Từ lúc đến Nepal, em đều tránh mặt anh.”

“Có chuyện đó sao?” Cô thu ánh mắt, hỏi lại anh ta.

“Trong người em vẫn khó chịu à?”

Ôn Hàn lắc đầu: “Em không sao rồi.”

Vương Văn Hạo nhìn vào mắt cô. Ôn Hàn có đôi mắt đặc biệt khiến người khác mê đắm. Chỉ cần quan sát kỹ ở cự li gần là có thể phát hiện đáy mắt của cô ánh lên màu xanh thẳm, chứ không phải màu đen hoàn toàn.

Mỗi khi cô gái xinh đẹp này mở to đôi mắt nhìn Vương Văn Hạo, anh ta luôn có cảm giác bụng dưới kết thành một ngọn lửa nguyên thủy. Anh ta chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng, cắn nát đôi môi cô, thậm chí chiếm đoạt thân thể cô. Tuy biểu hiện của cô ở trên xuống cao su vừa nãy khiến anh ta không khỏi bất ngờ và ngạc nhiên, nhưng anh ta càng thích cô ở thời khắc này hơn. Dáng vẻ của cô khiến đàn ông chỉ muốn chăm sóc và ôm hôn mà thôi.

Vương Văn Hạo muốn tiến thêm một bước nhưng Ôn Hàn lại một lần nữa né tránh. Cô cup mi mắt, nói nhỏ: “Anh đừng như vậy...”

“Ôn Hàn!”

“Chúng ta quen nhau hơn hai năm rồi.” Cô cố gắng tìm từ ngữ thích hợp, không để anh khó xử: “Nếu có thể yêu anh, em đã yêu từ lâu. Anh đừng lãng phí thời gian với em nữa.”

Tiếp xúc với Trình Mục Văn... rồi chia tay.

Trong tương lai, cô sẽ yêu người như thế nào? Cùng kiểu với Trình Mục Văn?

“Ôn Hàn!” Vương Văn Hạo cắt ngang lời cô: “Em đừng nói thẳng ra như vậy. Hãy suy nghĩ một cách nghiêm túc. Độ cao so với mặt nước biển ở nơi này thay đổi liên tục nên dễ ảnh hưởng đến tâm trạng và khả năng phán đoán của con người. Đợi khi nào về Moscow, chúng ta nói sau cũng được.”

Không muốn nói thêm bất cứ điều gì, Ôn Hàn vác ba lô, đi tập hợp với mọi người.

Hướng dẫn viên lên tiếng: “Hành trình tiếp theo sẽ vô cùng hấp dẫn. Các vị sẽ được ngủ ngoài trời, trong khu rừng nguyên sinh. Chính phủ Nepal cấm săn bắt và giết hại động vật hoang dã nên nơi ấy chính là thiên đường của các loại mãnh thú như hổ, báo, tê giác và voi. Ngoài ra, dưới nước còn có cá sấu và cá heo nữa.”

Ôn Hàn chưa từng nhìn thấy cá sấu bao giờ. Cô nghĩ, phong cảnh ở đây và chuyến đi này sẽ khiến cô lãng quên những chuyện xảy ra trong hai ngày qua với người đàn ông đó. Cô hoàn toàn có thể coi đây là giấc mộng nguy hiểm và đẹp để nơi đất khách quê người.

Cả đoàn gồm hai hướng dẫn viên, Trình Mục Văn và Mạnh Lương Xuyên tổng cộng mười bảy người, cũng đi bộ về phía khu rừng quốc gia Chitwan.

Sau mấy tiếng đồng hồ, tất cả du khách nữ đều tạm thời quên đi sự tồn tại của Trình Mục Văn mà chỉ lê bước một cách mệt mỏi. Họ không ngừng phàn nàn, sao đi mãi vẫn chưa đến địa điểm cắm trại.

Tới khi trời tối, đoàn người cuối cùng cũng nhìn thấy một cái hồ rất lớn. Rum rộ ra mừng rỡ vì ngày mai có thể trông thấy cá sấu. Bên bờ hồ có mấy người lính bông súng đứng gác. Trình Mục Văn đi đến chào hỏi bọn họ, rút ra hai bao thuốc lá ném cho đối phương. Một người lính bắt lấy, chỉ tay về phía trước. Đó chính là nơi cắm trại của đoàn khách du lịch.

Nửa đêm, Ôn Hàn ở trong lều bạt chật hẹp của mình, nhìn chăm chăm ngọn đèn. Cô nằm sắp trong túi ngủ, thả lỏng tinh thần, một lúc lâu sau mới tắt đèn đi ngủ.

Ôn Hàn ngủ không yên giấc. Chẳng biết bao lâu sau, một bóng đen đột nhiên chui vào, đè lên người cô: “Bạn yêu! Mọi người đang chơi ở ngoài kia, sao cậu lại một mình ở trong này?” Agassi cười: “Mấy người lính gác rừng cũng nhập hội đấy.” Nói xong, cô ta cương quyết kéo Ôn Hàn ra khỏi lều bạt.

Bên ngoài lều bạt ra nhiều người? Cận đồng lửa chỉ còn hai hướng dẫn viên, Trình Mục Văn, bạn của anh cùng mấy người lính gác rừng. Lúc hai cô gái chui ra khỏi lều bạt, đám đàn ông đều đổ dồn ánh mắt về bên này.

“Các cô ra ngoài làm gì thế?” Hướng dẫn viên thắc mắc.

Trình Mục Văn ngồi ở bên kia đồng lửa. Ôn Hàn không nhìn rõ gương mặt, chỉ thấy đường nét cơ thể cao lớn, nổi bật của anh.

“Tôi không quen ngủ trong lều bạt.” Ôn Hàn tiến lại gần bọn họ: “Sao các anh vẫn chưa đi ngủ?”

“Dạo gần đây, khu vực này không an toàn.” Mạnh Lương Xuyên giải thích: “Cần phải có mấy người đàn ông canh gác.”

Hướng dẫn viên rót ly rượu đưa cho hai cô gái. Trước kia, anh ta từng tham gia hoạt động gìn giữ hòa bình của Liên Hợp Quốc. Còn mấy người lính canh giữ ở nơi này để bảo vệ tề giác một vùng khỏi những kẻ săn trộm.

Nghe bọn họ trò chuyện một lúc, Ôn Hàn có chút vầng vất. Từ lượng của cô không cao, uống nửa chén đã đỏ mặt.

“Sau khi qua đồi, hải cốt của bố tôi được rắc xuống sông Hằng bên Ấn Độ.” Hướng dẫn viên tỏ ra tự hào, bởi đây là đãi ngộ dành cho người có tiền: “Họ Brahman cũng có địa vị cao nhất ở Nepal.”

Dường như hướng dẫn viên đã say rượu.

Trình Mục Vân nhìn đồng hồ, nói với Agassi: “Các cô có thể ngủ thêm một giấc, lát nữa trời mới sáng.” Đồng tử của anh phản chiếu ngọn lửa bập bùng, còn nóng bỏng hơn cả rượu mạnh, mặc dù anh không hề động đến một giọt rượu.

Tâm trí Ôn Hàn có chút phiêu diêu. Bởi vì có ít rượu vào người nên toàn thân cô nóng bừng. Cô trầm mặc đứng dậy quay về lều bạt. Lần này, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Vừa nhắm mắt, cô như bị chìm trong xoáy nước, đầu óc quay cuồng tới mức tựa hồ mất đi ý thức.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Ôn Hàn bị đánh thức bởi tiếng thét kinh hoàng. Cô lập tức ngồi dậy, nhận ra đây không phải giấc mộng. Cô nhanh chóng ra khỏi lều bạt.

Bên đồng lửa không có ai nhưng đang có rất nhiều người ôm đầu, ngồi xồm cạnh lều bạt. Vừa tiến về phía trước hai bước, Ôn Hàn liền bị một người kéo tay, ngồi thụp xuống.

“Là bọn săn trộm. Nhất định là đám săn trộm, nhiều chó ngao Tây Tạng quá.” Agassi rên rỉ bằng tiếng Nga bên tai cô.

Cổ tay Ôn Hàn bị siết chặt đến đau nhói. Cô vỗ vỗ lên tay Agassi, đồng thời đảo mắt xung quanh nhưng không tìm thấy hai hướng dẫn viên lần Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên. Bốn bề chỉ toàn là tiếng chó gào rú hung hãn.

Hai người lính gác rừng tựa vào tảng đá lớn ở gần đó, bịt vết thương trên thân thể. Một người cầm khẩu súng sẵn lui lại phía sau. Qua chỗ Ôn Hàn, anh ta neho neho mắt: “Gặp đám súc sinh là phải chém ngay. Không chém, các cô sẽ bị chúng cắt chết.”

Ôn Hàn nhận ra đó chính là Mạnh Lương Xuyên. Anh ta rút con dao, ném xuống dưới chân cô.

Ôn Hàn nhặt lấy con dao, nắm chặt trong tay. Cô chẳng biết con dao này liệu có tác dụng gì không? Những bóng đen đang di chuyển ở ngoài kia với một tốc độ đáng sợ. Bởi vì kinh hoàng nên tầm nhìn của cô trở nên mờ hồ, cảnh vật mờ mịt. Đúng lúc này, chiếc lều bạt chứa dụng cụ nhà bếp ở phía sau bị húc đổ. Hai con chó ngao lăn vào trong, tiếng nôi niêu, bát đĩa đồ vỡ truyền ra ngoài. Agassi hét lên một tiếng, lập tức được anh trai túm cổ áo lôi vào chiếc lều bạt lớn nhất. bọn họ chẳng biết làm gì ngoài việc trốn tránh.

“Ôn Hàn!” Agassi gọi cô nhưng cô hoàn toàn bất động. Bởi cô chợt nhìn thấy bóng hình quen thuộc đang quần thảo với con chó ngao. Trên mặt Trình Mục Vân toàn là máu, ánh mắt sắc lạnh hơn cả con vật ở dưới người mình. Anh đâm một nhát trúng tim con vật rồi rạch ngang một đường, xé toạc lồng ngực con mãnh thú. Máu tươi phun ra, ướt đầm ống quần của anh. Sau đó, Trình Mục Vân đứng lên, nhìn Ôn Hàn bằng ánh mắt vô cảm.

Đôi chân không chịu sự khống chế, Ôn Hàn định chạy về phía anh. Nhưng vào giây phút cô lo là cảnh giác, một bóng đen bất chợt lao về phía cô. Đúng lúc con chó ngao ngoạm vai cô, Trình Mục Vân đã nhanh như chớp nhào tới, giật mạnh cô khỏi miệng con chó về phía sau. Hai người trượt chân rơi xuống nước.

Dưới lòng hồ có cá sấu...

Trước mắt tối sầm, Ôn Hàn hoàn toàn mất đi tri giác.

Đau quá. Mùi gì mà nhức nhũi thế nhỉ? Bờ vai lúc này càng đau đớn, Ôn Hàn nghiêng rặng. Nhưng dù cố gắng đến mức nào, cô cũng không chịu nổi. Nước mắt chảy dài trên gò má, cô dần dần tỉnh lại từ trong cơn đau kinh khủng. Cảnh vật trước mắt mờ mịt, cô khẽ rên một tiếng.

“Ôn Hàn”. Có tiếng đàn ông thì thầm bên tai cô.

“Tôi sẽ giúp em xử lý vết thương ngay bây giờ.”

Trên người Trình Mục Vân dính đầy máu, tuy nhiên đều là máu của người khác và máu của Ôn Hàn.

Anh đặt Ôn Hàn lên đùi mình, ngồi trên chiếc giường gấp trong lều bạt. Đám du khách sợ chết khiếp, đều tụ tập xung quanh, như thể đối với bọn họ, chỉ có hai người đàn ông này và hướng dẫn viên mới là chỗ dựa đáng tin cậy.

Khu vực cắm trại ngổn ngang xác của đám chó ngao và những kẻ săn trộm. Cảnh tượng quá kích thích cảm quan và tinh thần, người bình thường khó mà chịu đựng nổi.

“Tôi thấy cô ấy có vẻ bị thương nặng...”

“Suyt”. Trình Mục Vân cắt ngang lời Mạnh Lương Xuyên.

Bất gặp nửa thân trên toàn máu của Ôn Hàn, sắc mặt Vương Văn Hạo tái nhợt. Anh ta rất lo lắng và xót xa nhưng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn. Trình Mục Vân đã cứu mạng Ôn Hàn. Sau khi thoát khỏi hồ nước đầy cá sấu, việc đầu tiên người đàn ông đó làm là bế Ôn Hàn lên. Vì thế, anh ta chẳng có cơ giành cô về.

Tầm nhìn của Ôn Hàn rất mơ hồ, cô chỉ lờ mờ nhận ra, người đang ở bên cạnh mình là Trình Mục Vân. Cô đang bị sốt cao, cổ họng khô rát, toàn thân đau đến mức linh hồn phiêu dạt tận phương nào.

“Em yêu...” Trình Mục Vân ghé sát miệng vào tai Ôn Hàn thì thầm bằng tiếng Nga như nói với người tình: “Lần đầu tiên tôi gặp em, em chấp hai tay trước ngực, hai ngón trỏ của em vô thức cọ nhẹ vào nhau. Em có biết không? Cử chỉ đó là muốn thu hút sự chú ý của tôi...” Anh vuốt ve cánh tay cô: “Tôi có khả năng quan sát rất tốt, đến mức nhất cử nhất động của bất cứ người nào, tôi cũng để ý.”

Câu nói của Trình Mục Vân giống một lời dẫn, thu hút sự chú ý của Ôn Hàn, bởi vì đó cũng là điều cô hiếu kì và muốn nghe. Lời phân tích của anh, bất kể là thật hay giả, cũng có tác dụng thu hút cô. Tay áo cô đã bị xé rách. Hình vẽ bông hoa sen nhuộm đầy máu, trông nhức mắt vô cùng. Trình Mục Vân rửa sạch vết thương trên vai cô. Anh không hề tỏ ra thương hoa tiếc ngọc mà chỉ làm thật nhanh.

Đau đến mức tầm nhìn tối sầm, Ôn Hàn thét lên một tiếng.

Trình Mục Vân giữ người cô, tiếp tục lên tiếng: “Tất nhiên, tôi không phải vì điều đó mới nảy sinh hứng thú với em. Tôi từng nói... kể từ lúc gặp em tôi đã có khao khát mãnh liệt, muốn tiến lại gần em, hôn em, vuốt ve em...”

Anh bóp cằm cô, thốt ra sáu chữ cuối cùng: “... Và làm tình với em.”

Giây tiếp theo anh dùng lưỡi của mình để ngăn cản hành động tự ngược đãi bản thân của cô. Anh nhanh chóng thò đầu lưỡi vào khoang miệng Ôn Hàn, cuốn lấy đầu lưỡi cô, quấn quýt triền miên. Ôn Hàn chỉ thấy toàn thân tê liệt, ngay cả nụ hôn này cũng chẳng có cảm giác.

Trình Mục Vân thọc lưỡi vào sâu trong cổ họng Ôn Hàn, đồng thời giật chai rượu trong tay Mạnh Lương Xuyên, đổ rượu lên vai cô để khử trùng. Trong cơ thể có thứ gì đó nổ tung, Ôn Hàn vô thức túm chặt áo của người đàn ông.

Nước mắt không ngừng tuôn ra như suối. Cô chỉ biết đón nhận nụ hôn của anh một cách bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 3.2

Trình Mục Vân không ngừng hôn Ôn Hàn, cũng giơ tay ra hiệu Mạnh Lương Xuyên bôi thuốc và băng bó vết thương cho cô. Về mặt Mạnh Lương Xuyên mang đầy hàm ý sâu xa. Anh ta nhanh chóng xử lý vết thương, động tác hết sức thành thạo. Cuối cùng, Ôn Hàn lịm đi vì đau đớn, trong khi ánh mắt của Vương Văn Hạo như muốn giết người.

Mạnh Lương Xuyên nhướn mày. Từ hôm qua, anh ta đã có cảm giác, cô gái này khá đặc biệt.

Hừm, đúng là không bình thường chút nào. Mạnh Lương Xuyên ho khan một tiếng.

Một lúc sau, mấy người lính gác rừng tới khu cắm trại, không ngừng bày tỏ sự biết ơn đối với Trình Mục Vân. Họ đều cho rằng, đây là hành động trả thù của đám săn trộm. Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên trao đổi bằng ánh mắt rồi liếc qua “người thuê” bọn họ. Giáo sư đại học Vương Văn Hạo bình thản lau kính, vờ vờ vai người lính mà không nói bất cứ điều gì.

Ôn Hàn được đưa vào lều bạt lớn nhất, bên trong dựng tạm một cái giường đơn giản cho cô. Du khách nam bị thương cũng nằm ở lều bạt lớn nhất này, một tấm rèm được giăng ở giữa hai người.

Khi Ôn Hàn tỉnh lại, Agassi ở bên cạnh chăm sóc cô. Cô ta nói nhỏ với cô, bây giờ mọi người tạm thời ở lại nơi này nghỉ ngơi. Hướng dẫn viên bị thương nhẹ đã quay về thuê người bản xứ, để bảo vệ du khách tới nơi an toàn.

Bởi vì có nhiều người bị thương, hướng dẫn viên phải đi tìm bác sĩ, mua thuốc tiêm phòng chó dại nên nhiều khả năng mọi người vẫn phải tiếp tục chờ đợi.

Cổ họng Ôn Hàn khô rát, toàn thân nóng rẫy, đầu óc choáng váng, nhưng cô vẫn nghĩ tới Trình Mục Vân.

Ôn Hàn ho khè khè hai tiếng, vừa định mở miệng, Agassi đã nhắc đến anh: “Ôn Hàn, sao người ấy lại hôn cậu? Đến giờ tớ vẫn nghĩ không thông, sao tự dưng anh ta có hứng thú với cậu. Vương Văn Hạo vô cùng tức giận, thật sự không biết khi trở về, cậu phải đối diện với Vương Văn Hạo thế nào...” Agassi vẫn chưa hết kinh hoàng: “Tại sao lại có nhiều mãnh thú đến thế? Nơi này đáng sợ quá, chúng ta mau quay về thôi.”

Agassi nói không ngừng nghỉ. Ôn Hàn động đậy người một cách khó nhọc, cô cảm thấy xương cốt rã rời.

Đến buổi tối, Ôn Hàn chỉ ăn một chút đồ bởi cô nuốt không trôi. Agassi mang thuốc kháng sinh và thuốc tê cho cô. Nhưng đến khâu bôi thuốc vào vết thương, cô ta không đủ can đảm nên lại chạy đi tìm Mạnh Lương Xuyên.

Mạnh Lương Xuyên đặt nắm đấm lên miệng, ho một tiếng: “Tôi chỉ từng bôi thuốc cho đàn ông nên hơi nặng tay, cô Ôn đừng chê nhé!”

Mạnh Lương Xuyên chắc chắn không khiếm tốn. Chỉ riêng hành động tháo băng, cô đã đau đến mức thốt ra tiếng rên. Vì thế, cô chỉ còn cách nghĩ đến chuyện khác để phân tán sự chú ý: “Hôm qua, bạn của anh bị rơi xuống nước. Anh ấy có đụng phải cá Sấu không?”

Mạnh Lương Xuyên cười hi hi: “Trình Mục Vân ư? Hôm qua suýt nữa anh ta chết ở dưới đó.”

Ngữ khí của anh ta nhẹ nhõm, trong khi cô khiếp đảm. Tuy nhiên, Ôn Hàn cũng phát hiện, bản thân chẳng có tư cách lo lắng cho anh. Cho tới bây giờ, cô mới được nghe tên thật của anh từ miệng người khác.

Mạnh Lương Xuyên tiếp tục lải nhải, nào là nên vớt cá sấu bị Trình Mục Vân đâm bán cho dân buôn lậu. Vài giây sau, anh ta lại bảo không được, Nepal hiện giờ rất nghiêm khắc đối với vấn đề buôn lậu...

Thủ pháp xử lý vết thương của anh ta đúng là chẳng ra sao. Đến khi anh ta xong việc, toàn thân Ôn Hàn rịn đầy mồ hôi.

Bên ngoài lều bạt, mọi người không ngủ được nên vây quanh đồng lửa ca hát, trò chuyện và uống rượu, cố tình dùng những việc làm này để chống lại nỗi sợ hãi khi màn đêm buông xuống.

Trình Mục Vân ngồi trên tảng đá cách đồng lửa xa nhất, tay cầm thứ gì đó. Đằng sau có người tiến lại gần: “Tôi nghĩ nên đích thân nhắc nhở anh. Anh là người tôi thuê đến để đưa hàng đến nơi an toàn và bảo vệ sự an toàn của tôi.”

Trình Mục Vân ngoảnh đầu nhìn Vương Văn Hạo. Giây tiếp theo, anh vung tay, một thứ máu chảy rùng rùng bay về phía mặt đối phương. Vương Văn Hạo vội vàng giơ tay chặn lại. Thứ đó rơi bịch xuống bãi cỏ.

“Rắn lục đuôi đỏ có mùi vị không tồi.” Trình Mục Vân cất giọng khàn khàn, khóe mắt thấp thoáng ý cười khó đoán: “Anh đừng bỏ lỡ.”

Đêm khuya, Ôn Hàn lại bị sốt cao. Có người đi vào lều bạt, dừng lại bên cạnh giường cô, cúi xuống sờ vào trán và mạch ở cổ cô. Ôn Hàn muốn túm lấy cánh tay ấy mà không được. Cô chỉ biết thể hiện sự đau đớn của mình bằng tiếng Nga.

Bây tay người đó rời khỏi trán cô. Ôn Hàn vô thức giơ tay. Lần này, anh không né tránh mà để cô nắm lấy áo mình.

Trình Mục Vân đứng nhìn cô một lúc lâu. Sau đó, anh vuốt tóc cô, nói nhỏ: “Bảo bối! Em hãy bỏ tay ra để tôi đi lấy nước cho em.”

Người đàn ông này...

Mấy chục tiếng đồng hồ trước, anh còn tự tay vẽ Henna Tattoo cho cô. Sáng hôm qua, cô còn đề nghị anh giữ khoảng cách với mình.

Một lúc sau, Trình Mục Vân cầm một cốc nước ấm đi vào lều bạt. Anh mở nắp, lấy ra chiếc khăn mặt rồi vắt khô. Trong ấm là rượu được hâm nóng nên cả lều bạt thoang thoảng mùi rượu thơm nồng.

Du khách nam ở bên kia tấm màn gió bị đánh thức bởi mùi rượu. Anh ta lặng lẽ vén một góc tấm vải, nhìn thấy người đàn ông đêm qua chiến đấu với chó ngao đang ôm cô gái bị thương, nhẹ nhàng cởi áo sơ mi và áo lót của cô gái rồi để cô nằm sấp trên đùi mình.

Du khách nam trợn tròn mắt. Trình Mục Vân chẳng thèm nhướn mày, đá mạnh cái nắp ấm nước về phía tấm màn gió. Một tiếng “hự” vang lên, vải được thả xuống.

Khăn mặt ướt lau dọc cánh tay, từ bên trong đùi xuống dưới cổ chân Ôn Hàn. Trong cả quá trình, tuy ý thức hỗn loạn nhưng cô vẫn lơ mơ nghe anh nói: “Em không nên đến Nepal.” Cũng có thể, không phải anh thốt ra câu này, chỉ do cô tưởng tượng mà thôi.

Suốt hai tiếng đồng hồ, Trình Mục Vân lau người cô không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng Ôn Hàn cũng toát mồ hôi, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Cô mở mắt, dò dẫm nhìn anh.

Trình Mục Vân tháo đôi giày boots nặng nề, nằm nghiêng bên cạnh cô. Bị thương ở vai nên cô chỉ có thể nằm nghiêng người, vừa vặn chừa lại không gian cho anh. Trình Mục Vân giơ tay ôm cô: “Tôi cũng sẽ giống đám súc sinh ấy, âm thầm chết ở một nơi nào đó mà chẳng có ai hay biết... Nếu tôi gặp em muộn hay sớm hơn vài năm thì mọi chuyện sẽ vô cùng đơn giản...”

Anh không nói tiếp mà đặt môi lên làn da trần ở lưng Ôn Hàn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của cô, sau đó ôm cả người cô vào lòng. Tất nhiên, anh tránh đụng chạm đến vết thương trên vai cô.

Ôn Hàn, cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô chẳng để ý đến chuyện du khách nam bị thương nằm ở bên kia tấm màn gió nghe thấy điều gì. Đầu óc cô nặng trĩu như muốn chìm vào giấc ngủ. Trong tình trạng cả thân thể lẫn tinh thần rã rời, cô đã từ bỏ việc tranh đấu với bản thân để dựa dẫm vào anh theo bản năng. Chỉ cần chạm vào người anh cô liền cảm thấy an toàn.

Nửa đêm, Trình Mục Vân thức dậy, định từ từ thu tay về.

Ôn Hàn vốn ngủ không yên giấc. Khi bàn tay anh rời khỏi eo cô, để lại sự trống trải giá lạnh, cô liền giật mình tỉnh giấc.

Vào giây phút thức giấc, Ôn Hàn có cảm giác như đang trong giấc mộng. Tất cả hình như chỉ là con mơ, cô đang ngủ bên cửa sổ nhỏ ảm áp, ánh nắng ban mai chiếu lên làn da của cô. ... Đáng tiếc, vừa tỉnh dậy, Ôn Hàn lại rơi vào cơn đau kịch liệt xuất phát từ bờ vai. Thuốc tê Trình Mục Vân bôi lên vết thương đã bắt đầu hết hiệu lực. Vào thời khắc này, nỗi đau như trăm biến vạn hóa, cơ thể cô như bị ngọn lửa thiêu đốt.

“Tôi vẫn chưa hỏi, tại sao em lại đến Nepal?” Trình Mục Vân đột nhiên mở miệng.

“Bởi vì em tin vào Phật giáo, cảm thấy không đến nơi này là một điều đáng tiếc.” cô khẽ đáp.

“Vậy sao?” Trình Mục Vân chợt đổi đề tài: “Tôi nghe nói lịch trình của bọn em là từ biên giới Nepal đi qua Mông Cổ rồi về Moscow phải không?”

Ôn Hàn hơi ngạc nhiên. Nhưng cô nghĩ lại, có lẽ Agassi hoặc Vương Văn Hạo trong lúc tán gẫu đã tiết lộ với anh. Anh khá thân với bọn họ nên nắm được thông tin này cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, lịch trình của bọn cô đâu phải là điều bí mật gì cho cam.

Trong lều bạt chất một đồng vật phẩm thiết yếu, do hướng dẫn viên chuyển đến từ trước, chuẩn bị cho buổi cắm trại ngoài trời tối qua. Trong số đó có mấy cái hộp, không rõ đựng thứ gì, bây giờ đang đặt ở vị trí trung tâm lều bạt.

Dù có tấm rèm căng ở giữa, vừa vận gần cách hai người và du khách nam bị thương, nhưng đó cũng chỉ là ngăn tầm nhìn mà thôi, Ôn Hàn tin anh ta vẫn nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn cô. Vì vậy, cô cố gắng hạ thấp âm thanh. Người đàn ông bên cạnh đột nhiên có hứng thú tán gẫu. Ôn Hàn chưa bao giờ nảy sinh ý nghĩ sẽ cùng anh nằm trên một chiếc giường trò chuyện về cuộc sống thường ngày. Từ chuyện chuyên ngành học đại học đến bố mẹ nuôi cô, Trình Mục Vân dường như đều có hứng thú lắng nghe. Sau khi cô kể xong, anh lại đặt ra câu hỏi tiếp theo.

“Khoa Toán ư? Học ngành Toán sau này có thể làm gì?” Trình Mục Vân tỏ ra đặc biệt có hứng thú với chuyên ngành của Ôn Hàn: “Công việc nhẹ nhàng và không nguy hiểm mà tôi nghĩ ra được chỉ có mỗi nghề giáo viên mà thôi.”

Trình Mục Vân dường như sinh ra không phải để nói về những đề tài này. Lúc trò chuyện với anh, Ôn Hàn có cảm giác rất không ăn nhập. Giống như anh có thể tán gẫu với bạn về súng ống, tôn giáo, tín ngưỡng ở Nepal, thậm chí bàn về hookah, về Henna Tattoo. ... Nhưng khi nghe anh nhắc đến đề tài cuộc sống thường ngày như công việc, học tập, bạn sẽ có cảm giác, thật ra anh chẳng biết gì nhiều về lĩnh vực này.

“Anh đang cố tình tìm đề tài nói chuyện với em phải không?” Cô không nhịn được, chủ động kết thúc cuộc trò chuyện.

“Tôi ư?” Trình Mục Vân chống tay lên má nhìn cô: “Bản thân tôi cũng thấy thú vị mà.”

“Thú vị ư? Lẽ nào từ trước đến nay, anh không cần đi học? Không cần làm việc hay sao?”

“Làm việc?” Trình Mục Vân hơi cúi đầu, ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Tôi nghĩ chắc tôi cũng cần công việc, chỉ là công việc của tôi nguy hiểm hơn nghề nghiệp tương lai của em mà thôi.”

Nếu là từ ngày hôm qua trở về trước, Ôn Hàn sẽ cho rằng người đàn ông này cố làm ra vẻ thần bí. Nhưng bây giờ...

Cô nhướn mắt nhìn anh, anh cụp mí, hai người đối mắt nhìn nhau.

“Anh...”

“Sau này đứng trên bục giảng trước lũ trẻ nhỏ, liệu em có kể cho chúng nghe về khoảng thời gian ở Nepal?” Trình Mục Vân lên tiếng. Anh cọ nhẹ trán mình lên trán Ôn Hàn, dùng câu hỏi đánh lạc hướng sự truy vấn của cô: “Em có kể chuyện em thân mật với một người đàn ông ở phòng giặt đồ, kể chuyện em bị một người đàn ông lột quần áo để vẽ Henna Tattoo, kể chuyện em từng bị kẻ săn trộm tấn công, bị chó ngao cắn vào vai khi đi dã ngoại hay không?”

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bờ mi của Ôn Hàn, di chuyển xuống dưới, từ sống mũi đến miệng cô. Trình Mục Vân cúi đầu trao cho Ôn Hàn một nụ hôn dịu dàng chưa từng thấy kể từ khi hai người quen nhau. Người đàn ông này mà tỏ thái độ dịu dàng thì đúng là muốn lấy mạng đối phương.

“Ngủ ngon, em yêu.” Lời nói của anh thốt ra từ đầu lưỡi, đi thẳng vào trái tim cô.

Trình Mục Vân xuống giường, đi giày. Ôn Hàn đột nhiên kéo tay anh. Lúc anh quay đầu, cô lập tức buông tay. Cô bất chợt nhớ ra toàn thân mình dính đầy máu nên muốn thay áo. Rơi vào tình cảnh này, cô buộc phải nhờ đến sự giúp đỡ của người khác.

Nhưng khi kéo tay Trình Mục Vân, cô mới phát giác bản thân không nghĩ đến Agassi mà nghĩ đến anh trước tiên.

“Em muốn nói gì?” Trình Mục Vân đứng thẳng người bên cạnh giường.

“Trong ba lô của em có áo sạch.” Ôn Hàn nói nhỏ: “Phiền anh giúp em thay áo.”

Trình Mục Vân liền đi lấy ba lô ở góc lều bạt, tìm một cái áo màu đen. Anh cởi áo sơ mi bản trên người Ôn Hàn, lại giúp cô kiểm tra vết thương, cuối

cùng mới mặc áo sạch vào người cô.

Buổi chiều ngày hôm sau, Ôn Hàn được Agassi gọi dậy. Vết thương trên vai vẫn đau như lửa đốt, cô cố gắng thoa một ít dầu gội đầu khô cho tóc đỡ bết.

“Mọi người quyết định hủy bỏ lịch trình, quay về Kathmandu.” Agassi đưa cái lược cho Ôn Hàn, chau mày nhắc nhở bạn: “Khi nào về, cậu tắm rửa sạch sẽ rồi sẽ tính sau. Bây giờ đừng để bất cứ người đàn ông nào lại gần, bởi vì mùi cồn trên người cậu nồng nặc quá.”

Ôn Hàn quay đi giả vờ tìm ấm nước để che giấu sự ngượng ngùng khi nhớ đến chuyện tối qua.

Lúc hai người ra khỏi lều bạt, bên ngoài ồn ào náo nhiệt. Một cô gái mặc bộ váy dài màu trắng và chiếc mũ rộng vành màu đỏ ngồi quay lưng về phía họ, đang tiêm cho du khách nam bị thương, đồng thời dặn mọi người khi nào về Kathmandu hoặc về nước cần phải tiếp tục tiêm phòng. Cô gái bảo Mạnh Lương Xuyên đếm số người bị chó cắn. Vừa vặn nhìn thấy Ôn Hàn đang đi tới, anh ta bật ngón tay: “Đúng rồi, còn một người nữa.”

Mạnh Lương Xuyên búng ngón tay với Ôn Hàn.

Cô gái giữ chiếc mũ đội trên đầu. Nhìn thấy Ôn Hàn, khóe mắt cô ta vụt qua một tia nào đó. Cô ta nhiệt tình chào: “Hi!” rồi hỏi: “Là cô à?”

Là người phụ nữ đó? Ôn Hàn có chút ngờ ngẩn, lồng ngực bị một thứ âm thanh kì lạ đè nặng. Vừa rồi cô cố gắng bày ra bộ mặt tươi tỉnh, mau chóng ra ngoài để cảm ơn Trình Mục Vân. Nhưng vào thời khắc này, tâm trạng mong chờ hoàn toàn tan biến. Trong đầu cô chỉ còn lại hình ảnh lần đầu gặp người phụ nữ kia, quần áo cô bị Trình Mục Vân kéo xóc xệch. Còn cô choàng khăn lên người một cách thâm hại, bỏ chạy trong tiếng cười vui vẻ của đối phương.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, cô gần như đã quên mất người phụ nữ trước mặt.

Đây là người phụ nữ “phục vụ đặc biệt” mà bà chủ nhà nghỉ giới thiệu với Trình Mục Vân, giúp anh có một đêm hoan lạc. Bây giờ, cô ta cũng xuất hiện ở nơi này.

Sắc mặt tái nhợt, Ôn Hàn hàm hồ “Ừ” một tiếng. Agassi tò mò truy vấn nên cô đành giải thích qua, mình từng gặp người phụ nữ này ở nhà nghỉ. Cô tiến lại gần, cố gắng giữ thái độ tự nhiên, ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ, để đối phương tiêm phòng cho mình.

Tình huống này đúng là vô cùng ngượng ngáp. May mà Trình Mục Vân không có mặt ở đây.

Suốt buổi chiều, Ôn Hàn chứng kiến người phụ nữ đó xử lí vết thương cho người bị thương bằng thái độ ân cần và nhẹ nhàng như một thiên thần. Tâm trạng của cô tràn ngập sự bức bối, khó chịu, thậm chí muốn quay về lều bạt ngủ cho xong.

“Quá đắt!” Rum phản nản, chê giá thuê người gánh đồ đắt đỏ: “Chúng ta đã có công trong việc chống lại bọn săn trộm nên phải được ưu đãi mới đúng. Mức giá này chẳng khác nào dành cho kẻ thù.”

Vương Văn Hạo chẳng hề bận tâm đến điều đó, chỉ lo kiểm tra hành lí của mọi người.

“Vương Văn Hạo đúng là chu đáo thật đấy.” Agassi nói nhỏ: “Cậu xem, anh ấy không chỉ kiểm tra hành lí của nhóm bọn mình mà còn cả của du khách khác nữa.”

Mấy người lính gác thu dọn xác chó săn trong rừng. Ôn Hàn nhìn thấy một người đang nghiêng răng nói điều gì đó, ánh mắt vô cùng dữ tợn, khiến cô bất giác lạnh buốt sống lưng.

Có lẽ do thường xuyên đụng độ với những kẻ săn trộm luôn phải sống trong trạng thái cuộc chiến này lửa xảy ra bất cứ lúc nào nên họ mới thành ra như vậy.

Cô bất giác nhớ tới ánh mắt của Trình Mục Vân nhìn mình sau khi chém con chó ngao thành hai khúc vào tối hôm qua, tựa như ánh mắt của ác quỷ đến từ địa ngục.

Ôn Hàn ngó nghiêng xung quanh. Trời đã tối mà anh vẫn chưa quay về.

Chẳng ai ngờ, mãi tới nửa đêm Trình Mục Vân mới xuất hiện, dẫn theo mười mấy con voi.

Ở nơi này, voi phần lớn được dùng để làm cánh chứ không phải chuyên chở. Không hiểu làm thế nào mà Trình Mục Vân có thể giải quyết được chủ đàn voi. Đường như chẳng có gì là không thể đối với anh.

Đám du khách đang ngồi trong lều bạt trú mưa hoan hô ầm ĩ. Ai nấy đều mừng rỡ vì ngày mai không phải đi bộ trong mưa gió.

Dù thấy tiếng hoan hô như Ôn Hàn vẫn cố gắng ngồi bất động trong chiếc lều bạt lớn. Người phụ nữ từng qua đêm với Trình Mục Vân đang ở nơi này. Có lẽ... cô ta cố tình đến đây chỉ để gặp anh mà thôi.

Bên ngoài lều bạt, hướng dẫn viên bận rộn bố trí những con voi và quân lương. Tiếng cười nói rộn ràng không ngớt

Ôn Hàn không nhìn được, lại nghĩ đến người phụ nữ ấy. Cả ngày hôm nay, đôi phương thỉnh thoảng lại nhìn cô bằng ánh mắt dò xét, tựa như biết rõ, cô cũng là một trong những người phụ nữ của Trình Mục Vân.

Ôn Hàn còn đang chìm trong suy tư, một đôi giày màu đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô.

“Nếu em đừng nhìn chằm chằm vào cái ấm nước, mà hướng đôi mắt xinh đẹp của em về phía tôi.” Giọng nói trầm thấp của Trình Mục Vân vang lên. Anh cúi thấp người, thì thầm “Vậy thì đêm nay, tôi sẽ ở lại đây với em”

Ôn Hàn quay đi chỗ khác, né tránh ánh mắt của anh. Trình Mục Vân giữ gáy cô, xoay mặt cô về phía mình. Cảm nhận được sự né tránh của cô, anh cười khẽ một tiếng, cắn dãi tai Ôn Hàn.

Ôn Hàn hít một hơi sâu. Sợ người khác nghe thấy, cô chỉ có thể hạ giọng kháng cự: “Tôi không muốn biểu lộ tình ý với anh trong cuộc hành trình đầy bất trắc này.” Cũng không muốn chứng kiến anh ở bên người con gái khác. Tất nhiên, cô không thể thốt ra miệng câu này.

Trình Mục Vân nhìn cô chằm chằm. Giây tiếp theo, anh từ từ buông tay cô. Ôn Hàn vội đứng dậy, lùi lại phía sau vài bước.

Thật ra, cô ghen với người phụ nữ kia nhưng không dám thừa nhận, bởi vì dù sao cô cũng chỉ mới quen biết với người đàn ông trước mặt hơn một trăm tiếng đồng hồ mà thôi.

Trình Mục Vân đứng dậy, ánh mắt đã trở lại trạng thái bình thường. Sự yên lặng của anh hoàn toàn trái ngược với tiếng ồn ào huyền ảo ở bên ngoài

Bởi vì hai ngày liền không được nghỉ ngơi, thân thể bị thương dẫn đến tình trạng sốt cao, lại phải đi bộ cả buổi chiều nên bây giờ anh không được linh hoạt, hành vi không nghe theo sự chỉ đạo của não bộ. Tuy nhiên, điều này vẫn không ngăn cản anh dùng sự nhẫn nại cuối cùng, nói với cô: “Ngày mai, tôi sẽ rời khỏi đoàn.”

“Ngày mai ư?” Ôn Hàn buột miệng hỏi.

“Đúng thế. Ngày mai, tôi sẽ kết thúc sớm chuyến đi tươi đẹp này.” Anh nhếch miệng: “Chúc em và bạn của em có khoảng thời gian vui vẻ ở Nepal trong những ngày tiếp theo.”

Ôn Hàn chẳng biết đối đáp thế nào nữa. Cô không ngờ lại nghe được thông tin này. Tuy biết sớm có giây phút chia tay nhưng cô không nghĩ lại vào ngày mai. Vừa rồi, cô thậm chí còn chuẩn bị tinh thần để đối phó với anh, nếu anh đối xử với cô như mấy hôm trước.

Trình Mục Vân xoay xoay bả vai, nhặt chiếc áo khoác ban nãy ném xuống giá đựng thuốc rồi lặng lẽ rời khỏi lều bạt.

Bên ngoài, mưa ngày càng nặng hạt. Đôi bốt đen của người đàn ông băng qua từng dòng nước chảy dưới mặt đất, tiến về chiếc lều bạt ở phía xa xa.

Mấy con voi tụ tập ở dưới tán cây để tránh mưa. Mạnh Lương Xuyên và các hướng dẫn viên đang ở trong lều, thương lượng xem làm thế nào để đưa người và hàng hóa rời đi an toàn trong cơn mưa lớn như vậy.

Vương Văn Hạo cũng ở trong đó. Anh ta tỏ ra sốt ruột, không ngừng lớn tiếng tranh cãi với Mạnh Lương Xuyên. Cảm nhận được có người đi vào lều, Vương Văn Hạo liền quay đầu, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Vừa rồi anh ta tận mắt nhìn thấy Trình Mục Vân đi vào lều bạt của Ôn Hàn. Tên khốn này đã nhận tiền của anh ta còn bỏ qua lời cảnh cáo, tiếp cận người phụ nữ của anh ta.

“Tôi nói cho anh biết, ngày mai tôi sẽ sa thải anh. Đến trạm kế tiếp, tôi sẽ thuê người khác.” Còn chưa dứt lời, Vương Văn Hạo đã bị Trình Mục Vân túm cổ áo. Anh áp sát, đối thẳng vào mặt anh ta qua cặp kính trắng, như muốn nhìn thấu linh hồn của đối phương: “Hãy trông coi hàng của anh tử tế. Tôi không dám bảo đảm, liệu mình có nên từ bỏ món thù lao rồi ném anh và hàng của anh xuống sông để nuôi đám súc sinh háu đói hay không. Anh nên biết, chính phủ Nepal rất coi trọng việc bảo vệ động vật hoang dã. Dù ăn thịt anh, chúng cũng sẽ không gặp phải bất cứ phiền phức gì.”

Giọng Trình Mục Vân trầm trầm, nhưng cũng đủ khiến Mạnh Lương Xuyên lạnh toát sống lưng.

Vương Văn Hạo giờ hai tay, giảng hòa: “Được rồi, coi như tôi không dám dây vào các anh. Ngày mai tôi sẽ trả thù lao cho các anh, chúng ta giải tán trong hòa bình.”

Một tiếng dầm bụp vang lên, kéo theo đó là tiếng kêu thảm thiết. Vương Văn Hạo loạng choạng lùi lại phía sau mấy bước, ngã xuống đất. Phải mất hai lần, anh ta mới có thể bò dậy.

Trình Mục Vân đi ra khỏi lều bạt, rút con dao găm từ sau lưng, đứng trong mưa gió.

Đám du khách ở trong lều bạt cách đó không xa căng thẳng chứng kiến cuộc va chạm xảy ra bất thành linh này. Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Trình Mục Vân, trong đầu không hẹn cùng hiện lên hình ảnh tối qua anh dùng con dao chém chó ngao thành hai khúc.

Trình Mục Vân đi đến bên Vương Văn Hạo. Lúc anh ta chuẩn bị đứng dậy, anh lại thúc đầu gối vào người anh ta. Vương Văn Hạo một lần nữa ngã xuống đất.

Trình Mục Vân dùng đầu gối đè xuống chân phải đối phương, đồng thời cầm phập con dao vào đất bùn.

Trong tiếng mưa rơi rào rào, anh cất giọng gọi nhẹ tựa lông hồng, hỏi người đang bị chế ngự: “Anh thấy có đã không?”

Bạn đang đọc truyện *Cám Đồ Chi Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đêm Lumbini

Khốn khiếp! Anh bị điên thật rồi! Vương Văn Hạo giãy giụa, định giằng lấy con dao nhưng vừa giờ tay, anh ta liền bị đối phương kẹp cổ họng

Trình Mục Vân không hề nương tay. Vương Văn Hạo ngẩng đầu, hoảng loạn túm cổ tay đối phương, ra sức giãy giụa nhưng vô dụng. Trời mưa như trút nước. Hạt mưa giá lạnh không ngừng rơi xuống mặt anh ta.

Trong một khoảnh khắc, Vương Văn Hạo chợt nhớ tới buổi tối đầu tiên anh ta đi buôn lậu. Hôm ấy, anh ta liên tục quan sát xung quanh, hai tay run run nhận tiền nhưng rồi lại bị cướp ngay. Một nhát dao loang loáng đâm tới. Đó từng là giây phút anh ta sợ hãi nhất trong cuộc đời, tưởng rằng mình sẽ bỏ mạng tại một xó xỉnh của nhà ga ở Moscow. Sau này, việc làm ăn ngày càng lớn, nỗi hoảng sợ cũng ngày một nhạt nhòa.

Trên đời này, chẳng có chuyện gì là không thể giải quyết được bằng đồng tiền.

Nhưng tình huống bây giờ hoàn toàn khác biệt. Bởi vì thiếu oxy nên tầm nhìn của Vương Văn Hạo càng lúc càng trở nên mơ hồ. Anh ta dường như nhìn thấy địa ngục ở ngay trước mắt. Đứng lúc này, có thứ gì đó lờ lờ trước mặt anh ta.

Ôn Hàn ra sức kéo cánh tay của Trình Mục Vân, đồng thời hét lớn: “anh mau bỏ anh ấy ra! Mau bỏ ra đi!” Trên quãng đường chạy tới đây, bởi vì quá vội vàng nên cô bị ngã, mặt lấm lem bùn đất.

Trình Mục Vân quay sang nhìn cô.

“Anh điên rồi! Mau buông anh ấy ra đi!” Bởi vì sợ hãi nên toàn thân Ôn Hàn run lẩy bẩy, nhưng cô vẫn ra sức đẩy anh, chẳng mấy may để ý đến vết thương dưới lớp áo đã bị ướt sũng trên người anh.

Trong cái nhìn chăm chăm của mọi người, Trình Mục Vân buông Vương Văn Hạo, rút con dao găm cắm xuống đất. Khóe miệng nhếch lên thành một đường cong nguy hiểm, anh lặng lẽ quay người rời đi.

Tình huống vừa rồi quả thực đáng sợ vô cùng. Đám đàn ông vẫn còn hãi hùng khiếp vía, trong khi mấy người phụ nữ lại cảm thấy rất ngẫu, rất đàn ông. Trong số những người này tất nhiên không bao gồm Ôn Hàn.

Vừa rồi ngăn cản Trình Mục Vân ở cự ly gần, cô cũng bị hoảng sợ trước cơn giận dữ của anh. Đến khi quay lại lều bạt, Vương Văn Hạo không ngừng uống nước ấm, nói với mọi người, ngày mai nhất định phải tách khỏi nhóm du khách, tách khỏi người đàn ông đó, hai tay cô vẫn nắm chặt vào nhau, tâm trí chưa kịp hoàn hồn.

Hai hướng dẫn viên đến dàn hòa, chấp hai tay trước ngực xin lỗi, còn bảo hai người đàn ông kia ngày mai sẽ đi.

“Giờ có? Ngày mai họ sẽ đi ư?” Agassi không che giấu nỗi sợ hụt hẫng. Rum tỏ ra bất mãn, trách Agassi không phân biệt được bạn và địch, bạn mình bị đánh còn lưu luyến đối phương. Agassi chế nhạo Rum chẳng giống đàn ông Moscow, đâu cần quan trọng hóa vấn đề đến thế. Cô ta cười nói: “Có quán bar nào đến nửa đêm mà không xảy ra một hai vụ xô xát?”

Hai anh em không ai chịu nhường ai. Một lúc lâu sau, Agassi đi ngủ. Ôn Hàn cũng dần khôi phục tâm trạng bình tĩnh. Xong ra khỏi lều bạt ngăn cản Trình Mục Vân là phản ứng xuất phát từ bản năng của cô. Cô thậm chí còn không dám thừa nhận, bản thân sợ anh bị thương dù rõ ràng anh mạnh hơn Vương Văn Hạo.

Ông trời dường như đã trút hết nước nên sau nhiều ngày mưa lớn, cuối cùng, mọi người cũng đón chào ngày nắng ráo đầu tiên kể từ khi đặt chân đến Nepal.

Sáng sớm, hướng dẫn viên sắp xếp mọi người lên mấy con voi mà Trình Mục Vân dẫn về.

Wương Văn Hạo vẫn còn tức giận, các du khách nam xúm xít an ủi anh ta: “Anh xem, tên đó trước khi đi còn để lại voi cho chúng ta, chứng tỏ tâm trạng của hắn do bị ảnh hưởng bởi biến cố tối hôm kia và thời tiết tệ hại nên mới máu bốc lên đầu.” Hai cô gái Hàn Quốc phụ họa, nói bọn họ không nhớ rời xa người đàn ông đó.

Người quản tượng, một chú voi có thể chở ba, bốn du khách. Vì không muốn nghe anh em Agassi và Rum tranh cãi nên Ôn Hàn quyết định ngồi cùng hai người xa lạ. Cho tới khi con voi đứng lên, lần lượt rời khỏi địa điểm cắm trại, cô vẫn không nhìn thấy người đàn ông đó.

Anh đã đi thật sao?

Ôn Hàn nắm chặt tay vịn, không ngừng quan sát xung quanh. Trong lòng cô có chút sốt ruột, một chút mong chờ được nhìn thấy anh, chào tạm biệt hay nói câu gì đó, để lại phương thức liên lạc...

Con voi đầu có biết tâm trạng lưu luyến của cô, cứ thế cùng đội hình tiến về phía trước.

Khi chú voi đầu tiên lội qua sông, một điệu nhạc xa lạ vang lên. Có người hiểu kì tìm kiếm nơi phát ra tiếng nhạc. Ở bờ sông bên kia có người mặc trang phục màu trắng của dân địa phương đang thổi sáo. Một thằng bé ngồi xổm bên cạnh, thu tiền du khách qua lại.

Một cô gái của nhóm du khách mừng rỡ reo lên: “Là anh ấy kia!”

Mọi người đều hướng ánh mắt qua bên đó. Thì ra, trọng tâm gây sự chú ý không phải là người mù mà là người đàn ông đang ngồi xổm ở phía trước, đưa một tờ tiền cho thằng bé.

Anh quay lưng về phía đàn voi, vỗ nhẹ lên đầu thằng bé. Từ đầu đến cuối, anh đều khép mi mắt, yên lặng nghe người mù thổi hết khúc nhạc Phật, không hề ngoảnh đầu về phía Ôn Hàn.

Đến khu vực sườn núi bị sạt lở, con voi khó lòng vượt qua, đám du khách đành nhảy xuống thanh toán tiền.

“Đi thôi!” Vương Văn Hạo giơ tay định đỡ Ôn Hàn. Cô lắc đầu, né tránh anh ta. Có chút không hài lòng nhưng nghĩ đến chuyện đã hoàn tất vụ buôn bán, sắp được về Moscow nên anh ta cũng chẳng bận tâm đến thái độ của cô.

Đường núi quả thực khó đi. Bên cạnh không ngừng có tiếng than vãn, lộ trình này đúng là quá tệ hại.

Trong đầu Ôn Hàn toàn nghĩ tới bóng lưng của người đàn ông đó. Anh tức giận hay sao mà chẳng thèm liếc cô một cái.

Sau ba, bốn tiếng đồng hồ đi bộ, đoàn du khách tới một thôn làng nhỏ. Hướng dẫn viên bảo mọi người ngồi nghỉ ngơi, ở đây đợi xe đến đón. Người gánh đồ đỡ hết đồ đạc bỏ xuống đất.

“Khi nào xe đến đón, chúng ta sẽ đi thẳng tới Pokhara. Đây là thành phố lớn thứ hai ở Nepal, có rất nhiều món ăn ngon. Tôi tin sẽ khiến các vị quên đi khoảng thời gian mệt nhọc vừa rồi.” Hướng dẫn viên nhiệt tình giới thiệu.

Ôn Hà và Agassi lấy giấy ướt lau sạch tay rồi bắt đầu phân phát bánh quy cho mọi người.

Một lúc sau, đang kiểm tra hành lý, thái độ của Vương Văn Hạo bỗng trở lên kì lạ. Đầu tiên, anh ta quát mắng người gánh đồ, sau đó chạy tới uống hết nửa bình nước rồi ôm mặt, ngồi bất động hồi lâu.

Khi xe ô tô đến nơi, Vương Văn Hạo đột nhiên đứng dậy, hỏi hướng dẫn viên, có thể thuê riêng một chiếc xe đi Lumbini hay không.

“Lumbini ư?” Hướng dẫn viên tỏ ra ngạc nhiên: “Nơi đó không nằm trong lộ trình của chúng ta.”

“Tôi biết.” Vương Văn Hạo cất giọng nôn nóng: “Nhưng tôi nhất định phải đến đấy.” Anh ta ngoảnh đầu, chỉ tay vào Ôn Hàn: “Bạn tôi là tín đồ Phật giáo. Đây là món quà bất ngờ tôi dành tặng cô ấy.”

Ôn Hàn ngẩn người. Trước kia đúng là cô từng đề cập tới chuyện đi Lumbini nhưng sau khi đặt chân đến Nepal, toàn bộ kế hoạch đều lộn tùng phèo. Cô thậm chí quên mất, mình từng nói muốn đi Lumbini, nơi Đức Phật ra đời.

Hướng dẫn viên nhiệt tình ôm Vương Văn Hạo: “Là một người Nepal, tôi rất vui khi anh và bạn của anh thích Lumbini như vậy. Nhưng ô tô chỉ có hai chiếc trong khi đoàn chúng ta những mười lăm người nên không thể đáp ứng yêu cầu của anh.”

Vương Văn Hạo không ngừng thuyết phục, bảo nếu bỏ qua Lumbini, anh ta sẽ hối tiếc cả đời, cuối cùng cũng khiến hướng dẫn viên động lòng. Tuy không đồng ý để Vương Văn Hạo thuê riêng một chiếc ô tô nhưng anh ta hứa sẽ cho xe quay lại đón, giúp bọn họ hoàn thành chuyến đi tâm linh này.

Lịch trình hoàn toàn nằm ngoài dự kiến. Ngoài Vương Văn Hạo, ba người còn lại không hề hay biết. Ôn Hàn thậm chí có cảm giác, điểm đến này vừa mới được quyết định chứ không phải được dự trù từ trước.

Mặc dù cảm thấy kì lạ nhưng cho rằng đây là hành động nhằm níu kéo trái tim Ôn Hàn của Vương Văn Hạo nên Rum và Agassi cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Thế là bốn người tách khỏi nhóm du khách. Đến buổi chiều, một chiếc ô tô quay lại đón họ đi Lumbini.

“Bạn yêu, tuy đánh không lại người đàn ông đó nhưng Vương Văn Hạo đối xử với cậu rất tốt.” Agassi thì thầm: “Tôi biết người đàn ông đó có thể khiến bất cứ cô gái nào đánh mất trái tim, nhưng cậu đừng để lạc cả linh hồn đấy. Hãy nghĩ đến nơi chúng ta sắp tới. Ôi xúc động biết bao. Đó là Lumbini, mảnh đất Phật tổ ra đời đấy.”

Ôn Hàn ngồi sát cửa sổ, ngắm đồng ruộng ở bên đường, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cô đến Nepal với tâm trạng xúc động và chờ mong, sau khi gặp Trình Mục Vân thì mờ ám và kích thích, tiếp theo là xa cách và ghen tuông, cuối cùng là bị thương và ly biệt. Mới có mấy ngày mà cô có cảm giác như

đã trải qua hai mươi mấy năm.

Mọi người đến nơi lúc hoàng hôn buông xuống. Do đã kiểm tra trước chỗ ở nên Vương Văn Hạo bảo lái xe đưa thẳng đến một nhà nghỉ nhỏ nằm ở vị trí khuất nẻo. Nhà nghỉ này còn tồi tàn hơn cả nhà nghỉ ở Kathmandu.

Điều hòa ở đại sảnh kêu rì rì. Góc tường có một dây máy tính cũ kỹ, mấy du khách đang chăm chú lên mạng.

Wang Văn Hạo và Agassi đi làm thủ tục nhận phòng. Rum vào nhà vệ sinh, còn Ôn Hàn đứng ngoài sân trông hành lý. Cô đội chiếc mũ rộng vành, không hợp với nơi này, hơi bẩn nhưng có thể che đi gương mặt mệt mỏi của cô.

Nhờ ánh tịch dương, Ôn Hàn đọc được hàng chữ trên bờ tường: “Nhà của người Trung Quốc ở Lumbini.”

Câu quảng cáo rất hay, nhà của người Trung Quốc cơ đấy. Ôn Hàn có chút ngờ ngẩn, trong đầu chợt hiện lên hình bóng người đàn ông đó.

“Em đến nơi xa lạ này là nhằm mục đích tìm tôi hay sao?” Một giọng nói rất nhẹ vang lên, nhưng vẫn mang ngữ điệu chòng ghẹo như thường lệ, xuyên thẳng vào nơi mềm mại nhất trong trái tim cô. Ôn Hàn ngoảnh đầu theo phản xạ, liền nhìn thấy người đàn ông quen thuộc đang đứng tựa vào cổng sắt. Anh mỉm cười, gõ gõ ngón tay vào cửa: “Thế nào? Bị tôi đoán trúng rồi phải không?”

Ôn Hàn vô thức tiến về phía trước nửa bước.

Trình Mục Vân kéo mũ của áo khoác leo núi đội lên đầu, che đi nửa khuôn mặt rồi đi về phía cô: “Đừng vội. Tối nay tôi sẽ đến tìm em.” Nói xong, anh liền đi qua chỗ cô.

Vài giây sau, Mạnh Lương Xuyên lao nhanh vào, suýt nữa đâm sầm vào một du khách nữ đang đi qua. Anh ta nở nụ cười thay lời xin lỗi rồi ném túi bánh cho Trình Mục Vân: “Còn nóng đấy.”

Trong thời khắc ngắn ngủi, Ôn Hàn, Trình Mục Vân, Mạnh Lương Xuyên và du khách xa lạ kia chạm mặt ở cửa ra vào, như những khách du lịch bình thường không hề quen biết nhau.

Hai người đàn ông đi thẳng vào cầu thang lên tầng hai. Vương Văn Hạo vô tình tình thấy Mạnh Lương Xuyên. Mạnh Lương Xuyên cũng nhìn thấy anh ta, lắp tức giờ ngón tay giữa rồi khuất dạng. Vương Văn Hạo coi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục điền thông tin hộ chiếu, nhưng bàn tay đặt trên quầy lễ tân siết chặt.

Trên tầng hai là một hành lang tối tăm. Trình Mục Vân đi tới phòng cuối cùng, rút chìa khóa mở cửa.

“Lúc đi mua bánh, tự dưng tôi có cảm giác mình đã bỏ sót điều gì đó trong vụ lần này.” Mạnh Lương Xuyên vừa ngoạm bánh vừa theo anh đi vào phòng, kéo ghế ngồi xuống.

“Bỏ sót điều gì?” Trình Mục Vân hỏi.

Mạnh Lương Xuyên chau mày, ấn ngón trỏ vào huyệt thái dương: “Tạm thời tôi không nghĩ ra.”

Lúc ở Kathmandu, bọn họ cố tình làm cho lịch trình chèo xuồng cửa Vương Văn Hạo diễn ra sớm hơn một ngày, làm đảo lộn kế hoạch của anh ta. Buổi đêm hôm kẻ săn trộm tấn công. Họ thừa cơ đánh cắp hàng của Vương Văn Hạo trước khi anh ta giao hàng, đồng thời để lại tin nhắn, bảo Vương Văn Hạo đích thân đến Lumbini, chuộc lại đồ của mình.

“Tại sao lại là Lumbini?” Mạnh Lương Xuyên thắc mắc.

“Bởi vì Phật ở nơi này.”

“...” Mạnh Lương Xuyên cúi xuống, tiếp tục ăn bánh.

“Nơi này là thánh địa của tín đồ Phật giáo trên toàn thế giới. Mỗi ngày đều có một lượng lớn du khách đến đây nên được canh phòng cẩn mật. Ngay cả gốc cây bồ đề trong vườn Lumbini cũng có lính ôm súng đứng gác, không người nào dám manh động, gây ra cuộc đụng độ đẫm máu ở đây. Điều này cũng giống như không ai gây chuyện ở thánh địa Mecca hay Jerusalem. Bất kể là những người xung quanh, hay đến chính bản thân anh đều sẽ không cho phép xảy ra chuyện đó.” Trình Mục Vân giải thích.

Ít nhất ở nơi này, cô sẽ được an toàn hơn.

Mạnh Lương Xuyên không hỏi gì thêm. Lời giải thích của người đàn ông trước mặt vô cùng kín kẽ nhưng bất kể anh nói gì, làm gì cũng đều khiến người khác không thể hoàn toàn thoải mái. Nhất định có thứ gì đó chân thực hơn đã bị che giấu.

Ba tiếng sau.

Ôn Hàn giặt hết quần áo bẩn, phơi ra ngoài ban công. Cô phát hiện, dù tay ngâm xà phòng đến mức nhợt nhạt nhưng hình vẽ Henan Tattoo vẫn còn nguyên vẹn. Có thể thấy nét vẽ của người đàn ông đó tinh xảo đến nhường nào.

Nếu anh mở tiệm vẽ Henna Tattoo, chắc chắn sẽ rất đắt hàng.

Bóng đèn trong phòng đột nhiên tắt ngóm, khiến Ôn Hàn giật mình. Tầng dưới vang lên tiếng cười nói và tiếng than vãn: “Lại mất điện rồi”, “Nepal đúng là đất nước hay mất điện nhất thế giới”. Không chỉ có nhà nghỉ này, Ôn Hàn phát hiện ngoài đường phố cũng tối om, đã có người thấp nền.

Phòng bên cạnh vang lên tiếng chuông điện thoại. Nhà nghỉ này tương đối tồi tàn, giữa hai phòng được ngăn bằng tấm ván ép nên có thể nghe rõ âm thanh của phòng kế bên.

Vương Văn Hạo nhanh chóng nhấc máy. Ở đầu kia điện thoại, Mạnh Lương Xuyên cất giọng vui vẻ: “Ông chủ Vương, hoan nghênh anh đến Lumbini.”

Cùng thời gian đó, điện thoại bàn ở phòng của Ôn Hàn cũng reo vang. Cô lập tức chạy đi nghe.

“Em hãy ra khỏi phòng, đi dọc hành lang bên tay phải. Tôi đợi em trong căn phòng không khóa cửa cuối cùng.” Vừa dứt lời, Trình Mục Văn liền cúp máy.

Ôn Hàn vẫn cảm ớn lạnh, trống ngực đập thình thịch.

Cô cầm mỗi chìa khóa rồi ra khỏi phòng. Đúng lúc này trên hành lang xuất hiện mấy người đàn ông. Họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Kirgiz[1], nhắc đến từ “Sunauli” và “Baiwala” hai lần. Cô nhớ đó là địa danh của Ấn Độ, đều là cửa khẩu tiếp giáp với Nepal.

[1] Kirgiz là một trong những dân tộc dùng hệ ngôn ngữ Turk (Ngôn ngữ Đột Quyết) để giao tiếp, sinh sống chủ yếu tại đất nước Trung Á Kyrgyzstan.

Có lẽ phát hiện Ôn Hàn có thể nghe hiểu ngôn ngữ của mình, mấy người đàn ông nhướn mày liếc cô một cái.

Cô nở nụ cười ngượng ngịu, đứng tránh đường bọn họ. Từ nhỏ, mỗi lần vô thức nghe lén người khác nói chuyện mà bị phát hiện, cô đều có phản ứng này.

Ôn Hàn đi đến đầu hành lang, quả nhiên nhìn thấy một căn phòng cửa khép hờ như Trình Mục Văn nói. Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, lặng lẽ đi vào bên trong.

Trong phòng chỉ thấp một ngón nền đặt trên chiếc ghế gấp. Ôn Hàn thuận tay đóng cửa.

Trình Mục Văn cười trần, đang ngồi trên sofa, bàn bên cạnh đặt một chiếc máy thu thanh nhỏ, phát ra ngôn ngữ mà cô nghe không hiểu.

“Anh đang nghe gì thế?” Ôn Hàn tiến lại gần.

Nhờ ánh nến, cô nhìn thấy thân hình cao gầy và rắn chắc của người đàn ông, cùng với vết thương kéo dài từ ngực đến lưng trông rất đáng sợ.

Ôn Hàn hơi chấn động.

“Tôi đang nghe tin thời sự.” Trình Mục Văn cầm máy thu thanh, vặn hết cỡ: “Có mấy thành phố ở Nepal đang đình công. Tôi nghĩ, bọn em có khả năng không thể về nước ngay được.” Anh trả lời câu hỏi mà cô dùng để che giấu sự căng thẳng một cách nghiêm túc, đồng thời nhướn mày nhìn bộ váy dài màu xanh trên người cô và động tác khẽ cắn môi mỗi khi cô ngừng do dự.

Ôn Hàn nhanh chóng phát hiện, mình đang quan sát người đàn ông trước mặt.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cười trần. Ngoài vết thương đáng sợ, mỗi đường nét trên cơ thể anh đều rất cường tráng. Tư thế ngồi của anh cũng hết sức gợi cảm...

Ôn Hàn bắt gặp đồ mắt.

“Hay là như vậy đi, từ đây đến Ấn Độ chỉ cần một chuyến xe.” Trình Mục Văn đột nhiên gờ tay kéo mạnh váy của cô, cho tới khi cô ngồi xuống đùi anh: “Tôi sẽ đưa em đến Sunauli, rồi em từ đó quay về Moscow.”

“Nhưng em mới từ Ấn Độ sang bên này.”

Bàn tay cô vô tình chạm vào vòm ngực rắn chắc của người đàn ông. Làn da anh không láng mịn như da phụ nữ mà hơi thô ráp và nóng hổi.

Trình Mục Văn túm tay Ôn Hàn, nhìn cô bằng ánh mắt ướt át và tối thăm.

“Được rồi, bảo bối. Chúng ta kết thúc đề tài này, làm chuyện khác đi.” Nói xong, anh đưa tay cô lên miệng, liếm nhẹ. Cảm giác nhồn nhột ở lòng bàn tay khiến toàn thân cô mềm nhũn.

“Nơi này hình như không có cách âm thì phải.” Ôn Hàn cất giọng yếu ớt.

Cô chợt nhớ tới những chuyện xảy ra ở Kathmandu. Tuy chỉ là giây phút ngắn ngủi nhưng chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến cơ thể cô nóng ran.

“Tôi biết. Nhưng ở đây chúng ta có máy thu thanh.” Trình Mục Văn xoay người Ôn Hàn, để cô nằm xuống dưới: “Bọn mình chỉ có thể nghe thấy tin tức đình công mà thôi.”

Ngoài máy thu thanh, tivi ở góc phòng cũng đưa tin về vụ biểu tình, đình công, thậm chí còn xảy ra xung đột.

Âm thanh rất tạp loạn. Ở đất nước Nepal này, ngoài thời tiết, thời cuộc cũng chẳng biết đâu mà lần.

Vào giây phút này, môi lưỡi của người đàn ông giống ngọn lửa thiêu đốt Ôn Hàn.

“Từ trước đến nay tôi vẫn chưa hỏi tuổi của em.” Anh cất giọng trầm khàn.

“Em vừa tròn hai mươi tuổi vào tháng trước.”

“Đúng như lời tôi đoán.” Anh thì thầm, thổi hơi nóng vào tai cô.

Ôn Hàn hơi cong người. Hai cánh tay tự giác ôm cổ người đàn ông.

Đối với người mới bắt đầu nếm trải, dục vọng là một thuốc độc, khiến con người dễ bị nghiện. Cô phát hiện, một khi đối tượng hạ độc là Trình Mục Vân, không ai có thể tìm thấy thuốc giải.

Trước kia, cô từng dịch tài liệu liên quan đến hương thảo. Đây là một loại hương liệu có mùi thơm nồng đậm mà người Ý hay rắc xuống mồ của người chết, coi như một sự kỉ niệm vĩnh cửu. Ở thời đại Victoria, hương thảo cũng tượng trưng cho “Kỉ niệm” và tình yêu bền vững.

Lòng ngực Ôn Hàn phập phồng kịch liệt, đầu óc văng vất, cảnh tượng trước mắt chao đảo, tựa như bị rơi vào xoáy nước, không có lối thoát.

Trình Mục Vân vẫn không thể tiến hành đến bước cuối cùng nhưng anh đã nắm rõ thân thể của cô, biết làm thế nào để cô đạt khoái cảm trong khoảng thời gian nhanh nhất. Sau đó, anh không ngừng dụ dỗ hôn cô, cho tới khi cô hết run rẩy.

“Tôi gặp một chút rắc rối.” Lúc tiễn Ôn Hàn ra cửa, anh nói nhỏ.

Cô liền dừng bước, trái tim đập nhanh một nhịp

“Vì thế, tôi không thể ở cùng em cả đêm” Anh cúi đầu, thì thầm bên tai cô: “Bây giờ, em hãy về phòng đi ngủ, đừng có chạy lung tung đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cám Đồ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Sự Phẫn Nộ Của Thần Phật

Khi cánh cửa sau lưng khép lại, Ôn Hàn không nhin nổi, lại quay đầu nhìn. Vừa mới quán quýt thân mật đã lập tức mỗi người một ngã, Trình Mục Vân luôn mang đến cho cô cảm giác lạnh nhạt và xa cách.

Trong đầu vang lên câu nói của anh, Ôn Hàn liền cảm thấy thấp thòm, bất an. Cô gõ cửa phòng Agassi, hỏi cô bạn có đi kiểm đồ ăn hay không? Agassi vừa ngủ dậy, cũng hơi đói bụng nên vui vẻ khoác tay cô đi xuống tầng dưới.

Đại sảnh tựa như biến thành thế giới khác, bởi vì ở đó rất đông người, Vương Văn Hạo cũng có mặt.

Ông chủ người gốc Hoa lau mồ hôi trán, hết dùng tiếng địa phương lại nói tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Hàn... giải thích với mọi người: “Nhà nghỉ không còn phòng trống”

Bận rộn một hồi, ông chủ mới tiến được đám du khách. Nghe Ôn Hàn nói muốn ăn tối, anh ta lại khóc dở mếu dở: “Cô gái, giờ người Nepal đã chìm trong giấc nồng, các cô mới ăn tối. Chỗ tôi chẳng còn gì cả.” Anh ta chỉ vào cái kệ trống không ở đằng sau: “Đồ ăn nhanh cũng hết rồi.”

Ôn Hàn định ra phố kiểm đồ ăn nhưng ông chủ liền ngăn cản: “Đình công lớn không phải giỡn chơi đâu. Cô đừng đi lung tung.”

Nhớ tới lời dặn của Trình Mục Vân, Ôn Hàn cũng cảm thấy bên ngoài tương đối nguy hiểm. Thế là cô quay sang Agassi: “Thôi đừng đi nữa. Trong phòng vẫn còn bánh quy, chúng ta ăn tạm đi.”

“Nhưng tớ muốn ăn thứ gì đó nóng sốt cơ.” Nói xong, Agassi nhìn Vương Văn Hạo bằng ánh mắt khẩn cầu.

Wương Văn Hạo có chút lơ đãng. Anh ta xem đồng hồ rồi nói với Agassi: “Tôi ra ngoài xem thế nào. Nếu có đồ ăn, tôi sẽ mang về cho hai người.”

Agassi kéo Ôn Hàn chạy theo anh ta: “Chúng ta cùng đi đi. Không khí ở đây ngột ngạt quá.”

Wương Văn Hạo chau mày, định cự tuyệt. Đúng lúc này, đèn đột nhiên tắt ngóm.

“Trời ạ!” Có người lớn tiếng hét: “Nơi đáng chết này lại mất điện rồi.”

“Đúng là hâm thật đấy, bây giờ là thời đại nào rồi mà còn đình công.” Người khác tiếp lời.

“Đúng thế. Nếu sớm biết thì tôi ở lại Ấn Độ cho rồi.”

“Tôi vừa từ Ấn Độ qua đây. Khách sạn ở Ấn Độ quá tệ, nhưng không ngờ nơi này càng phiền hơn, còn chẳng có phòng để thuê nữa.”

Xung quanh không ngừng vang lên những lời ca thán.

“Đi thôi! Không thể thờ được nữa!” Agassi kéo Ôn Hàn len lỏi qua đám đông trong bóng tối. Ra ngoài cửa, cô ta hít một hơi sâu: “Tớ thề, ngày mai nhất định tớ sẽ quay về Kathmandu. Chúng ta đi kiếm đồ ăn thôi.”

Nhưng khi đi ra khỏi ngõ nhỏ, cả hai mới phát hiện tình hình còn tệ hơn ở khách sạn. Lúc này, họ mới biết, cuộc đình công lớn mà ông chủ nhắc tới là như thế nào. Trên đường phố tối mờ mờ, đâu đâu cũng xuất hiện chướng ngại vật do những người tham gia đình công dựng lên, từ gạch đá, thanh gỗ hay bao cát.

Một chiếc ô tô cũ kỹ đứng chắn ở hai đầu đường. Trên xe đều là người bản xứ đen sì. Cách đó không xa là đám cảnh sát tay cầm súng phun nước áp lực cao. Hai bên đối đầu căng thẳng.

Bởi vì mất điện, chỉ có ánh trăng mờ mờ nên đứng cách mười mấy bước chân đã không nhìn thấy mặt nhau. Ôn Hàn chợt liên tưởng tới những bộ phim kinh dị của Mỹ. Tình huống này thông thường đều xảy ra chuyện chẳng lành.

Bên cạnh đột nhiên có một cánh tay đen thui kéo Ôn Hàn. Cô giật mình, né tránh theo phản xạ, người đập cả vào thân xe.

Trong xe vang lên tiếng mắng chửi. Ôn Hàn sợ xanh mặt, không ngừng nói xin lỗi. Cô lập tức kéo tay Agassi quay về nhà nghỉ. Nhưng hai người mới đi mấy bước, đám đông bỗng đứng trở nên hỗn loạn.

Có người lao đi, đâm vào hai cô gái. Ôn Hàn và Agassi bị đẩy vào bờ tường. Họ nắm chặt tay nhau, cố gắng len về phía trước. Sau đó, Ôn Hàn kéo Agassi chạy nhanh về phía ngõ nhỏ.

May mà bọn họ chưa đi xa nên còn có thể quay về. Ôn Hàn vô thức ngoảnh đầu, phát hiện người biểu tình và cảnh sát đã xảy ra xô xát. Cô không dám chậm trễ, bước nhanh về phía trước.

Vốn tưởng có thể quay về nhà nghỉ an toàn nhưng nào ngờ ông chủ đã khóa chặt cửa. Ôn Hàn ngó nghiêng xung quanh, hỏi bạn: “Cậu có biết cửa sau nằm ở chỗ nào không?”

“Cửa sau ư? Còn có cửa sau nữa sao?” Agassi tỏ ra sợ hãi, định đi đập cửa.

“Hai người đi đâu vậy?” Trong bóng tối đột nhiên vang lên tiếng nói.

Ôn Hàn giật mình, nhanh chóng phát hiện đó là Vương Văn Hạo.

“Bọn em đi tìm đồ ăn.” Agassi nhú mồm: “Sao ông chủ lại khóa cửa nhỉ? Chúng ta vào trong bằng cách nào bây giờ?”

Wang Wen Hao tháo kính trắng, trầm tư suy nghĩ. Làm thế nào để đưa hai người phụ nữ này về nhà nghỉ rồi mang chỗ hàng anh ta vừa tìm lại được đi khỏi đây.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên xuất hiện một con dao găm, kè vào cổ anh ta. Đồng thời cũng có hai cánh tay vòng qua cổ Ôn Hàn và Agassi, siết chặt.

“Không được động đây.” Có người nói bằng thứ tiếng Anh gượng gạo.

Giây tiếp theo, mọi âm thanh biến mất. Không một ai dám nhúc nhích, gương mặt hai cô gái lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Đám đông ở ngoài đường vẫn gào thét, đụng độ kịch liệt. Không ai chú ý tới nơi này.

Ôn Hàn mặt tái mét. Vết thương trên vai bị người ở đằng sau nắm mạnh, đau đến mức toàn thân cô run rẩy.

“Chúng tôi là du khách...” Cô lên tiếng.

“Câm miệng ngay.” Người ở sau lưng quát cô.

Ôn Hàn sợ hãi nhìn Vương Văn Hạo và Agassi cũng đang bị chế ngự. Cô nhanh chóng nhận ra, hai trong số những kẻ vừa xuất hiện chính là người đàn ông nói tiếng Kirgiz ở hành lang của nhà nghỉ.

Cô hít một hơi sâu, trong đầu chợt hiện lên hình bóng một người. Tựa như kẻ sắp chết đuối vớ được ngọn cỏ cuối cùng, cô hít một hơi để bản thân trấn tĩnh. Anh từng nói, từng hứa nên chắc chắn anh sẽ quay về, sẽ đưa cô rời khỏi Lumbini một cách an toàn.

Khi ý nghĩ này vụt qua não bộ, trống ngực cô bắt gặp đập liên hồi. Thậm chí, cô bắt đầu có cảm giác nghẹt thở.

Giây tiếp theo, đột nhiên có thứ gì đó từ trên ban công bị ném xuống đất, mạnh đến mức sỏi đá bắn lên mặt Ôn Hàn và Agassi. Hai người vô thức hét lên một tiếng.

Ôn Hàn định thần, phát hiện thứ vừa bị ném xuống chính là Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên. Hai người đàn ông bị trói chặt hai tay và bịt mắt, toàn thân dính đầy máu.

Mạnh Lương Xuyên rên khẽ một tiếng, còn Trình Mục Vân nằm bất động, chẳng khác nào người đã chết.

Ôn Hàn như bị sét đánh trúng, nhìn chằm chằm vào Trình Mục Vân. Lời nói của anh vẫn vang vọng trong đầu cô. Anh bảo gặp một chút rắc rối. Đây là một chút rắc rối hay sao?

Nỗi khiếp sợ đến bất thành linh từ huyết mạch điên cuồng lan tỏa rồi thấm thấu vào lục phủ ngũ tạng của cô. Ôn Hàn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trái tim như chìm xuống đáy vực.

“Cô đang nhìn gì vậy?” Người đàn ông ở phía sau đập mạnh vào đầu gối cô.

Ôn Hàn khụy xuống đất, Vương Văn Hạo lập tức giẫy giụa, gầm lên: “Đừng có gây khó dễ cho phụ nữ. Các anh cần tiền thì nói đi!”

Người đàn ông vừa rồi chẳng nói chẳng rằng, cầm chuôi con dao đập vào huyết thái dương của Vương Văn Hạo, khiến anh ta ngã xuống đất. Vương Văn Hạo ôm đầu, trừng mắt nhìn đối phương.

Một tên khác lên tiếng: “Chúng tôi đã chọc giận cảnh sát nên cần người nước ngoài làm lá chắn để rời khỏi Lumbini. Chỉ cần các người ngoan ngoãn, chúng tôi sẽ thả các người.”

Hắn vừa dứt lời, lại có hai bóng đen tiến lên phía trước, trói tay Vương Văn Hạo. Vào giây phút hắn chuẩn bị dán miệng Vương Văn Hạo, Ôn Hàn đột nhiên đứng dậy, nói: “Các anh hãy đưa tôi đi... và thả anh ấy ra.”

Cô nắm chặt hai bàn tay, nhưng vẫn run bần bật.

Đây là ý nghĩ vụt qua não bộ trong một khoảnh khắc, ngay cả bản thân Ôn Hàn cũng không rõ tại sao mình lại làm vậy.

Đề cứu Vương Văn Hạo ư?

Không phải, là vì người đàn ông chẳng biết đã bị thương nặng đến mức nào đang nằm ở kia.

Cô không rõ có thể làm gì khi bị kẻ xấu bắt đi?

Chỉ là một sức mạnh to lớn từ sâu trong nội tâm thúc giục cô đứng lên nói những lời này. Cô nghe hiểu câu nói của bọn họ. Họ muốn bắt người nước ngoài làm con tin, để đảm bảo có thể rời khỏi Lumbini. Sau đó, họ sẽ thả cô ra.

Nhưng tại sao họ lại bắt Trình Mục Vân. Tại sao chứ?

Ôn Hàn tự thôi miên bản thân. Đừng nghĩ nhiều nữa, sự việc rất đơn giản, họ chỉ cần bắt con tin để bảo đảm thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát mà thôi.

Toàn thân cô không ngừng run rẩy. Tuy không dám tin bản thân sẽ làm vậy, nhưng cô đã thật sự mở miệng.

“Ôn Hàn.” Vương Văn Hạo hét lên bằng tiếng Nga: “Đừng lo cho anh...”

Có người lại đập anh ta một phát, rút khăn mặt nhét vào miệng anh ta rồi dùng băng dính màu đen dính chặt miệng. Vương Văn Hạo mở to mắt nhìn cô, lắc đầu lia lịa. Còn chưa kịp phản ứng, Ôn Hàn đã bị một tên đẩy vào bờ tường, trói cả chân lẫn tay.

Ôn Hàn bị vác đi trên đường phố. Tầm nhìn của cô tối đen, cơ thể lắc đi lắc lại, bụng bị ép đến đau nhức.

Mấy người đàn ông không hề mở miệng. Ôn Hàn chẳng nhìn thấy thứ gì, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, tiếng dĩa thú gầm gào và các loại âm thanh kỳ lạ. Ban đầu, cô còn chăm chú lắng nghe. Sau đó, bờ vai có cảm giác vừa lạnh vừa ướt, máu lại chảy ra từ vết thương, cô dần mất đi khả năng phán đoán.

Buổi chiều, bọn họ đi tới một thôn làng nhỏ tiêu điều. Tất cả đều bị ném vào một gian phòng cũ kỹ có người canh gác ở bên ngoài. Duy chỉ có Vương Văn Hạo là bị đưa đi.

Sau khi vào một căn phòng tử tế, một người đàn ông trung niên cười trói cho Vương Văn Hạo, cười ha hả, nói với anh ta bằng tiếng Kirgiz: “Người anh em, cô gái của cậu xinh thật đấy. Nếu con bé đó không phải là của cậu, nhất định tôi sẽ giữ bên mình.”

Wương Văn Hạo nhận cặp kính trắng từ đối phương, lau sạch rồi đeo lên mắt: “Sao anh biết cô ấy là người phụ nữ của tôi?”

“Thì cô ta đứng ra bảo vệ cậu lúc cậu sắp bị bắt đi đấy thôi.” Thủ lĩnh cười ngoác miệng, để lộ cả hàm răng. Nhưng ánh mắt hần lạnh lẽo đến mức khiến người đối diện rùng mình.

“Thỏa thuận của tôi là lấy lại đồ của mình, còn các anh bắt hai tên kia chứ không phải phụ nữ.” Vương Văn Hạo tỏ ra không hài lòng: “Đừng bảo tôi, anh chỉ muốn ngấm kỹ người phụ nữ của tôi đấy nhé.”

“Không, không, tôi chỉ vì muốn tác thành tình yêu vĩ đại của hai vị mà thôi.”

Mấy người đàn ông trong phòng cười rần rần.

“Tôi đoán, có lẽ anh đột nhiên phát hiện ra cô ấy có thể kích hãm tôi nên mới cố tình đưa cô ấy đến đây, để bảo đảm cuộc giao dịch có lợi cho anh.” Vương Văn Hạo chẳng thêm vòng vo, nói thẳng: “Tôi là dân làm ăn buôn bán chứ không phải kẻ liều mạng.”

Thủ lĩnh ngồi xuống, vỗ vỗ mặt bàn gỗ: “Người anh em ngồi đi.”

Vương Văn Hạo chỉ có một mình nên dù tức giận anh ta cũng chẳng dám làm quá. Anh ta đành ngồi xuống. Ngọn lửa trong lòng tích tụ đến mức anh ta sắp đánh mất lý trí. Anh ta vốn tưởng thuê được vệ sĩ tử tế, nào ngờ hai kẻ kia lại ra tay cướp đồ của anh ta. Cuối cùng, anh ta phải đơn thân độc chiến, còn làm liên lụy đến Ôn Hàn.

“Ngay cả hàng của mình cũng để mất được, chứng tỏ trong thời gian ở Nepal, cậu cần phải nghe theo chúng tôi mới có thể hoàn thành thuận lợi vụ làm ăn. Cậu nói có đúng không?”

Vương Văn Hạo không dài dòng, đi thẳng vào chủ đề chính: “Các anh cần bao nhiêu thời gian mới kiểm nghiệm hết số hàng?”

“Hai mươi tiếng đồng hồ. Số đá quý của cậu cần từng ấy thời gian. Do cuộc đình công nên hệ thống giao thông ở Nepal bị tê liệt. Nhân viên giám định của tôi vẫn chưa đến được.” Thủ lĩnh gõ gõ ngón trỏ xuống mặt bàn: “Tôi sẽ bảo người của tôi dẫn cậu đi thăm quan quanh đây, nhân tiện cho cậu thử mấy người đàn bà ở chỗ chúng tôi. Còn cô gái của cậu, tôi tạm thời giữ lại. Hai mươi tiếng sau, tôi sẽ đưa hai vị rời khỏi nơi này.”

“Được thôi.” Vương Văn Hạo đồng ý ngay.

“Còn hai tên kia thì sao? Cậu muốn chúng tôi xử lý thế nào?” Thủ lĩnh hỏi.

“Các anh thích làm gì thì làm. Dám đánh cắp hàng của tôi, chúng cũng nên chịu sự trừng phạt.”

Ôn Hàn ngồi trên một đồng cỏ khô, tựa vào bờ tường phía sau. Vết thương đau buốt, trong lòng vô cùng hoảng sợ, cô chỉ có thể không ngừng an ủi bản thân là sẽ không sao, bọn họ nói sẽ thả con tin. Họ chỉ cần mấy người nước ngoài làm lá chắn. Có lẽ họ là dân bản xứ tham gia cuộc đình công.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân đi vào, Ôn Hàn vô thức co rúm người. Một thứ lạnh lẽo áp vào làn da trên vai cô, Ôn Hàn né tránh nhưng bị đối phương giữ chặt thân thể.

Không gian yên tĩnh vang lên tiếng cất vải áo. Tiếp theo, vải băng quấn vết thương ở trên vai bị gỡ xuống.

Ai đó đang xử lý vết thương cho cô.

Ôn Hàn không dám động đậy. Cô ngửi thấy hương thơm thoang thoảng nên đoán đối phương là phụ nữ.

Phụ nữ ở Nepal rất bảo thủ. Những cô gái chưa kết hôn sẽ không cho phép đàn ông chạm vào thân thể của mình. Không ngờ đám người này cũng chú ý đến chi tiết ấy nên cử một người phụ nữ đến băng bó cho cô.

“Làn da cô ta thích thật đấy.” Đối phương nói bằng tiếng Kirgiz, tưởng Ôn Hàn không hiểu.

“Đàn bà ở bên ngoài đều tuyệt vời. “ Một người đàn ông cười lớn: “Nhưng dù tuyệt đến mức nào cũng không thể sánh bằng em”

Tiếp theo là những câu tán tỉnh trắng trợn.

Băng bó xong, người phụ nữ hỏi tên gác cửa có cần mang cơm cho Ôn Hàn không. Gã nói không cần, ngày mai bọn họ sẽ đi, khỏi cần lãng phí lương thực.

Sau khi bọn họ rời phòng, bốn bề lại trở nên yên tĩnh. Ôn Hàn không biết bây giờ là ngày hay đêm, vì trước mắt cô tối đen như mực.

Cô chỉ biết, bên ngoài đã không còn người đi lại.

Nỗi khiếp sợ dần lan tỏa, bao trùm lên một chút lý trí còn sót lại của cô. Tại sao họ lại đưa bọn cô tới nơi này? Nếu chỉ nhằm mục đích trốn tránh cảnh sát, vậy thì tại sao đã tiến vào khu rừng núi, mà họ vẫn không thả người?

Đang chìm trong suy tư, bỗng nhiên Ôn Hàn cảm nhận được một bàn tay sờ lên mặt mình. Cô chờ người trong giây lát, nhưng nhanh chóng phát hiện động tác vuốt ve này quá đỗi quen thuộc.

Là người đàn ông đó... là anh hay sao?

Tiếp theo, miếng băng dính ở miệng cô bị giật mạnh. Ôn Hàn vừa định lên tiếng hỏi xem có phải là anh, miệng đã bị đôi môi đàn ông bịt chặt.

Đây là nụ hôn sâu chỉ thuộc về người đàn ông đó. Nụ hôn bá đạo, không cho cô thời gian phản ứng. Đầu lưỡi anh tiến vào nơi sâu trong cổ họng cô, tựa như muốn hút hết linh hồn cô. Anh gần như “tàn sát bừa bãi”, thậm chí cắn nát mạnh môi cô đến mức chảy máu. Nhưng cảm giác đau nhói cũng không thể che lấp dục vọng đang trào dâng trong cô.

Ôn Hàn bị người đàn ông mê hoặc, bắt đầu đáp trả nụ hôn của anh, giống như muốn truyền hết cho anh bao nỗi sợ hãi của cô trong ngày hôm nay.

Giống như chỉ làm vậy, cô mới xác nhận được bản thân vẫn an toàn.

Chỉ cần có anh bên cạnh, cô sẽ được an toàn.

“Em đã bắt đầu biết cách hôn rồi đấy, em yêu.” Trình Mục Vân liếm sạch vết máu trên miệng Ôn Hàn, sau đó nhẹ nhàng ngậm vành tai cô: “Một số đất nước theo đạo Phật luôn cho rằng, một người phụ nữ tốt là phải hay thẹn thùng đỏ mặt, như vậy mới không bị thiên hạ chán ghét... Tuy nhiên, tôi thích em ở thời điểm này hơn. Em bảo tôi phải làm thế nào để rời xa em đây? Làm sao có thể buông tay? Dù đi theo tôi, rất có khả năng em sẽ mất mạng.”

Anh hỏi hết câu này đến câu khác. Anh hỏi cô, nhưng tựa hồ không phải truy vấn cô. Cô cũng chẳng biết trả lời thế nào nữa.

Bản thân Ôn Hàn tồn tại quá nhiều sự ngờ vực. Vô vàn phỏng đoán phức tạp khiến cô không biết bắt đầu từ đâu: “Anh...”

“Em không nên quen biết tôi. Ôn Hàn, người đàn ông trước mặt em không có lòng khoan dung, cũng chẳng có sự nhân từ. Ngày hôm nay, em sẽ nhanh chóng được chứng kiến, tôi chính là ác quỷ sống trong địa ngục, hoặc nói một cách khác, tôi chính là địa ngục...”

Anh nói rất khẽ.

Kể từ lúc quen biết người đàn ông này, anh đã làm đảo lộn thế giới quan của cô, mở ra một thế giới hoàn toàn khác trước mặt cô. Tuy nhiên, trong cơ thể của Ôn Hàn dường như có một linh hồn đang trói buộc và khuyển nhủ cô: Ôn Hàn, thứ mà nhìn thấy chỉ là bề mặt, là một góc của tảng băng chìm mà thôi. Sự thật che giấu ở đằng sau không phải là điều có thể chấp nhận. Mau tránh xa anh ta ra!

Ôn Hàn còn đang chìm trong tâm trạng mâu thuẫn, tấm vải đen che mắt đã bị người đàn ông kéo xuống.

Do bị bịt mắt đã lâu nên ánh sáng đến bất thành linh khiến cô lóa mắt. Cô cất giọng khàn khàn, hỏi anh: “Vì anh nên họ mới bắt bọn em tới đây phải không?”

“Cũng không hẳn là lý do đó.”

“Anh là...” Cô thật sự muốn hỏi anh có phải là dân buôn ma túy, buôn vũ khí hoặc phần tử khủng bố không nhưng lại cảm thấy những từ này hơi cực đoan, chắc anh sẽ không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 5.2

“Tôi chẳng là gì cả.” Vết thương trên người Trình Mục Vân không phải là giả. Anh đang nửa quỳ nửa ngồi trước mặt cô, vì vết thương nằm ở chân nên tư thế của anh lúc này nhìn có chút kỳ lạ. Đuôi mắt anh cũng xuất hiện vết máu đã khô. Anh tiếp tục lên tiếng: “Đám người ở đây thuộc tổ chức buôn lậu hung hãn nhất. Tôi tìm bọn chúng đã lâu rồi. Nơi này địa thế hiểm trở, cho dù vào được đến đây cũng chưa chắc có thể bảo toàn mạng sống trở về. Tôi sẽ bảo Mạnh Lương Xuyên đưa em đi. Bất kể tôi sống hay chết, đi theo cậu ta, em càng có cơ hội sống sót hơn.”

“Anh thì sao? Anh không đi cùng em à?”

Trình Mục Vân nhanh chóng cời trói cho Ôn Hàn, thuận tay vuốt nhẹ từ đùi xuống đến cổ chân cô, xác nhận không bị làm sao mới kéo cô đứng lên: “Chỉ vì mục đích tìm ra căn cứ của chúng nên tôi mới đến đây.”

Sự xuất hiện của Ôn Hàn nằm ngoài dự định của Trình Mục Văn. Chuyện xảy ra trong ngõ nhỏ tối qua, anh đều nghe thấy hết. Anh không ngờ cô lại đứng ra nhận làm con tin. Tuy đoán cô vì muốn bảo vệ Vương Văn Hạo nhưng anh nhanh chóng bỏ qua vấn đề này. Sự xuất hiện của cô khiến anh tự nhiên bị “tồn thất” một nhân lực, để người vốn dẫn đường cho anh là Mạnh Lương Xuyên đưa cô rời khỏi nơi này.

Đến anh em bạn bè, Trình Mục Văn còn có thể dùng mạng sống đánh đổi nữa là người phụ nữ của anh.

Những lúc phải đưa ra quyết định, Trình Mục Văn về cơ bản không hề do dự. Dẫu sao, trong huyết thống của anh vẫn mang chút hơi hướng gia trưởng của đàn ông châu Á. Phụ nữ là đối tượng cần được bảo vệ. Cho dù cuộc đụng độ sắp tới ác liệt đến mấy, dù cuối cùng cô không giữ được mạng sống vậy thì ít nhất cô cũng chết phía sau anh.

Trên đường đến đây, Ôn Hàn bị bịt mắt nên không rõ tình hình. Bây giờ mới thấy, đây đúng là thôn làng ẩn mình trong núi cao, rừng sâu. Phía trước là rừng cây tối đen như không có tận cùng và từng dãy núi hiểm trở.

Khi được Trình Mục Văn đưa ra ngoài, cô không dám ngó nghiêng xung quanh. Ở một nơi còn chẳng thấy cả đường đi, làm thế nào mới có thể thoát thân?

Trình Mục Văn lặng lẽ di chuyển trong bóng đêm, Ôn Hàn bám theo anh sát nút. Đi một đoạn, anh đột nhiên dừng bước. Cô cũng lập tức dừng lại. Còn chưa kịp phản ứng, cô đã bị Trình Mục Văn đẩy vào bụi cỏ bên cạnh. Ôn Hàn mất đà, ngồi bệt xuống đất.

Vài giây sau, xung quanh chợt vang lên tiếng súng, tiếng nổ ầm ầm. Thôn làng vốn im lìm bỗng trở thành bãi chiến trường. Ôn Hàn vội bịt tai, hoảng sợ dõi mắt về phía trước. Cô nhìn thấy mấy chục bóng đen lao vào nhau, chẳng phân biệt được ai với ai.

Không ngừng có người ngã xuống. Ở phía xa xa lại vang lên tiếng nổ, khiến mặt đất rung chuyển, đất đá bắn tung tóe.

Đột nhiên có một bóng đen lao đến. Còn chưa kịp hét lên, Ôn Hàn đã nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Tôi là Mạnh Lương Xuyên. Cô mau đi theo tôi.”

Nhớ tới lời dặn của Trình Mục Văn, cô liền gật đầu, cùng Mạnh Lương Xuyên đi vòng ra sau khu nhà.

Đằng sau ngôi làng có một con đường mòn nhưng đã bị làm nổ tung, đất đá che lấp tất cả.

“Khốn kiếp! Ai làm nổ con đường này. Chúng ta lại phải đi đường chính rồi.” Mạnh Lương Xuyên nghiêng răng.

Anh ta túm cổ tay Ôn Hàn. Hai người mò mẫm trong bóng tối, tìm kiếm “đường chính” mà anh ta nói.

Chẳng bao lâu sau, hai người mò tới vách núi dựng đứng. Phía trước là một lối đi hẹp, ngổn ngang xác chết.

Mạnh Lương Xuyên đẩy Ôn Hàn ra đằng trước, nói: “Cô hãy dùng tốc độ nhanh nhất có thể, vượt qua đồng thi thể, dù phải bò cũng bò ra ngoài cho tôi. Cảnh sát đặc nhiệm đang ở bên ngoài. Vượt qua chỗ này là cô có thể thoát chết.”

Sống đến tuổi này, Ôn Hàn chưa từng nhìn thấy xác chết, còn cả đồng ở bên ngoài thế kia nên cô nhất thời bất động.

“Mau đi đi!” Mạnh Lương Xuyên hét lớn.

Cô cắn môi, bám tay vào vách núi, cố gắng không chế nổi sợ hãi, bước qua từng thi thể. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ: mau qua đi, mau qua đi!

Dường như chỉ cần đi qua là cô có thể sống sót.

Đằng sau vang lên tiếng súng. Viên đạn dường như đập vào vách đá ngay trên đầu Ôn Hàn. Toàn thân cô run rẩy, nước mắt chảy dài trên gò má nhưng bước chân của cô vẫn không ngừng nghỉ. Ý thức sinh tồn khiến cô ngày càng đi nhanh, thậm chí cuối cùng còn giẫm đạp lên xác chết.

Đi đến tận cùng vách núi, Ôn Hàn nhìn thấy một khu rừng rộng lớn ở phía trước. Một chấm màu đỏ chiếu vào người cô. Cô không để ý nên ngó nghiêng tìm kiếm cảnh sát đặc nhiệm mà Mạnh Lương Xuyên nói.

Vài giây sau, Mạnh Lương Xuyên ở đằng sau đột nhiên lao tới, xô Ôn Hàn ngã xuống đất. Đúng lúc này, viên đạn xuyên qua màn đêm, bắn vào vách đá bên phải, khiến đá vỡ tung tóe.

Mạnh Lương Xuyên hét lên một câu bằng tiếng địa phương nhưng người ở bên ngoài vẫn không dừng lại. Vách đá ở xung quanh bị đạn bắn trúng, Ôn Hàn bịt tai hét ầm ĩ.

“Mau lùi lại, quay về nói với đồng bọn của các người, một là đầu hàng, hai là sẽ bị bắn chết toàn bộ.” Một người nói bằng tiếng Kirgiz, bởi vì người trong làng đều sử dụng ngôn ngữ này.

“Mẹ kiếp! Anh ta nói gì vậy?” Mạnh Lương Xuyên không hiểu nên tỏ ra nôn nóng.

Ôn Hàn cố gắng trấn tĩnh, lên tiếng: “Họ bảo chúng ta lùi lại.”

“Ôi trời, họ tưởng chúng ta là đám khốn kiếp đó.” Anh ta xúc động nhìn Ôn Hàn, lần đầu tiên cảm thấy con mắt của Trình Mục Văn không tồi, cuối cùng người phụ nữ này cũng phát huy tác dụng: “Cô mau nói với họ, cô là du khách người Nga, bị bắt cóc đến đây. Mau nói đi.”

Ôn Hàn gắng sức cất cao giọng: “Chúng tôi là du khách nước ngoài, bị bắt tới nơi này.”

Người ở bên ngoài lặng thinh, mãi vẫn không hồi đáp. Chấm đó lại một lần nữa chiếu lên Ôn Hàn và Mạnh Lương Xuyên.

“Khốn kiếp!” Anh ta chửi thề. “Soi gì mà soi chứ?”

Đằng sau chợt vang lên tiếng nổ cực lớn, tựa như muốn san bằng cả thôn làng.

Ôn Hàn bấu xuống mặt đất, nhắm nghiền hai mắt.

“Cô gái! Mau đặt tay lên đầu rồi đi qua đây.” Cuối cùng, phía cảnh sát cũng có người lên tiếng.

Ôn Hàn ngậy ra.

“Nhanh lên!” Mạnh Lương Xuyên đập vào người cô một cái.

Ôn Hàn bừng tỉnh, đứng dậy, đặt hai tay ra đằng sau gáy rồi loạng choạng đi ra ngoài.

Váy của cô đã bị rách, vạt áo trước ngực bị tuột cả cúc, để lộ một mảng da thịt mà cô không dám dùng tay che. Còn chưa đứng vững, cô đã bị một người cảnh sát lôi đi, bắt đầu tra hỏi.

Họ hỏi cô một loạt vấn đề như: nhập cảnh từ lúc nào, từng sống ở đâu, có bạn đồng hành không, bị bắt cóc ở đâu, tại sao bị bắt...

Sau hơn hai mươi câu hỏi, cuối cùng đối phương cũng hỏi, người đi cùng cô ở đằng kia là ai.

“Tôi chỉ biết anh ta tên Mạnh Lương Xuyên, là người bản địa.” Ôn Hàn thật sự chỉ biết từng ấy thông tin.

Nghe cái tên này, một người cảnh sát ngẩn ra vài giây rồi mỉm cười: “Mạnh Lương Xuyên ư?”

Thái độ này chứng tỏ anh ta quen biết Mạnh Lương Xuyên. Quả nhiên, anh ta hét lên một câu gì đó với người ở chỗ vách núi. Lần này, Ôn Hàn không hiểu thứ ngôn ngữ đó.

Tiếng nổ ở phía xa xa ngày càng dày đặc. Cả thôn làng đã bước vào cuộc chiến kịch liệt. Đám cảnh sát tin lời Mạnh Lương Xuyên, nhanh chóng xác nhận thân phận du khách của Ôn Hàn nên không để ý đến cô nữa.

Một cảnh sát nữ không biết tiếng Trung lẫn tiếng Anh đưa áo khoác cho cô rồi chỉ trỏ. Ôn Hàn nhận áo, định cài lại cúc nhưng chợt phát giác ngón tay của mình cứng đờ. Cô nhìn chăm chăm bàn tay, không dám hồi tưởng lại tình hình vừa nãy, thậm chí không dám nghĩ đến cảnh mình giẫm đạp lên xác chết để tới nơi an toàn.

Sau khi nói chuyện với người cảnh sát quen biết, Mạnh Lương Xuyên quay về chỗ Ôn Hàn. Anh ta định dặn cô giả bộ không hay biết điều gì, nhưng chợt nhớ ra, cô cũng chẳng rõ thân phận thật sự của Vương Văn Hạo nên anh ta quyết định không nói nhiều.

Mạnh Lương Xuyên hắng giọng, lên tiếng: “Cô cứ ở lại đây. Đói bụng thì ăn chút gì đó, buồn ngủ thì kiếm chỗ ngủ. Nơi này tương đối an toàn. Nếu Trình Mục Vân chết, tôi sẽ đưa cô đến Đại sứ quán ở Kathmandu. Nếu anh ta còn sống...” Ngừng vài giây, anh ta thở dài, cất giọng có chút bất lực và thương tiếc: “Đợi anh ta giữ được mạng sống rồi tính sau”.

Mạnh Lương Xuyên đã sớm có cái nhìn thoáng về chuyện sống chết, chỉ là cảm thấy đáng tiếc.

Anh ta và Trình Mục Vân vốn có thể dễ dàng thoát khỏi nơi đó, dù tình hình tệ hại đi chăng nữa cũng chẳng đến nỗi mất mạng. Nhưng bây giờ thì khó nói. Ai bảo anh ta phải đưa người phụ nữ này thoát thân trước.

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, cả quả núi dường như chấn động. Nhịp tim trong lồng ngực Ôn Hàn cũng ngày càng chậm lại. Trong đầu cô xuất hiện muôn vàn ý nghĩ: Liệu anh có thể sống sót, ngộ nhờ đám người xấu kia quyết tâm “cá chết lưới rách”, “ngọc nát đá tan” thì sao?

Cô tựa người vào tảng đá, khép mi mắt, để bản thân có thể lấy lại sự bình tĩnh.

Ngày mai hoặc đến khi trời sáng, cô sẽ rời khỏi chôn này, đến một nơi không có tiếng súng, tiếp tục cuộc sống bình yên.

Vào thời khắc hiện tại, đối với Ôn Hàn, bình yên và an toàn là một từ rất xa xôi.

Đến khi có tiếng bước chân tiến lại gần, Ôn Hàn lập tức mở mắt. Một người đàn ông xa lạ đang đứng trước mặt cô. Anh ta đưa cho cô mảnh vải, đồng thời đặt ngón trỏ lên môi, làm động tác “suyt”.

Dưới ánh trăng mờ mờ, cô phát hiện mảnh vải trông rất quen. Ngẩn ra vài giây, cô mới nhận ra, đây là vải ở váy của mình. Cô liền cúi đầu, tìm kiếm dấu vết bị xé. Váy của cô bị rách từ lúc nào nhỉ? Là Trình Mục Vân xé ư?

Người đàn ông âm thầm quan sát Ôn Hàn. Anh ta rất muốn biết, một cô gái như thế nào mới có thể khiến Trình Mục Vân ra nông nổi này.

Thấy Ôn Hàn đã nhận ra mảnh vải ở váy của mình và đoán ra người bắn tin cho cô, anh ta liền vẫy tay, nói nhỏ: “Mau đi theo tôi.”

Ôn Hàn ngoảnh đầu nhìn đám cảnh sát rồi lặng lẽ đi theo người đàn ông. Cô thậm chí còn không nghĩ đến chuyện, liệu đây có phải là cái bẫy hay không.

Đường núi gập ghềnh khó đi. Ôn Hàn không phân biệt rõ phương hướng. Cô có cảm giác người đàn ông kia dẫn mình đi vòng qua cả quả núi. Cô mệt đến mức sắp không lê bước nổi, nhưng người đàn ông cũng chẳng nghĩ đến chuyện đứng lại giúp cô.

Tới khi rơi vào tâm trạng tuyệt vọng, cuối cùng Ôn Hàn cũng nhìn thấy bia rừng.

Lúc này, đôi chân của cô đã không còn cảm giác. Cô lê bước một cách khó nhọc. Người đàn ông dẫn đường nhảy lên một tảng đá cực lớn ở phía trước. Lần này, anh ta có lương tâm, giơ tay về phía cô rồi dùng sức, kéo cô lên trên.

Nơi này tầm nhìn rộng mở hơn hẳn. Hình bóng cao gầy quen thuộc đang ngồi ở nơi chắn gió. Anh cời trăn, miếng vải trắng quấn quanh người từ đằng trước ra sau. Nghe thấy tiếng động, một người đàn ông ngồi cạnh, đang thì thầm trao đổi với Trình Mục Vân và mấy người đàn ông đứng cách đó không xa đều hướng ánh mắt về phía Ôn Hàn.

Vào thời khắc này, cô như bị ném vào tận cùng của con đường máu đen ngòm. Người ở hai bên đều lặng lẽ quan sát cô. Hết hình bóng này đến hình bóng khác đổ dài dưới chân cô.

“Châu Khắc, cậu cũng lẻ mề thật đấy.” Một người đàn ông đeo cặp kính trắng cười, phá vỡ bầu không khí trầm lặng.

Anh chàng dẫn đường nhún vai: “Đi cùng phụ nữ, nhanh thế nào được.” Mọi người đều cười, bầu không khí nhẹ nhõm hẳn.

Trình Mục Vân vẫn ngồi tựa vào vách đá. Lần đầu tiên trong đời, anh không có sức lực nói chuyện, chỉ nở nụ cười mệt mỏi với cô.

Sau đó, anh vẫy tay, ra hiệu cô đến bên mình. Ôn Hàn không lên tiếng, ngoan ngoãn làm theo lời anh.

“Tôi rất mệt.” Trình Mục Vân nói rất khẽ, đồng thời kéo chiếc áo khoác trên người Ôn Hàn, trải xuống đất: “Thế nên em đừng gãy gối.”

Ôn Hàn không dám động đây, sợ chạm vào vết thương trên người anh. Cô cố gắng phối hợp cùng anh, nằm lên áo khoác.

Xung quanh yên lặng như tờ, cô có thể nghe thấy tiếng anh thào thắt lưng.

“Em có lạnh không?” Trình Mục Vân hỏi.

Cơ thể của anh lần đầu tiên không có bất cứ sự ngăn cách nào, đè xuống người Ôn Hàn, khiến làn da để lộ ngoài không khí lạnh của cô cảm nhận được hơi ấm của người đàn ông.

Làn da hai người dính chặt vào nhau. Có lẽ vừa mới thoát chết, hoặc là khoái cảm trời dậy mà cô cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh cao hơn bình thường, chỗ nào cũng thế.

Huyết mạch trở nên sôi sục, Ôn Hàn không nhịn được lên tiếng: “Anh đang bị thương, em có thể giúp anh.” Mỗi một từ đều toát ra vẻ mời gọi, khiến bản thân cô cũng giật mình.

“Không ai có thể giúp tôi.” Trình Mục Vân thì thầm bên tai cô: “Ngoài cơ thể của em, bất cứ thứ gì cũng chẳng thể giúp tôi.”

Gần đó có người huyết sáo, cũng có tiếng bước chân mỗi lúc một xa. Đám đàn ông không những không nhẹ nhàng mà còn cố tình gây ra tiếng động lớn, tựa như muốn nói: Đây là chuyện anh đáng được hưởng sau khi thoát chết. Chúng tôi sẽ cuốn xéo ra xa, anh cứ tận hưởng món quà của cuộc sống đi...

Cả khu rừng nhanh chóng khôi phục sự yên tĩnh. Bởi vì xấu hổ, sợ người của anh nghe thấy và nhìn thấy, Ôn Hàn hạ giọng van nài: “Anh có thể... nhanh hơn được không?”

Trình Mục Vân cất giọng trầm khàn: “Được thôi.”

Thân thể và môi lười nóng bỏng của người đàn ông khiến cô hoàn toàn chìm đắm.

“Cô ta đâu rồi?” Mạnh Lương Xuyên gần như phát điên, không ngừng cào đầu.

Phải mất ba năm, anh ta mới gặp được Trình Mục Vân, không ngờ lại để mất dấu đối phương. Anh ta đi đi lại lại, tìm một người cảnh sát bên cạnh, định nói điều gì đó nhưng lại buông đối phương ra, tiếp tục cẩu kinh.

Cuối cùng, anh ta cũng biết vấn đề bất thường ở chỗ nào. Rõ ràng Trình Mục Vân đã nắm được thân phận của anh ta nên mới sắp đặt từng bước như vậy.

Ngay từ đầu, Trình Mục Vân đã biết anh ta là ai, đến từ đâu, mang trong mình trọng trách như thế nào. Mọi hành vi của anh ta cũng chỉ nhằm một mục đích cuối cùng, vừa vận trùng khớp với mục đích của Trình Mục Vân, đó là phá hủy căn cứ địa của tổ chức buôn lậu.

Thậm chí, Trình Mục Vân còn biết, chắc chắn anh ta không nhẫn tâm để một người phụ nữ vô tội bị cuốn vào cuộc đụng độ, nhất định anh ta sẽ giúp mình đưa Ôn Hàn ra ngoài. Nhưng vấn đề ở chỗ... trực giác của một người cảnh sát nằm vùng nhiều năm báo cho Mạnh Lương Xuyên biết, mọi chuyện không đơn giản đến thế.

“Trình Mục Vân đến Nepal chắc chắn không chỉ vì mục đích giúp cảnh sát địa phương phá hủy căn cứ địa của tổ chức buôn lậu.” Anh ta nói.

Người bên cạnh vừa cắn bánh bao, vừa cất giọng thờ ơ: “Thế thì bắt anh ta đi!”

“Bắt cái mông anh ấy.” Mạnh Lương Xuyên “hừ” một tiếng: “Là một du khách nước ngoài, anh ta bắt chấp nguy hiểm, bảo vệ cảnh sát địa phương, còn cung cấp manh mối để phá vụ án buôn lậu đã kéo dài nhiều năm. Bắt anh ta để tặng thưởng huân chương cống hiến chắc?”

“Chẳng phải bên cạnh anh ta còn có một nội gián hay sao?” Người đàn ông kia tiếp tục nhai nhồm nhoàm: “Anh ta mà rời khỏi Nepal thì không còn thuộc địa bàn của chúng ta nữa. Cậu cũng đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Đúng là bên cạnh Trình Mục Vân còn có một nội gián, từ rất lâu rồi.

Mạnh Lương Xuyên khoanh hai tay trước ngực. Anh ta có một linh cảm mãnh liệt, sau nhiều năm mất tích, đột nhiên trở lại nhân gian, chắc chắn Trình Mục Vân sẽ làm một chuyện kinh thiên động địa nào đó. Mấy ngày vừa qua chỉ là mánh dảo đầu mà thôi.

Con người anh có thứ gì đó đủ để khiến bất cứ người đàn ông nào cũng khâm phục đến mức chỉ hận không thể làm bạn với anh.

Mạnh Lương Xuyên thành tâm thành ý muốn là một người trong số đó.

“Lời đi phụ ở đằng sau thôn làng chắc là do anh ta phá hủy phải không?” Mạnh Lương Xuyên chợt nhớ ra chuyện này. Tuyến đường định trước bị phá hủy, khiến anh ta buộc phải đi đường chính, thế là thân phận bị bại lộ.

Người đàn ông đó quả là thâm hiểm vô cùng.

Ánh sáng trắng nhàn nhạt dần thôn tính đêm đen. Ôn Hàn mở mắt: “Trời sáng rồi...” Đêm tối đáng sợ đã qua đi, câu chuyện bị bắt cóc đã trở thành quá khứ.

Trình Mục Vân ngắm gương mặt vẫn còn mơ màng của cô, nói nhỏ: “Trời sáng rồi. Tôi đưa em về.”

Trong đầu anh chợt xuất hiện ý nghĩ, có lẽ mình nên nhanh chóng hoàn thành chuyện này. Bởi vì đột nhiên anh có chút cảm giác muốn quay về Moscow, muốn làm tình hoặc nói chuyện yêu đương với cô gái trẻ trước mặt trên tấm thảm mềm mại, bên cạnh chiếc lò sưởi cổ xưa.

Còn về lời thề không bao giờ quay lại nơi ấy, dù sao cũng là nói với Thượng đế, trong khi anh tin vào Đức Phật.

Dưới ánh ban mai, Trình Mục Vân mặc quần dài, giúp Ôn Hàn mặc lại váy áo từ tề rồi mới đứng lên: “Chúng ta đi thôi!”

Bốn bề vô cùng yên tĩnh, tựa như cả khu rừng chỉ có mỗi hai người. Nhưng chỉ vài giây sau, đám đàn ông từ mọi ngả bỗng dưng xuất hiện mà không gây ra một tiếng động. Về mặt bọn họ y hệt những du khách vừa đi ngắm cảnh một vòng. Ôn Hàn thậm chí còn nhìn thấy trong số đó có mấy người thanh niên trẻ, chẳng khác sinh viên đại học là bao. Thấy Trình Mục Vân khôi phục dáng vẻ bình thường, mấy người đàn ông xuất hiện cùng anh tôi qua đều nháy mắt, nở nụ cười mờ ám.

Ánh nắng rọi qua kẽ lá khiến cô hơi lóa mắt. Đây chính là... thế giới của anh.

Mười tám tầng địa ngục, gặp muôn vàn kiếp nạn cũng không được giải thoát.

Bạn đang đọc truyện *Cám Đồ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lời Tựa Của Số Phận

Ôn Hàn theo cánh đàn ông treo đeo lợi suối mười mấy tiếng đồng hồ. Sau một đêm ngủ lại trong rừng, cuối cùng đoàn người cũng về gần đến

Kathmandu. Trước khi vào thành phố, mọi người dần phân tán. Cả đoàn rút xuống còn mười mấy người, vài người, cuối cùng chỉ còn lại cô và Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân và Ôn Hàn đã thay bộ quần áo tối màu sạch sẽ. Trong thời tiết mưa gió thế này, trang phục không bắt mắt có thể dễ dàng hòa lẫn vào đám đông.

“Chúng ta đi đâu đây?” Sau khi chào tạm biệt Châu Khắc và người đàn ông đeo kính, cô quay sang hỏi Trình Mục Vân.

“Tôi đưa em đến Đại sứ quán.” Anh đáp. “Em có thể nhờ sự giúp đỡ ở đó. Nếu có ai đó xét hỏi, em cứ nói, sau khi được cứu thoát, em đã lạc mất mọi người nên tự đi bộ về đây.”

Ý tứ của anh rất rõ ràng. Đừng nói là quen biết anh, cũng đừng đi động đến chuyện xảy ra trong hang ổ của tổ chức buôn lậu.

Ánh mắt Ôn Hàn vụt qua một tia phức tạp. Trình Mục Vân đặt tay lên vai cô như những cặp tình nhân bình thường: “Em cần phải về lấy hành lý và hộ chiếu.”

“Sau đó thì sao?” Cô buột miệng hỏi: “Anh sẽ đi đâu?”

Từ tối qua đến giờ, anh chưa từng đề cập, tiếp theo mình sẽ làm gì, sẽ đi đâu. Chẳng phải chuyện tối qua đã kết thúc rồi hay sao? Mạnh Lương Xuyên đã giải thích, đó là tổ chức buôn lậu ẩn mình rất kỹ. Tuy chỉ là vài câu ngắn gọn nhưng cô đoán, có lẽ anh là “tay trong” của cảnh sát.

Trình Mục Vân mỉm cười, không trả lời câu hỏi của cô.

“Visa của em sắp hết hạn rồi, em phải quay về... Anh có tới Moscow tìm em không?” Nghĩ tới câu anh từng nói, cả đời sẽ không quay về Moscow, lòng Ôn Hàn chùng xuống. Cô hạ giọng hỏi tiếp: “Anh có thể nhập cảnh vào Moscow hay không?”

Anh vẫn lặng thinh. Thành ra cô không biết tiếp tục cuộc trò chuyện như thế nào.

Hai người đang đứng bên bờ sông Baghmati, bên cạnh là đền Pashupatinath. Đây là nơi hỏa thiêu lộ thiên lớn nhất ở đất nước Nepal.

Bất kể là thi thể của dân nghèo hay quý tộc cũng sẽ được hỏa thiêu ở hai bên bờ sông. Trong không khí ẩm ướt nồng nặc mùi xác chết cháy khét lẹt. Tuy nhiên, những người ở bên cạnh đài hỏa thiêu lại tỏ ra rất thành kính. Ôn Hàn cũng từng được chứng kiến cảnh hỏa táng ở Ấn Độ, nhưng là quan sát từ bờ bên kia.

Còn bây giờ, cô đang ở ngay bên cạnh. Cách mười mấy bước chân là một dãy đài hỏa thiêu đang cháy ngùn ngụt.

Trình Mục Vân đột nhiên nắm lấy vai Ôn Hàn, xoay người cô về phía mình. Anh dùng thân thể che đi ánh mắt của người qua đường, rồi cúi đầu, nói nhỏ bên tai cô: “Tôi hơi đói bụng. Em thì sao?”

Ôn Hàn giật mình. Đây là nơi hỏa táng, mọi người đều đang thành kính siêu độ vong linh. Vậy mà anh dám ngang nhiên tỏ ra thân mật, hơi thờ nóng hổi cho biết anh muốn làm gì. Sau lưng cô là bờ tường của ngôi đền, còn phía đối diện anh là vô số đài hỏa thiêu.

Ngon gió sớm mai mang theo hơi nước thổi vào mặt. Trình Mục Vân kéo mũ áo khoác lên, sau đó cúi xuống cắn môi Ôn Hàn, tựa như muốn hút mật ngọt. Anh tách đôi môi cô, đầu lưỡi tiến vào trong, ép cô cùng anh biểu diễn một nụ hôn sâu trước mặt công chúng. Cả quá trình chưa tới một phút nhưng Ôn Hàn đã không sao khống chế nổi hơi thở của bản thân, đầu óc văng vất.

Trình Mục Vân thò tay, chạm vào nơi mềm mại dưới cổ áo. Cho đến khi bị Ôn Hàn đẩy mạnh, anh mới dừng tay, kết thúc hành động chòng ghẹo đầy nguy hiểm này.

Trong đầu anh bất chợt bật ra ý nghĩ: Mình phải sống, sống cho đến ngày trở về Moscow.

Trình Mục Vân chỉnh lại cổ áo cho Ôn Hàn, đồng thời mở miệng: “Tôi biết gần đây có một quán ăn không tồi, để em ăn no chắc không thành vấn đề.”

“Vâng.” Ôn Hàn nghĩ, hai người chưa được ăn thứ gì ra hồn trong suốt mười mấy tiếng đồng hồ qua, cứ đi ăn cơm trước rồi nói chuyện sau cũng chưa muộn.

Khi đã yên vị trong một quán ăn nhỏ ở Kathmandu, cô bỗng có cảm giác, mình rốt cục cũng được quay về với nhân gian. Mọi hiểm nguy đã không còn tồn tại nữa.

Quán ăn tuy đơn sơ nhưng được cái sạch sẽ, các món trong thực đơn có vẻ không tồi.

Đồ ăn nhanh chóng được bê lên. Có cơm trắng, thịt gà, khoai tây, cà rốt sốt cà ri và một bát canh đậm đặc. Đây là món ăn bình dân mà lúc mới đến Nepal, Ôn Hàn chẳng thèm động tới. Nhưng vào thời khắc này, cô lại đang ngấu nghiến ăn.

“Bảo bối ăn nhiều vào.” Trình Mục Vân nghịch chiếc đĩa trong tay, cất giọng trầm trầm: “Em nên biết, đàn ông đều muốn thấy người phụ nữ của mình béo một chút.”

Ôn Hàn đỏ mặt, lặng lẽ xiên một miếng khoai tây bỏ vào miệng. Cô nghĩ, không biết tương ăn của mình liệu có khó coi lắm không?

Trình Mục Vân vuốt ve mu bàn tay đang cầm dao của cô, tựa hồ lịch sự đợi cô ăn xong, nhưng cũng giống như đang mất hết kiên nhẫn.

Ôn Hàn bị cử chỉ này của anh làm cho tâm trạng có chút hỗn loạn. Cô chợt nhớ tới chuyện xảy ra mười mấy tiếng đồng hồ trước.

Lần đầu tiên của cô không được trôi chảy, thậm chí còn đau hơn cô tưởng. Tất nhiên, nỗi đau ấy không sánh bằng vết thương ở vai, cảm giác chỉ tựa như nơi mềm mại nhất trong cơ thể của cô bị xé toạc. Trình Mục Vân khi ấy không lên tiếng, chỉ dịu dàng hôn cô và chậm chậm chuyển động để cô thích ứng với hoạt động nguyên thủy nhất giữa đàn ông và đàn bà.

Trên thực tế, ban đầu Ôn Hàn thấy, cảm giác còn không tuyệt bằng lúc anh dùng phương thức khác giúp cô đạt cao trào ở nhà nghỉ. Nhưng dần dần, cô đã đánh mất khả năng phán đoán, trong lòng chỉ muốn nghe lời anh.

Trình Mục Vân bảo cô quắp chân lên thắt lưng mình, sau đó tiến sâu vào cơ thể cô. Ôn Hàn cảm thấy có chút mờ mịt, mọi ý thức đều tập trung vào điểm kết nối. Dần dần, cô quên mất bản thân đang ở nơi nào, cả thế gian chỉ còn lại mình cô và anh...

“Em đang nghĩ gì thế?” Trình Mục Vân hỏi nhỏ. Ánh mắt anh tựa như nhìn thấu tâm tư của cô.

“Không có gì.” Ôn Hàn hơi đỏ mặt.

“Tôi ra ngoài hút thuốc.” Anh nói.

Cô nghi hoặc ngẩng đầu. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ nhìn thấy anh hút thuốc. Hình như ngoài Hookal ở nhà nghỉ, anh không có hứng thú với thứ này.

“Em không rời xa tôi à?” Anh khẽ nhếch môi.

Cô lắc đầu. Trình Mục Vân để túi giấy ăn lên bàn. Ôn Hàn nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như xoáy nước của anh.

“Tôi sẽ về ngay.” Anh nói.

Ôn Hàn gật đầu.

Lúc đi ra ngoài cửa, Trình Mục Vân đảo mắt quan sát xung quanh rồi lại nhìn cô gái đang cúi xuống ăn đồ ở phía sau cửa kính. Anh đội mũ áo khoác, đi về phía một con phố vắng lặng.

Mười mấy phút sau, Ôn Hàn bắt đầu thấp thỏm bất an. Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng cô cũng phát giác, Trình Mục Vân đã biến mất.

Cô nhìn chăm chăm ra ngoài đường, bàn tay bất giác túm lấy khăn trải bàn. Lần trước ở nơi cấm trại, ít nhất anh còn nói cho cô biết. Lần này... cô có nên chờ đợi? Có lẽ anh chỉ đi mua bao thuốc mà thôi.

Cứ thế, hai tiếng đồng hồ trôi qua. Nhân viên phục vụ đi tới hỏi có cần dọn bàn hay không? Cô nói bằng tiếng Anh: “Thật ngại quá, tôi không mang tiền, có thể...” Có thể dùng thứ gì để gán nợ bây giờ? Trên người cô chỉ có mỗi bộ quần áo thôi.

“Vị khách đi cùng cô đã thanh toán rồi.” Nhân viên phục vụ nói tiếng Anh không mấy trôi chảy, may mà vẫn có thể diễn đạt hết ý.

Anh ta đưa cho Ôn Hàn một tờ giấy, trong đó không hề có một chữ, chỉ có tuyến đường được vẽ bằng cục than.

Ôn Hàn đi ra ngoài, đơn độc đứng trên hè phố. Cô quan sát xung quanh nhưng không thấy bóng dáng người đàn ông đó. Cô lại cúi xuống xem xét tờ giấy rồi bước đi theo lộ trình anh chỉ dẫn. Vào giây phút nhìn thấy tờ giấy này, cô đã biết, đích đến không có anh. Vì thế khi tấm biển của Đại sứ quán đập vào mắt, cô cũng không tỏ ra kinh ngạc.

Ôn Hàn vừa đi vào trong, một người đột nhiên lao tới, ôm chặt lấy cô, cất giọng mừng rỡ: “Ôn Hàn! Cậu vẫn còn sống, vẫn còn sống.” Agassi sụt sịt: “Cảnh sát nói người đàn ông đó là kẻ xấu, chính anh ta đã hại chúng ta. Khó khăn lắm Vương Văn Hạo mới thoát thân, không những bị thương nặng, giờ còn bị anh ta bắt đi. Ôn Hàn, cậu có biết người đàn ông đó đang ở đâu không?”

Ôn Hàn đỡ đầu nhìn Agassi, để mặc bạn lắc tay. Cô phát hiện, mình chẳng nói được điều gì.

Sau khi biết Mạnh Lương Xuyên có mối quan hệ với cảnh sát, cô liền tự động xếp Trình Mục Vân vào loại người tốt. Thế nhưng...

Một người cảnh sát trung niên đi tới, nói với cô: “Chào cô Ôn Hàn! Chúng tôi có một “tay trong” tên Lương Mạnh Xuyên câu kết với tổ chức buôn lậu ngoài biên giới, hiện tại đã trốn thoát. Tôi nghĩ, chúng tôi cần sự phối hợp điều tra của cô.”

Ôn Hàn ngẩn ngơ: “Ngoài cái tên Mạnh Lương Xuyên, tôi chẳng biết bất cứ điều gì về anh ta.”

“Tôi hôm trước, không phải anh ta đã cứu cô hay sao?”

Trong một quán bán đồ Tây đã tạm ngừng kinh doanh, Trình Mục Văn đứng ngoài cửa nhà kho. Mạnh Lương Xuyên ở bên cạnh đưa cho anh điều thuốc nhưng anh không cầm. Anh quay sang nói với người đàn ông thấp bé: “Anh ta vẫn còn hữu dụng.”

Vương Văn Hạo chỉ là “con tép” trong đường dây buôn lậu. Trình Mục Văn muốn người ở vị trí cao hơn biết, hàng của bọn họ đã bị anh cướp mất.

Anh cần bị coi là kẻ thù, để từ đó tìm ra manh mối mới.

“Không thành vấn đề.” Mạnh Lương Xuyên cười: “Ngoài tôi và đàn em của tôi, không ai biết Vương Văn Hạo là dân buôn lậu. Trong con mắt của thiên hạ, bao gồm cả mấy người bạn đi cùng, anh ta chỉ là một giáo sư đại học bình thường, gặp vận đen nên bị bắt cóc hết lần này đến lần khác.”

Trình Mục Văn chau mày, nhìn người đàn ông trước mặt.

“Tại sao anh lại cung cấp manh mối cho tôi, giúp chúng tôi phá hủy sào huyệt của tổ chức buôn lậu?” Mạnh Lương Xuyên đột nhiên hỏi.

“Mấy năm trước, một người bạn của tôi chết ở nơi ấy.” Trình Mục Văn thẳng thắn cho biết nguyên do: “Cậu ta cũng là cảnh sát, song không phải người Nepal, mà là người Trung Quốc.”

Lý do này rất hợp lý nhưng lại nằm ngoài dự liệu của Mạnh Lương Xuyên. Anh ta không hề nghĩ tới, nhưng đây đúng là sự giải thích tốt nhất, phù hợp với tính cách của Trình Mục Văn. Người đàn ông này cũng không nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Người đầu bếp chuyên món Ý đi ngang qua, nhiệt tình chào hỏi bọn họ bằng tiếng Anh. Trình Mục Văn chống tay bên cạnh cửa, tán gẫu với đối phương.

Anh chàng đầu bếp nhanh chóng rời đi. Do cuộc đình công nên quán ăn ít nhất cũng phải đóng cửa mất ba, bốn ngày. Anh ta chỉ về quán lấy chút đồ mà thôi.

Mạnh Lương Xuyên mở cửa nhà kho, làm động tác mời: “Ông chủ Trình vào xem đi.”

Trình Mục Văn đi vào nhà kho bần thiêu và bừa bộn. Vương Văn Hạo nằm ở một góc, mắt bị tấm vải đen bịt kín.

Trình Mục Văn tiến lại gần, cúi xuống nhắc cảm đối phương, ép anh ta ngẩng đầu, đồng thời nói nhỏ: “Bạn của tôi! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy.”

Khóe miệng Vương Văn Hạo giật giật: “Ông chủ Trình? Anh... anh là Trình Mục Văn ư?”

Trình Mục Văn ghé sát tai anh ta: “Là tôi.”

Vương Văn Hạo như bị điện giật, lập tức lùi lại phía sau, cho tới khi đụng phải đồng đồ, bụi bay mù mịt. Anh ta đột nhiên la toáng lên.

Trình Mục Văn đưa mắt ra hiệu với Mạnh Lương Xuyên. Anh ta liền chặt mạnh vào gáy Vương Văn Hạo, khiến anh ta gục xuống đất.

Mạnh Lương Xuyên nói với Trình Mục Văn: “Tôi sẽ bố trí để cảnh sát cứu anh ta. Anh ta sẽ trở về Moscow an toàn.”

Trình Mục Văn rút con dao găm từ thắt lưng. Vương Văn Hạo cần một chút thương tích mới có sức thuyết phục.

Lưỡi dao màu bạc từ mặt lướt xuống cổ Vương Văn Hạo. Trong đầu anh chợt hiện lên hình ảnh Ôn Hàn tình nguyện làm con tin để bảo vệ anh ta.

Đây chính là sự đổ kị ư?

Máu từ cổ Vương Văn Hạo từ từ chảy xuống.

“Trình Mục Văn!” Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

Đáy mắt Trình Mục Văn vụt qua tia kinh ngạc. Anh ngoảnh đầu, liền nhìn thấy cô gái với sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Châu Khắc nhún vai, anh ta không ngờ khi đưa người phụ nữ đến đây lại được chứng kiến cảnh tượng rùng rợn này.

Ôn Hàn lao đảo chạy vào nhà kho, đứng chắn trước mặt Vương Văn Hạo, mở miệng khẩn cầu: “Trình Mục Văn...”

Dưới cái nhìn đăm đăm của anh, sống lưng cô lạnh toát.

Sau khi cảnh sát kết thúc cuộc xét hỏi, Ôn Hàn hoàn toàn mất tinh thần. Trong lòng cô rất áy náy, bởi vì Vương Văn Hạo là bạn của cô, giờ anh ta mất tích, vậy mà cô lại không khai ra tên Trình Mục Văn.

Châu Khắc bỗng xuất hiện ở Đại sứ quán, hỏi cô đã làm xong mọi thủ tục hay chưa. Ôn Hàn bình tĩnh, yêu cầu Châu Khắc đưa mình đi gặp Trình Mục Vân. Cô muốn hỏi anh, liệu có phải anh bắt cóc Vương Văn Hạo hay không?

Nếu không phải, anh nên đích thân giải thích với cảnh sát. Còn nếu...

Nào ngờ chẳng cần đợi cô hỏi, vừa được Châu Khắc dẫn đến đây, cô đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng Mạnh Lương Xuyên đánh ngất Vương Văn Hạo, còn Trình Mục Vân rút dao dao găm.

“Tôi hôm trước sau khi thoát ra ngoài, Vương Văn Hạo đã được đưa về Kathmandu. Sáng nay, anh ta lại một lần nữa bị bắt cóc. Mạnh Lương Xuyên là ‘tay trong’ của cảnh sát, vừa lập công nhưng lại bị phát hiện có dấu hiệu phạm tội. Hiện giờ anh ta đã bỏ trốn... Cô có nhìn thấy người đàn ông đi cùng Mạnh Lương Xuyên hay không? Anh ta tên là gì? Đây là manh mối lớn nhất để chúng tôi có thể truy bắt Mạnh Lương Xuyên...” Lời nói của cảnh sát vẫn còn vang vọng trong đầu cô.

Ôn Hàn cuộn chặt bàn tay, ép bản thân nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

“Anh... anh có thể thả anh ấy ra không?” Dù cố gắng giữ bình tĩnh nhưng giọng nói của cô vẫn run run: “Trình Mục Vân! Em xin anh, hãy thả anh ấy ra đi!”

Trình Mục Vân yên lặng nhìn cô.

Ôn Hàn nín thở. Liệu anh có nghe lời hay không? Anh có thật sự giết người vô tội hay không?

Trái tim cô như bị bóp nghẹt. Cô thậm chí còn không dám nhìn vào gương mặt chẳng có một chút biểu cảm của người đàn ông.

Trình Mục Vân đang quan sát cô bằng ánh mắt lạnh lùng, đáng sợ. Trong mười mấy tiếng đồng hồ vừa qua, anh và cô luôn nói chuyện bằng tiếng Trung. Ôn Hàn cảm thấy anh cố tình làm vậy, bởi vì cả hai đều là người Hoa. Vậy mà vào thời khắc này, anh lại nói tiếng Nga bằng một ngữ điệu biếng nhác và lạnh nhạt: “Em yêu! Hình như em có thói quen ra mặt vì anh ta. Dừng khí của em khiến tôi cảm thấy hết sức kinh ngạc.”

Ôn Hàn ngẩn người trong giây lát.

Trình Mục Vân đưa con dao găm cho cô: “Nào! Hãy cho tôi được chứng kiến dũng khí của em” Anh hạ giọng trầm thì: “Em chỉ có một cơ hội lựa chọn. Hãy cầm dao, nhắm thẳng về phía tôi. Hãy chứng minh cho tôi thấy, quyết tâm bảo vệ bạn của em.” Vừa nói, anh vừa vuốt ve mặt cô: “Hoặc là em trả lại con dao cho tôi rồi bước ra khỏi cánh cửa kia, để anh ta chết ở nơi này.”

Ôn Hàn không dám tin vào những điều mình vừa nghe được. Có lẽ, người đàn ông này vốn là vậy. Bởi vì anh che giấu sự tàn nhẫn quá kỹ nên cô mới nhầm tưởng bản thân có thể ảnh hưởng đến quyết định của anh như những nhân vật nữ chính trong các bộ phim điện ảnh.

Lời nhắc nhở của Agassi, sự truy vấn của cảnh sát ở Đại sứ quán và những gì diễn ra trước mắt khiến cô không có cách nào né tránh một sự thật: Người đàn ông này vốn coi sinh mạng như cỏ rác.

Ôn Hàn cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn. Cô rất sợ hãi, sợ người đàn ông đột nhiên trở mặt này. Mặc dù vậy, cô không thể khoanh tay đứng nhìn anh sát hại người bạn vô tội của mình.

Ôn Hàn nghiêng răng, giờ bàn tay run run cầm lấy con dao từ tay anh. Cô nắm chặt, nhắm thẳng về phía Trình Mục Vân.

Trên thực tế, cô không biết sự lựa chọn của mình là gì nữa.

Trình Mục Vân từng là một người thủ đoạn tàn nhẫn. Đúng như anh nói, thế giới của anh không có sự khoan dung và nhân từ. Với kẻ phản bội, anh sẽ trả lại gấp mười lần. Với kẻ xấu, anh sẽ cho đối phương biết thế nào là “ác giả ác báo”.

Vào thời khắc mũi dao đâm về phía Trình Mục Vân, anh đã nhanh như cắt đoạt lấy rồi giựt vào xương quai xanh của cô.

Ôn Hàn không kịp phản ứng. Cô có thể nhìn thấy bàn tay cầm dao của người đàn ông, sau đó là đôi mắt phần nộ nhìn mình chằm chằm. Anh cất giọng lạnh lẽo: “Em còn muốn cứu anh ta hay không?”

Ôn Hàn hít một hơi sâu, cố đè nén nỗi đau trong lồng ngực. Cô nghiêng răng: “Anh...”

“Còn muốn... cứu anh ta không?” Trình Mục Vân nói rành rọt từng từ một.

Khí thế của người đàn ông này quá đáng sợ, khiến cô không thể thốt ra lời.

Cô lại hít một hơi sâu, dùng toàn bộ sức lực để mở miệng: “Em không muốn nhìn thấy anh giết anh ấy.”

“Khốn kiếp!” Trình Mục Vân đột nhiên xô mạnh đồng hồ bên cạnh. Tiếng động cực lớn vang lên, phá vỡ bầu không khí yên lặng trong nhà kho.

Anh túm hai cánh tay của Ôn Hàn kéo ra sau, ép cô ngẩng đầu nhìn mình.

Hàng lệ chảy dài xuống gò má cô.

“Khóc gì chứ? Em đã sớm biết tôi không phải là người tốt còn gì?” Trình Mục Vân nở nụ cười lạnh lùng, đôi mắt nheo lại thành một đường hẹp nguy hiểm: “Em muốn biết cảm giác được chết cùng tay giáo sư đại học có vui hay không à?”

Châu Khắc khẽ chau mày. Trình Mục Vân nổi giận thật rồi.

Nếu người đàn bà của mình vì tên đàn ông khác cầm dao đâm mình, Châu Khắc nghĩ, chắc bản thân cũng chẳng thể nào bình tĩnh.

Ôn Hàn cắn môi. Sự nổi loạn được che giấu ở một nơi sâu trong tâm khảm suốt hai mươi năm qua dường như bùng phát. Cô nhìn trừng trừng Trình Mục Vân, không nói một lời.

Mấy tiếng đồng hồ trước đó, cô còn ngồi bên bàn ăn, hồi tưởng lại đêm đầu tiên với người đàn ông này, thậm chí còn băn khoăn, không biết anh có thể lấy được visa để về Moscow hay không. Nghĩ đến đây, trái tim cô co rút, đầu đón vô ngần, nước mắt lại tuôn trào.

Khóc gì chứ? Ôn Hàn, đừng khóc!

Cô nghiêng rặng, cố gắng đè nén giọt lệ, nhìn thẳng vào đôi mắt tối thẫm như đêm đen của người đàn ông trước mặt.

Vào một khoảnh khắc, trước mắt cô tối sầm.

Trình Mục Vân đột nhiên buông tay. Toàn thân Ôn Hàn mềm nhũn. Mạnh Lương Xuyên đứng ở một góc nhìn thấy rõ anh ra tay như thế nào. Anh ta vô thức sờ lên gáy của mình. Chắc, ra tay tàn nhẫn quá.

Sau khi Trình Mục Vân rời đi, Châu Khắc khoanh tay trước ngực, đứng chắn ở cửa nhà kho, lạnh lùng nói với Mạnh Lương Xuyên: “Tôi ấy à, thật sự rất coi thường anh.”

Mạnh Lương Xuyên cười nhạt: “Đừng vậy mà, anh bạn. Phải tốn không ít công sức, tôi mới tìm ra các cậu đây.”

“Mấy trò khôn lỏi mà anh cứ tưởng hay ho lắm.” Châu Khắc khịt mũi.

Mạnh Lương Xuyên trợn mắt. Đám người ở bên cạnh Trình Mục Vân quả nhiên không phải hạng vừa.

“Buổi tối hôm ở nơi cắm trại, tôi từng cứu anh. Anh có biết điều đó không?”

Mạnh Lương Xuyên ngây ra. Anh ta không nhớ mình từng gặp nguy hiểm đến tính mạng bao giờ.

Châu Khắc tỏ ra thích thú khi bắt gặp biểu cảm phong phú của đối phương. Anh ta tiếp tục lên tiếng: “Tất nhiên, tôi cũng chẳng cần anh cảm ơn tôi đã cứu anh một mạng. Tối hôm ấy không bị chó ngao cắn đứt cổ, anh nên đi chùa niệm Phật nửa tháng chứ không phải tạo ra một số chuyện ngại nhỏ để cản trở chúng tôi.”

Nói đến đây, Châu Khắc bỗng cảm thấy bức bối. Anh ta chợt nhớ tới câu nói của người đàn ông đeo kính: “Hành sự cần phải có tiết tấu.” Khóe mắt vụt qua tia khác thường, anh ta liền đập vào người Mạnh Lương Xuyên.

Mạnh Lương Xuyên còn đang cười hi hi, không kịp đề phòng nên bị hất vào cửa sắt.

Lúc tỉnh lại, Ôn Hàn nghe thấy âm thanh khe khẽ, dường như là tiếng con ngựa nện gót đều đều. Cô đói bụng đến mức dạ dày ợ chua. Toàn thân đau nhức vô ngần, cô muốn duỗi thẳng chân tay nhưng bất lực.

Mi mắt Ôn Hàn nặng trĩu vẫn cố mở ra. Đến khi tầm nhìn trở nên rõ ràng, Ôn Hàn mới phát hiện mình bị trói chặt chân tay, vắt trên lưng ngựa như một món đồ. Nhìn thấy đôi bốt quân dụng màu đen quen thuộc đi bên cạnh, cô liền ngẩng đầu.

Đang dắt ngựa, Trình Mục Vân lập tức phát giác ra cử động của Ôn Hàn. Anh ngoảnh đầu liếc cô một, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

“Anh muốn làm gì...?” Cô cất giọng yếu ớt.

Trình Mục Vân có vẻ không muốn nói chuyện với cô. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng hú chổi tai từ phía xa xa truyền tới.

Con ngựa tiếp tục di chuyển trong khu rừng rậm. Ôn Hàn không biết mình đang ở đâu và đi đến nơi nào. Trình Mục Vân đã đưa cô từ vực sâu thăm tới nay tới một vực sâu thăm tới khác. Nhận thức đó khiến toàn thân cô ngày càng lạnh toát. Hai hàm răng va vào nhau lập cập, cơ thể không ngừng run rẩy, chứng tỏ cô đã đến bên bờ của sự suy sụp.

“Anh đưa tôi đi đâu vậy?”

“Đồ lừa đảo, quân giết người...”

“Làm sao tôi lại quen anh cơ chứ?”

Ban đầu Ôn Hàn còn chất vát, sau đó biến thành tiếng lảm bảm, tựa hồ muốn dùng mọi từ ngữ có thể nghĩ ra để phát tiết nỗi hoảng sợ và bất lực của mình. Đến cuối cùng, tiếng nói của cô trở nên yếu ớt. Xung quanh có tuyết, trong khi cô chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng nên đã bị mất hết sức lực và nhiệt lượng.

Đây là nơi nào nhỉ? Liệu có phải gần núi tuyết hay không mà lạnh đến thế.

Ôn Hàn nhắm mắt. Dần dần, cô không còn bất cứ cảm giác nào, thân thể dường như không thuộc về cô nữa.

Trình Mục Vân từ đầu đến cuối không trả lời câu hỏi của cô. Tới khi trời gần sáng, anh mới bế Ôn Hàn từ trên lưng ngựa xuống, đặt vào một đồng rom cao quá đầu người. Lúc này, cô đã bị lạnh cóng đến mức không còn ý thức.

Anh ngồi xổm xuống cõng dây trời chân tay Ôn Hàn rồi xoa bóp cho cô.

“Em thật giống động vật nhỏ sinh trưởng ở vùng nhiệt đới.” Cổ họng anh phát ra tiếng cười khê: “Sợ lạnh đến thế sao?”

Cảm giác nếu không hồi phục thân nhiệt, cô sẽ bị chết cóng, Trình Mục Vân liền cởi áo khoác của mình. Sau đó, anh cởi cả khóa áo khoác, cởi cúc áo sơ mi và cả áo lót của Ôn Hàn, để phần da thịt trần trụi của cô áp vào người mình rồi khép chặt vạt áo quanh người cô.

“Tôi có một cậu em họ là sâu rượu, thường mang theo bên mình loại rượu mạnh nhất của nước Nga, rất thích hợp với em bây giờ.” Anh thì thầm bên tai cô: “Đáng tiếc là tôi giữ giới nên không uống mấy thứ đó.”

Ôn Hàn vẫn chìm trong hôn mê bất tỉnh. Đến một mức độ lạnh cóng nhất định, toàn thân con người sẽ nóng bừng tựa như đi trong biển lửa.

Trong cơn mê man, cô cảm thấy bản thân không có cách nào thoát ra khỏi biển lửa. Cổ họng khô rát khiến cô rất muốn uống nước. Cô thậm chí không còn cảm giác nóng hay lạnh, bản thân tựa như đang rơi vào một miền cực lạc chỉ có mùa xuân...

Ôn Hàn tỉnh lại lúc ánh nắng chói chang chiếu rọi vào người. Cảm nhận được bàn tay thô ráp ấm nóng không ngừng vuốt ve nơi nhạy cảm trên thân thể mình, cô bỗng dưng giật mình tỉnh giấc.

Nhìn thấy Trình Mục Vân, sắc mặt cô trở nên căng thẳng trong giây lát.

“Em có hối hận vì đã không nghe lời tôi hay không?”

Ôn Hàn nheo mắt, muốn mở miệng nhưng không thể thốt ra lời. Một người sinh trưởng trong môi trường bình thường như cô trải qua những chuyện như vậy, thể xác và tinh thần không bị suy sụp mới là lạ.

Trình Mục Vân tiếp tục lên tiếng: “Henna Tattoo trên người em đã phai màu rồi. Tôi sẽ đưa em đi vẽ hình khác.”

Ôn Hàn khẽ chau mày: “Không...”

Anh cười, mạnh mẽ tiến vào nơi sâu thẳm trong cô, không chút nương tình. Ôn Hàn rên khê một tiếng, mang theo âm mũi yếu ớt, nhưng cũng đủ khiến người đàn ông sôi sục.

Cuối cùng, khi cô lại sắp lịm đi, anh mới dịu dàng đưa cô cùng tiến vào miền cực lạc.

Nhìn người con gái nằm co người trên đồng cỏ, mái tóc đen dài quấn vào cánh tay, làn da lấm tấm không rõ là mồ hôi hay giọt sương, Trình Mục Vân phải cố gắng kiềm chế khao khát được giải phóng dục vọng vào trong cơ thể của cô. Cuối cùng, anh cười khê một tiếng, chậm rãi ngắm nhìn giọt mồ hôi từ ngực Ôn Hàn chảy xuống, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Trình Mục Vân lấy túi xách từ trên lưng ngựa xuống, thay bộ quần áo sạch rồi lấy ra bộ đồ thể thao mặc vào cho Ôn Hàn. Anh nhẹ nhàng kéo cô lên đùi mình, nhả nài mặc từng thứ một cho cô, sau đó đặt cô xuống đồng cỏ. Cuối cùng, anh rút ra một chiếc ống tiêm và một lọ thủy tinh nhỏ, nhanh chóng đổi mũi kim rồi tiêm vào cánh tay cô.

Ôn Hàn giãy giụa, nhìn anh bằng ánh mắt lơ đãng: “Anh... anh tiêm cái gì cho tôi vậy?”

Trình Mục Vân cười: “Ma túy hay chất dinh dưỡng, em thích loại nào hơn?”

Lời nói của người đàn ông này luôn nằm ngoài dự liệu. Ôn Hàn đã không còn sức lực để suy đoán, câu nào là thật, câu nào là giả nữa.

Sau đó, Trình Mục Vân rời đi, để lại mình cô trong khu rừng yên tĩnh. Lúc anh quay về đã là buổi trưa ngày hôm sau. Ngoài đói bụng, Ôn Hàn không có cảm giác khó chịu trong người. Bây giờ cô mới lơ mơ đoán ra, thứ anh tiêm cho cô là chất dinh dưỡng.

Dù không rõ tại sao Trình Mục Vân lại bắt mình và đưa mình đi đâu, nhưng ý thức của Ôn Hàn đã bị mài mòn. Thờ khắc cô lâm vào trạng thái hôn mê bất tỉnh, anh đã dùng một cuộc ái ân mãnh liệt để trục hết hàn khí trong người cô. Đến khi cô hồi phục chút sức lực, anh lại đưa cô lên đường. Ban đầu, Ôn Hàn còn phản kháng. Cuối cùng, cô dần trở nên tê liệt. Thậm chí tới nơi có nguồn nước, bị anh cởi hết quần áo để lau rửa người, cô cũng chẳng có

phản ứng.

“Đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn.” Buổi tối ngày thứ ba, Trình Mục Văn nói với cô: “Nepal là một trong những đất nước có số người mất tích nhiều nhất trên thế giới. Ở đây là khu vực rừng núi, thường xảy ra tình trạng người dân bị thiệt mạng bởi sự tấn công của dã thú.”

Lúc bấy giờ, Ôn Hàn đang cầm con dao của Trình Mục Văn, nhắm thẳng vào ngực anh, uy hiếp anh thả mình đi.

Thái độ của Trình Mục Văn rất thoải mái chứ không gượng dở như lúc ở Kathmandu. Anh nói: “Em không biết tiếng địa phương, cũng chẳng biết cách bảo vệ bản thân, thậm chí còn không phân biệt được đông tây nam bắc. Việc giết tôi hình như chẳng có lợi lộc gì đối với em.”

Hai tay Ôn Hàn nắm chặt chuôi con dao, trông ngực đập thình thịch. Bởi vì căng thẳng nên hai má cô đỏ au.

Trình Mục Văn tựa người vào thân cây, thản nhiên thưởng thức bộ ngực phập phồng của cô.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Ôn Hàn từ từ buông con dao, thở hắt ra. Cô buộc phải khuất phục trước thực trạng mà người đàn ông này nhắc tới.

“Tại sao anh lại đưa tôi đến nơi này?” Nỗi tuyệt vọng khi không thể thoát thân, muốn uy hiếp đối phương mà không được khiến lồng ngực cô khó chịu vô ngần.

Ôn Hàn vẫn không nhận được câu trả lời như thường lệ.

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ánh Sáng Không Lọt Qua

Đến ngày thứ bảy, sau khi bị con gi đở cản, Ôn Hàn bắt đầu sốt nhe. Trình Mục Văn cũng hết cách. Đối với cơ thể yếu ớt chỉ thích hợp cuộc sống nơi đô thị của cô, ngay cả anh cũng có lúc bất lực.

Khi trời tối, anh lại bỏ cô một mình trong khu rừng rậm có dã thú. Câu nói cuối cùng của anh trước khi rời đi là: “Em cứ ở yên chỗ này. Cho dù khó chịu, em cũng đừng cử động.”

Buổi đêm, khu rừng không một chút ánh sáng. Ôn Hàn cầm một hòn đá sắc nhọn, không ngừng cửa lên tảng đá mình đang ngồi để lưu lại dấu vết. Cô thở hắt ra, cố gắng đè nén tiếng ho.

Bốn bề thỉnh thoảng lại vang lên tiếng động, đến từ các loài động vật khác nhau.

Cô cuộn người trên đồng dây leo ở góc tảng đá lớn. So với dã thú nguy hiểm ở ngoài kia, đám côn trùng trên cành lá chẳng là gì.

Nỗi phẫn uất khi bị lợi dụng mười mấy ngày trước đã trở nên mờ nhạt đến mức cô không còn nhớ tới. Trước cuộc hành trình đầy vô vọng, với những mối hiểm nguy không thể dự đoán và nỗi sợ hãi không biết tương lai sẽ đi đâu về đâu, mọi cảm giác đều trở nên nhỏ bé, không đáng nhắc tới.

Mỗi lúc người đàn ông đó rời đi, điều Ôn Hàn mong ngóng nhất chính là anh mau quay về. Bởi vì nơi này quả thực vô cùng đáng sợ.

Không biết bao lâu sau, tiếng bước chân vang lên. Ôn Hàn mở to mắt, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó, hơi thở ngày càng nặng nề.

Nhìn thấy hình bóng nhỏ bé đứng dậy trong đêm đen, Trình Mục Văn liền lau bàn tay vấy máu vào quần, đi tới bế cô lên: “Em khó chịu phải không?”

Ôn Hàn co người, ý thức có chút rã rời.

Thời gian tựa như bị địa ngục nhấn chìm. Trong đêm dài đằng đẵng, cô tỉnh lại mấy lần, đều phát hiện mình ở trong lòng anh. Bởi vì cơ thể của cô không chịu nổi khi bị lặc lự kịch liệt nên Trình Mục Văn đành phải bỏ lại con ngựa, bế cô đi bộ xuyên qua khu rừng rậm.

Theo kế hoạch ban đầu, ngày mai hai người sẽ rời khỏi đất nước Nepal. Nhưng bây giờ anh buộc phải thay đổi phương hướng, tiếp tục ở lại Nepal. Với tình trạng sức khỏe hiện thời của Ôn Hàn, anh đành phải tìm một nơi trú ngụ an toàn trước.

Trình Mục Văn sải bước khá nhanh trong rừng cây rậm rạp. Gặp phải chướng ngại vật, anh ôm chặt Ôn Hàn trong lòng rồi nhảy qua, tiếp tục hòa lẫn vào bóng đêm.

Tới khi trời hừng sáng, Ôn Hàn mới tỉnh lại. Thấy Trình Mục Văn đang trò chuyện với người bản xứ ở bên bờ sông, cô hơi giật gựa, muốn xuống đất tự đi. Trình Mục Văn chỉ tay vào góc con thuyền, nơi đó có một xác chết phủ tấm vải màu trắng.

“Con sông này đầy cá sấu. Đó là người bản xứ, vừa được vớt xác lên.” Anh thì thầm bên tai cô bằng tiếng Nga: “Vài ngày trước còn có một nhóm người dân lên núi đốn củi, bị hổ tấn công, hai nam một nữ thiệt mạng. Khi tôi bế em đi ra khỏi khu rừng đó, em nên cảm ơn Phật tổ đã phù hộ chúng ta chứ không phải muốn tránh xa tôi như bây giờ. Ít nhất ở nơi này, chỉ mình tôi có thể bảo vệ được em.”

Ôn Hàn động dậy bờ môi, phát hiện cổ họng khô rát. Nhận ra điều đó, Trình Mục Vân liền mượn ấm nước của người bản xứ. Chẳng cần biết nước sạch hay bẩn, anh rót thẳng vào miệng Ôn Hàn rồi tự mình uống hai ngụm.

Sáng sớm, dòng sông phẳng lặng như tờ, vừa yên bình vừa đẹp đẽ. Ôn Hàn nằm bất động trong vòng tay Trình Mục Vân. Cô có thể nhận ra, vào thời khắc này, tâm trạng của anh khá tốt.

Sau nhiều ngày chung sống, dù vẫn chẳng biết gì về lai lịch và quá khứ của anh nhưng Ôn Hàn đã bắt đầu nắm bắt được tính tình anh. Lúc tâm trạng vui vẻ, anh thường nheo mắt, phóng tầm nhìn về phía xa xa như lúc này.

“Rốt cuộc anh định đưa tôi đi đâu vậy?” Ôn Hàn mở miệng hỏi.

“Ấn Độ.” Trình Mục Vân bình thản trả lời: “Chúng ta vốn đã tới biên giới Nepal nhưng do vết thương trên người em cần thuốc kháng sinh và cần dưỡng sức nên tôi mới tìm chỗ nghỉ tạm vài ngày.” Đây là lần đầu tiên anh tiết lộ kế hoạch với cô.

Ôn Hàn chỉ định thăm dò vài câu nhân lúc Trình Mục Vân có tâm tình vui vẻ. Ai ngờ anh lại thẳng thắn đến thế.

Ánh mắt cô lóe lên tia hy vọng. Có lẽ người đàn ông này chỉ muốn trừng phạt cô vì đã làm trái ý anh. Đợi đến khi nhàm chán, anh sẽ thả cô ở Ấn Độ.

Như đọc được ý nghĩ của Ôn Hàn, Trình Mục Vân cúi xuống nhìn cô: “Tôi không thể thả em ra. Nếu muốn nguyên rửa thì em hãy nguyên rửa tên theo đuôi em ấy. Chính anh ta đã khiến em rơi vào hoàn cảnh này.”

Trong lúc nói chuyện, anh cho cô uống mấy viên thuốc ngủ rồi dịu dàng vuốt tóc cô như đôi vợ chồng tình tứ.

Buổi trưa, cuối cùng hai người cũng tới một thôn làng nghèo nàn. Trình Mục Vân gõ cửa một ngôi nhà treo biển cho thuê chỗ nghỉ tạm thời. Một người phụ nữ trung niên ra mở cửa, không hề che giấu vẻ kinh ngạc khi bắt gặp bộ dạng toi tã bẩn thỉu, mặt mày xước xước của Trình Mục Vân.

Nhìn thấy người anh bế trên tay, bà chủ nhanh chóng hiểu ra vấn đề, đón hai người vào nhà. Trình Mục Vân nói chuyện với bà chủ bằng tiếng địa phương, giải thích mình là dân phượt, gặp phải mãnh thú ở khu rừng lân cận. Anh nói gãy gọn và thành khẩn nên bà chủ không hề nghi ngờ.

Ngôi nhà không lớn, căn phòng tốt nhất cũng chẳng có bất cứ đồ gia dụng nào ngoài một chiếc giường và một chiếc bàn đơn giản.

“Chỗ chúng tôi mỗi ngày chỉ cấp điện bốn tiếng đồng hồ, buổi tối sẽ không có điện. Chắc cô cậu phải mất mấy ngày để thích ứng. Bây giờ tôi đi đun nước nóng cho cô cậu tắm rửa.”

Đợi bà chủ nhà trải giường xong, Trình Mục Vân đặt người phụ nữ trong lòng nằm xuống. Khi anh bỏ áo khoác đắp trên người cô ra, bà chủ liền phát hiện cô bị sốt cao, hô hấp một cách khó nhọc.

“Cô ấy cần đến bác sĩ, liệu có bị viêm phổi hay không? Trông cô ấy có vẻ mệt mỏi quá.” Bà chủ chau mày: “Nhưng chỗ chúng tôi không có bác sĩ...”

“Không sao, tôi có thể lo cho cô ấy. Phiên chị giúp chúng tôi chuẩn bị nước nóng để tắm.” Trình Mục Vân ngắt lời. Để bà chủ không nghi ngờ, anh liền lôi túi thuốc ra. Nhìn thấy đồng thuốc kháng sinh và kim tiêm, bà chủ liền tin lời anh.

Nước nóng nhanh chóng được bê vào phòng. Mang tiếng là nhà nghỉ nhưng phòng tắm rất sơ sài, chỉ có một thùng gỗ và gáo múc. Trình Mục Vân cởi hết quần áo trên người Ôn Hàn rồi ôm cô ngồi xuống sàn nhà, tắm rửa cho cô. Nước nóng chảy dọc theo thân thể cô xuống đất, ngấm vào quần của anh.

Ôn Hàn từ từ tỉnh lại. Cô bị sốt cao nên ý thức lơ mơ, không rõ mình đang ở trong giấc mộng hay hiện thực tàn khốc.

“Đừng động dậy.” Trình Mục Vân nói khẽ. Anh với lấy chai dầu gội đầu, đổ một ít lên đầu Ôn Hàn rồi múc một gáo nước nóng gội đầu cho cô.

“Để tôi tắm gội cho em.” Anh nói.

Nghe thấy âm thanh này, Ôn Hàn giật mình tỉnh giấc. Thuốc ngủ đã khiến cô tiêu hao toàn bộ sức lực, cổ họng đau rát đến mức nuốt nước bọt cũng khó.

“Chúng ta đang ở đâu...” Cô cất giọng yếu ớt.

“Đang ở một nơi có thể sống được.” Trình Mục Vân xoa đầu cô, tạo thành bọt trắng trong lòng bàn tay mình.

Anh hiếm khi có dịp hòa nhã như vậy, thậm chí có thể nói là cố tình cất giọng dịu dàng với cô.

Trình Mục Vân nhẹ nhàng gội đầu rồi lau khô tóc và cơ thể cho Ôn Hàn. Cuối cùng, anh đi chân trần bế cô lên giường.

Trên người Ôn Hàn hiện rõ mấy vết bầm tím, Trình Mục Vân cuộn chăn quanh người cô, đồng thời thì thầm bên tai cô: “Em đừng tìm cách bỏ trốn. Nơi

này rất hẻo lánh, người dân lại không biết tiếng Anh nên em chẳng thể nói chuyện với bất cứ ai. Hơn nữa, em đã thử bỏ trốn mấy lần mà đâu có thành công, đúng không nào?”

Ôn Hàn cảm thấy lời anh nói là thật. Thế nên lúc anh quay người rời đi, cô vô thức túm lấy áo anh: “Anh đi đâu thế? Bao giờ quay về?”

Cô không nhận được câu trả lời. Trình Mục Vân rời đi không chút lưu luyến, thậm chí còn chẳng thèm để lại quần áo cho cô.

Buổi tối, bà chủ nhà đi vào thắp đèn, khiến cả căn phòng nồng nặc mùi dầu. Ôn Hàn thử nói chuyện bằng tiếng Anh nhưng đối phương mù tịt.

Cũng không biết trước khi đi, Trình Mục Vân dặn dò điều gì mà bà chủ thể hiện rõ thái độ né tránh cô. Bà để lại cho cô cốc nước để uống thuốc rồi nhanh chóng ra ngoài.

Nghe tiếng khóa cửa, nỗi thất vọng và sợ hãi lại dâng lên trong lòng Ôn Hàn. Cô gạt lọ thuốc rơi xuống sàn nhà, nằm sấp trên giường, khóc rung rức.

Nơi này cách âm rất tệ, nhưng dù cô gào to đến mấy, bà chủ cũng không có phản ứng. Khóc cho tới khi mệt nhoài, cô đành xuống giường tìm những viên thuốc bị rơi vãi.

Uống thuốc xong, Ôn Hàn lên giường nằm, nhìn chằm chằm trần nhà cũ kỹ.

Hai mươi mấy ngày trước, cô còn là một du khách bình thường. Thế mà hiện tại, cô đã trở thành đối tượng bị giam cầm, không biết người đàn ông đó muốn làm gì, định đưa cô đi đâu, thậm chí lúc nào sẽ mất mạng. Liệu anh có phải là kẻ buôn lậu như anh từng nói? Hay anh sẽ bán cô đi? Hay là anh buôn bán cơ quan nội tạng của con người...? Những suy đoán hỗn loạn cộng thêm tác dụng của thuốc giảm đau khiến Ôn Hàn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Trình Mục Vân mới mang thuốc trở về. Dưới ngọn đèn dầu leo lét, trên bức tường xuất hiện bóng đen bất động của người nằm trên giường. Anh tiến lại gần, kiểm tra mạch đập ở cổ tay cô. Mí mắt cô sưng húp, chứng tỏ cô vừa mới khóc một trận.

Trình Mục Vân cúi người thấp hơn, để chóp mũi chạm vào má cô. Sau nhiều ngày bôn ba, làn da của cô không được láng mịn như trước nhưng vẫn rất mềm mại và ấm áp, khiến anh rung động trong lòng.

Đúng là cô gái nhỏ đáng thương. Vào thời khắc này, Trình Mục Vân đột nhiên cảm thấy áy náy. Đây là thứ xúc cảm hết sức xa lạ.

Anh lôi ra túi thuốc, dùng bông chấm cồn lau vào mặt dưới cánh tay Ôn Hàn, sau đó tiêm thuốc kháng sinh vừa mua vào cơ thể cô.

Cuối cùng, anh lặng lẽ cởi áo khoác bản thủ, lên giường nằm ôm cô vào lòng.

“Anh có biết “số phận” là gì không?” Người ngồi bên cạnh lẩm nhẩm: “Chính là “con người kháu đầu”. Khi ý thức được không thể chống lại nó, anh sẽ cam tâm tình nguyện kháu đầu tuân theo.”

“Vậy sao?” Khóe mắt Trình Mục Vân thấp thoáng ý cười riêng biệt. Đó là một vẻ luôn dùng thái độ bàng quan để quan sát.

Mạnh Lương Xuyên thở dài: “Tôi đang cảm khái cho Thủ tướng của đất nước chúng tôi.”

Quốc vương lại tự động giải tán nội các. Điện thoại và mạng lưới thông tin ở Kathmandu đều bị đứt đoạn, nói chỉ là vùng tỉnh lẻ này.

“Dù sao, Quốc vương cũng cho rằng, chính phủ nước ngoài sẽ không thật sự gây áp lực cho chúng tôi.”

“Ông ta đúng là người tùy hứng.” Trình Mục Vân chẳng hề có hứng thú với nền chính trị của Nepal.

“Bây giờ muốn rời khỏi Nepal sẽ càng khó hơn.” Cảm khái xong, Mạnh Lương Xuyên đưa túi thuốc cho Trình Mục Vân: “Theo kế hoạch thì hiện tại, anh đã nhập cảnh vào Ấn Độ rồi. Anh nghĩ ra cách qua bên đó chưa? Nhất là trong tình trạng còn phải dẫn theo một mối phiền phức nữa chứ.”

Nghe tới chuyện bản thân phải từ bỏ cơ hội quay về đội cảnh sát, tiếp tục làm nội gián, còn bị sai khiến làm những việc vặt vãnh như kiểm thuốc kháng sinh, trong lòng Mạnh Lương Xuyên đương nhiên không thoải mái. Vì thế, anh ta chẳng bỏ lỡ cơ hội nói móc Trình Mục Vân.

Nào ngờ đối phương nhếch miệng: “Đây không phải là chuyện anh cần quan tâm.”

Mạnh Lương Xuyên biết rõ, Trình Mục Vân sẽ không bao giờ tiết lộ với anh ta suy nghĩ của mình, có hỏi cũng vô dụng. Thế là anh ta thắc mắc một vấn đề mà bản thân hiểu kỹ từ lâu: “Hôm ấy tôi bảo tôi bắt cóc Vương Văn Hạo. Tại sao anh lại sai Châu Khắc đến Đại sứ quán đón cô gái đó đi?”

“Lúc ở sào huyệt của tổ chức buôn lậu, không ai biết mối quan hệ giữa tôi và cô ấy nên tôi mới đưa cô ấy đến Đại sứ quán. Không ngờ anh lại cử người tới đó thăm vấn cô ấy, vì thế cô ấy đã bị bại lộ. Vương Văn Hạo không phải kẻ ngốc, chắc chắn hẳn sẽ bán đứng cô ấy. Trước sự sống còn, tôi không tin người đàn ông đó sẽ bảo vệ tình yêu của mình.” Trình Mục Vân bình thản giải thích: “Tuy rằng cô ấy chẳng biết bất cứ thông tin gì.” Ngoài biết tên anh là Trình Mục Vân, bên cạnh có một người đàn ông tên Châu Khắc.

Nghe đến đây, anh khẽ chau mày. Buổi tối ở trong rừng, đồng đội của anh đã bắt cần gọi tên Châu Khắc.

Mạnh Lương Xuyên hiểu ra vấn đề, lại nói: “Nếu tôi là anh, tôi thà giao cô ấy cho một người anh em bảo vệ hay nhốt vào một chỗ còn đỡ tổn công tổn sức hơn là mang theo bên mình.”

Trình Mục Vân lặng thinh.

Đám cộng sự của anh ngoài việc tin tưởng một trăm phần trăm vào người có tên Trình Mục Vân, còn lại đều nghi kị, giám sát lẫn nhau. Ngay cả bản thân Trình Mục Vân cũng nghi ngờ, việc người bạn thân của mình chết trong khi đang làm nhiệm vụ ở sào huyệt của tổ chức buôn lậu liệu có phải là sự cố ngoài ý muốn hay không?

Đột nhiên có một tia sáng vàng vọt qua trước mắt, Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên lập tức chấm dứt cuộc trao đổi. Vị trí bọn họ ngồi là góc chết an toàn nhất trong ngôi đền.

Ánh sáng đến từ mấy người du khách nước ngoài. Họ vừa chuyện trò vừa xoay chuyển kinh luân, tựa như chìm đắm trong bầu không khí trang nghiêm của ngôi đền, không hề để ý đến hai người đàn ông ở góc tường.

Trình Mục Vân dõi theo nhất cử nhất động của bọn họ, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này rất đỗi quen thuộc.

Anh nhanh chóng tìm thấy ngọn nguồn trong ký ức, đó chính là Ôn Hàn.

Tại sao Phật tổ lại ngộ đạo ở dưới gốc cây bồ đề chứ không phải cây khác? Điều này chỉ có thể dùng khái niệm số phận an bài để hình dung. Việc anh và Ôn Hàn gặp nhau cũng chính là do số phận sắp đặt.

Nếu không phải nhờ giây phút gặp gỡ ngắn ngủi ở cao nguyên Tuyết Vực, anh sẽ không bao giờ nhận ra cô khi ở Nepal.

Anh từng nghi ngờ, thăm dò, tiếp cận cô, đến cuối cùng vì bất đắc dĩ nên phải dẫn cô theo bên mình.

“Đồ đã được chuyển qua biên giới. Mười ngày sau, hy vọng anh và cô gái nhỏ của anh cũng có thể tới nơi.” Mạnh Lương Xuyên cười, để lại câu cuối cùng trước khi rời đi.

Trình Mục Vân nhét thuốc vào túi quần rồi kéo mũ đằng sau áo đội lên đầu, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ánh Sáng Không Lọt Qua (2)

Ánh nắng rọi qua khe cửa, chiếu vào gương mặt nghiêng của Ôn Hàn. Cô từ từ mở mắt, động đậy ngón tay. Bữa sáng nguội ngắt đã được đặt ở cửa ra vào từ bao giờ, y hệt sáu ngày vừa qua.

Mình còn phải ở đây bao lâu nữa? Trong đầu cô lại xuất hiện ý nghĩ này.

Trình Mục Vân chỉ để cho cô mỗi bộ đồ lót. Một ngày ba bữa đều do anh đích thân mang com vào phòng, lúc anh có việc phải đi thì nhờ bà chủ nhà đặt ở cửa. Ôn Hàn có cảm giác mình là một món đồ chơi mà anh độc chiếm, chỉ có thể đợi anh chán ghét rồi trả tự do cho cô.

“Khốn kiếp!” Ngoài cửa chợt vang lên tiếng chửi thề.

Ôn Hàn giật mình, cố ép bản thân bình tĩnh, tiếp tục lắng nghe.

Hình như là tiếng Anh.

Cô xuống giường, bỏ qua cảm giác đau nhói ở lồng ngực, rón rén đi tới cửa ra vào, vênh tai nghe ngóng. Quả nhiên, bên ngoài vang lên giọng của cả nam lẫn nữ, nói chuyện bằng tiếng Anh. Họ nói rất nhanh, cô không hiểu hết nhưng đây quả thực là thứ ngôn ngữ mà cô có thể giao tiếp.

Cơ hội đến bất ngờ khiến Ôn Hàn xúc động tới mức toàn thân run run.

Nếu nhân mấy tiếng đồng hồ Trình Mục Vân rời đi, đám du khách ở ngoài kia chịu giúp cô thoát khỏi nơi này, quay về Kathmandu, tìm tới Đại sứ quán Nga thì coi như cô được bình yên vô sự.

Nghĩ đến đây, Ôn Hàn nhắm mắt, hít một hơi sâu, để bản thân có thể tìm thấy dũng khí bỏ trốn. Trên người chỉ mặc bộ đồ lót, cô đi đến bên cửa sổ, đẩy mạnh. Cánh cửa liền bật tung, ngọn gió sớm mai thổi vào phòng.

Ánh sáng ủa đến bất thành linh khiến Ôn Hàn neho mắt. Cô ôm ngực, nói nhỏ một câu bằng tiếng Anh: “Cứu.”

Bên ngoài không có phản ứng.

Sợ Trình Mục Vân đột ngột trở về, trống ngực Ôn Hàn đập liên hồi. Cô đành cất cao giọng: “Có ai ở đó không? Xin hãy giúp tôi.”

Người ở phòng kế bên nhanh chóng nghe thấy lời cầu cứu của cô. Một người phụ nữ tóc nâu mở cửa sổ, ngó nghiêng xung quanh, hơi ngáy ra khi nhìn thấy Ôn Hàn. Ở một đất nước có tín ngưỡng tôn giáo như Nepal, việc chỉ mặc đồ lót quả thực hơi táo bạo.

Ôn Hàn cố gắng đè nén tâm trạng phấn khởi, dùng thứ tiếng Anh không mấy lưu loát nói với đối phương, mình bị khóa ở trong căn phòng này, bạn đồng hành lại không ở đây, hy vọng cô ta có thể giúp mình đi tìm bà chủ nhà giải thích tình hình, mượn chìa khóa mở cửa.

Bởi vì không rõ xung quanh có người của Trình Mục Vân hay không nên Ôn Hàn chẳng dám tiết lộ hoàn cảnh của mình, chỉ có thể viện một cớ khác.

Người phụ nữ tóc nâu không hề nghi ngờ, bảo cô đợi một lát rồi đóng cửa sổ phòng mình. Ngoài cửa nhanh chóng vang lên tiếng bước chân, Ôn Hàn vội vàng khép cửa sổ, kéo ga trải giường trùm lên người. Trống ngực cô đập thình thịch, trái tim như muốn rớt ra ngoài.

Bà chủ nhà liệu có phải là đồng đảng của người đàn ông đó hay không? Nếu không phải thì tại sao chị ta lại để mặc anh đối xử với cô như vậy?

Mặc dù sợ hãi nhưng cô vẫn ôm tia hy vọng, mong mọi người ở đây đều không liên quan đến Trình Mục Vân, mong Phật tổ phù hộ, mong có người cho cô mượn quần áo, để cô rời khỏi nơi quái quỷ này. Chỉ cần tìm thấy điện thoại, có thể liên lạc với người nhà là cô sẽ được an toàn.

Ôn Hàn ra sức động viên bản thân hãy lạc quan, hãy suy nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp.

Quá trình chờ đợi đúng là dài đằng đẳng. Cô đứng ngay cạnh cánh cửa gỗ bị khóa chặt, chăm chú lắng nghe nhất cử nhất động bên ngoài. Cho tới khi nghe thấy tiếng bước chân, hơn nữa không chỉ một người, mắt cô liền sáng rực.

Không chỉ có một người có nghĩa là bà chủ cũng cùng cô gái tóc nâu đi tới đây. Cánh cửa nhanh chóng được mở ra.

“Xin lỗi đã làm phiền các vị.”

Ôn Hàn gần như lập tức lùi lại phía sau, muốn trốn tránh nhưng đã bị người vừa lên tiếng túm lấy cổ tay.

Trình Mục Vân cảm ơn người phụ nữ ở ngoài cửa, thậm chí còn buồn rầu nói với đối phương, một tuần trước, “bà xã” mình bị dã thú tấn công, do sợ hãi quá độ dẫn đến tình trạng thần kinh bất bình thường nên anh buộc phải nhốt cô trong phòng, để tránh ảnh hưởng đến chủ nhà và những khách trọ khác.

“Trời ạ! Nơi này nguy hiểm thật đấy!” Người phụ nữ tóc nâu hạ giọng phụ họa: “Tôi nghe nói mỗi gia đình sinh sống ở đây đều bị giết chết hoặc bị thương bởi cá sấu và dã thú.”

“Thật vậy sao? Tôi tưởng trường hợp của chúng tôi chỉ là hy hữu mà thôi.” Trình Mục Vân nhướn mày.

“Thật đấy. Tôi nghĩ bà xã của anh cần người ở bên cạnh, trò chuyện và động viên. Tôi có thể giúp anh chị.” Người phụ nữ nhiệt tình đề nghị.

Trình Mục Vân tỏ ra mừng rỡ: “Có lẽ đây là ý tưởng không tồi. Cảm ơn cô, để tôi chăm sóc cô ấy, giúp cô ấy khôi phục tâm trạng bình tĩnh trước đã.”

Đội người phụ nữ tóc nâu rời đi, anh mới thông thả đi vào phòng, bàn tay siết mạnh đến mức như muốn bóp nát xương của Ôn Hàn.

“Em tưởng rời khỏi nơi này là em được an toàn hay sao?” Vừa nói, anh vừa khóa trái cửa: “Suy nghĩ của em có phải ngây thơ quá hay không?”

Ôn Hàn ngửi thấy mùi nhang thơm nồng trên người anh, cũng có thể cảm nhận được con giận dữ đang dâng trào trong anh.

Cảm giác sợ hãi và bất an khiến cô cất giọng van nài: “Anh hãy thả tôi ra. Tôi thề sẽ không tiết lộ hành tung của anh, cũng không tiết lộ thông tin về những người ở bên cạnh anh. Tôi...”

“Suyt. Em đừng sợ.” Trình Mục Vân giơ tay cô lên cao: “Đề tôi đoán xem nào. Có phải em muốn quay về Kathmandu, tìm kiếm sự giúp đỡ của Đại sứ quán Nga, để họ đưa em về nước, bảo đảm sự bình an cho em đúng không?”

Ôn Hàn hoàn toàn á khẩu. Những điều cô có thể nghĩ tới, người đàn ông này đã định liệu từ lâu.

Ánh mắt dần trở nên âm trầm, Ôn Hàn ngừng cầu xin người đàn ông. Giấy tiếp theo, giọt lệ chảy dài trên gò má cô. Ngoài khóc ra, dường như cô chẳng có việc gì khác để làm.

Trình Mục Vân nhìn Ôn Hàn đăm đăm. Con giận dữ đã bị nước mắt của cô xua tan. Chỉ có ông trời mới biết, vừa rồi nghe thấy cuộc đối thoại giữa người phụ nữ tóc nâu và bà chủ nhà, anh muốn dạy dỗ cô đến mức nào. Nơi này bốn bề đầy nguy hiểm, trong một ngày mà xuất hiện nhiều người nước ngoài như vậy, chứng tỏ họ sắp bị lộ. Hoặc trên thực tế, hành tung của họ đã bị bại lộ. Thế mà cô còn cầu xin sự giúp đỡ của người ngoài.

Cô muốn thoát khỏi sự kiểm soát của anh, trong khi anh không dám tin vào bất cứ người nào, kể cả những cộng sự chủ chốt đã đi theo anh bao năm.

Anh bất chấp hiểm nguy và phiền toái để dẫn cô bên mình, muốn đích thân đưa cô tới nơi an toàn.

Trình Mục Vân lặng lẽ nhìn Ôn Hàn. Bao nhiêu năm qua, anh chưa từng đối diện với người phụ nữ nào yếu ớt và phiền phức đến thế.

Một điều không may, cô chính là người phụ nữ của anh.

“Đừng nhìn tôi như vậy.” Anh cất giọng nhẹ nhàng bằng tiếng Nga, cho cô biết một sự thật tàn khốc: “Ngoài chuyện sắp tới chúng ta sẽ đi Ấn Độ, tôi không thể tiết lộ bất cứ điều gì với em. Chỉ cần nắm được một thông tin dù là nhỏ nhất, rất có khả năng em sẽ làm liên lụy đến nhiều người có liên quan. Ngộ nhờ chúng ta bị bắt, tôi có thể đến chết cũng không mở miệng, còn em thì không thể. Vì thế ngoài tên tôi ra, em sẽ không nhận được bất cứ lời giải đáp nào từ tôi.”

Từng câu từng chữ mà anh thốt ra miệng tựa như viên đá đập mạnh vào màng nhĩ của Ôn Hàn.

“Bởi vì tên giáo sư theo đuổi em cũng đang tìm kiếm em nên em càng không thể quay về. Nếu em trở về Moscow, bọn họ sẽ chẳng thèm để ý xem em có vô tội hay không, có bị ép buộc hay không. Bởi vì dính dáng đến tôi nên em sẽ bị họ lợi dụng để tìm ra manh mối về tôi.”

Ôn Hàn cố gắng “tiêu hóa” những thông tin này. Lồng ngực cô phập phồng kịch liệt.

“Em mau mặc quần áo đi.” Trình Mục Vân ném cái túi nylon xuống giường rồi kéo ga trải giường đang quấn quanh người cô xuống. Ôn Hàn vô thức run rẩy, lại nghe anh nói tiếp: “Chúng ta sẽ diễn một màn kịch.”

Nếu mình dừng cảm hơn, hét lên cầu cứu, không biết chừng đám du khách và bà chủ nhà sẽ báo cảnh sát, cứu mình thoát ra. Nhưng nếu những điều anh nói là sự thật...

Trên người Ôn Hàn chỉ mặc bộ đồ lót mà Trình Mục Vân nhờ bà chủ mua hộ. Sau hơn một tuần bốn ba, ốm yếu và sợ hãi, thân hình của cô đã gầy tọp đi, vào thời khắc này càng lộ rõ hơn bao giờ hết.

Trên vai và chân vẫn còn vết bầm tím nhưng không thể che lấp vẻ đẹp của Ôn Hàn. Trình Mục Vân cup mi, nhìn thấy bộ ngực mềm mại trong chiếc áo con khá rộng của cô. Anh giơ tay vuốt tóc cô: “Hãy nói cho tôi biết, em đang nghĩ gì?”

“Tại sao tôi phải tin anh?” Bởi vì vừa khóc xong nên giọng cô có chút khàn khàn, yếu ớt.

“Em thân yêu. Nỗi hoài nghi của em là hợp tình hợp lý.” Trình Mục Vân thì thầm bên tai cô, đồng thời kéo dây áo con của cô xuống: “Có lẽ tôi đang lừa dối em, khiến em tin tưởng kẻ bắt cóc mình như một con ngốc.”

Nói đến đây, anh kẹp hai ngón tay vào cổ cô, hơi dùng sức. Cản cổ trắng ngần của cô nhanh chóng xuất hiện dấu vết đỏ đỏ. Anh ghé miệng mình vào đôi môi khô nứt của Ôn Hàn, ra lệnh: “Hôn tôi đi!”

Cô bị ép ngẩng đầu, bắt đầu cảm thấy nghẹt thở, không khí hít vào ngày càng ít đi. Vì thế, cô chỉ có thể nghe lời. Rất nhanh, cô cảm nhận được cơ bắp của người đàn ông trở nên căng cứng. Đây là sự thay đổi mà hai người rất đồ quen thuộc.

Hôm nay gió lớn, khiến không khí giá lạnh hơn thường lệ. Vậy mà trong nụ hôn mãnh liệt, thân thể hai người dần bùng cháy một ngọn lửa.

“Đừng đánh giá thấp năng lực phán đoán của mình, em thông minh hơn em tưởng đấy. Từ trước đến nay, em không hề sợ tôi. Nếu sợ thì hôm thoát khỏi hang ổ của tổ chức buôn lậu, em đã tránh xa tôi rồi. Trong lòng em biết rõ, tôi chưa từng thật sự gây tổn thương cho em.”

Ngữ điệu và thần sắc của anh lúc này giống hệt hồi ở Kathmandu.

“Nếu bây giờ không tin tôi, có thể em sẽ được giải cứu, nhưng cũng có thể bị bắt đi. Hãy tin tôi, chắc chắn đám người đó sẽ không đối xử dịu dàng với em như tôi.”

Ôn Hàn nhìn sâu vào đôi mắt người đàn ông.

“Em cũng biết, tôi có một khao khát mãnh liệt đối với cơ thể của em. Thế nên tôi sẽ không chịu nổi nếu nó biến thành một thi thể lạnh lẽo, không có sự sống.”

Trình Mục Vân đột nhiên buông người Ôn Hàn. Anh không có nhiều thời gian, anh buộc phải dùng mạng sống của mình để đánh cược, rằng màn kịch mà anh bảo cô diễn có thể giúp cô thoát khỏi nơi này một cách an toàn. Ban nãy ở trong ngôi đền, khi vệt sáng vụt qua trước mắt, anh lập tức phát hiện ra mấy người nước ngoài kia không phải là du khách bình thường.

Nhưng vấn đề quan trọng là, anh cần sự tin tưởng của cô.

Nội tâm Ôn Hàn đấu tranh dữ dội. Kể từ lần đầu tiên gặp anh ở cao nguyên Tuyết Vực vào nửa năm trước, người đàn ông này luôn lừa dối cô. Lúc cô tưởng anh là lát ma, anh đã trở thành một kẻ phóng đảng trong nhà nghỉ nhỏ ở Kathmandu. Cô vừa mới vui vẻ trong phòng anh, anh đã trở thành con tin của kẻ xấu, khiến cô nhất thời manh động, ra mặt vì anh. Trong lúc cô tuyệt vọng, anh lại phối hợp cùng cảnh sát tiêu diệt tổ chức buôn lậu...

Bây giờ anh lại nói, anh không thể giải thích bất cứ điều gì, nhưng muốn cô tin anh.

Trình Mục Vân thậm chí còn chưa nói cho cô biết, anh đến từ đâu, chuẩn bị đi đâu. Một điều đáng ghét là, mỗi khi anh tỏ ra thành khẩn với cô, cô đều có một cảm giác an toàn khó diễn tả, tựa như tin tưởng vào anh là việc làm đúng đắn.

Hừm... Có điều anh nói không sai. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ thật sự gây tổn thương cho cô.

Trước ánh nhìn đăm đăm của Trình Mục Vân, Ôn Hàn lặng lẽ mặc áo ngắn tay màu trắng và chân váy màu xanh lên người. Cô cảm thấy mình điên thật rồi. Người đàn ông này bắt cóc cô, vậy mà cô còn làm theo lời anh.

“Anh muốn tôi làm gì?” Ôn Hàn cup mi, né tránh ánh mắt của anh.

Vừa dứt lời, cô liền bị Trình Mục Vân kéo lại gần. Anh đột ngột xé toạc phần áo trước ngực của cô. Không đợi cô có phản ứng, anh lại vò tóc của cô cho rũ rượi: “Em có nhớ lần tôi cưỡng hôn em ở nhà nghỉ, em ghét tôi đến mức nào không?”

Vừa nói, Trình Mục Vân vừa kéo làm chân váy trở nên xộc xệch. Đối với việc ép buộc Ôn Hàn, anh vô cùng “rành đường thuộc lối”.

Ôn Hàn nhanh chóng biến thành bộ dạng thảm hại của một người phụ nữ vừa bị cưỡng bức. Trong lòng hết sức hỗn loạn, cô không hiểu ý đồ của Trình Mục Vân.

“Lát nữa khi tôi mở cửa, em hãy vừa khóc vừa chạy ra ngoài. Bất kể ai ngăn em lại, em cũng mặc kệ. Điều tôi cần là sự do dự của bọn họ trong ít nhất một phút đồng hồ. Vì thế, em hãy cố gắng kêu gào, để người khác cảm thấy em đúng là một con điên đang bị kích động.” Trình Mục Vân rút ra một con dao rồi lấy một sợi dây ngắn buộc vào đùi cô: “Sau khi rời khỏi nhà nghỉ, em hãy rẽ trái, cứ thế chạy theo đường thẳng. Khoảng nửa tiếng sau, em sẽ nhìn thấy một ngôi đền đang tu sửa. Chỗ đó có một lát ma cao tuổi. Tôi đã mua chút đồ của ông ấy, em hãy nhận giúp tôi. Sau đó, em hãy chờ tôi ở nơi ấy.”

Ôn Hàn sờ chuôi con dao như người mộng du. Cô rút ra rồi lại cuống quýt bỏ vào chỗ cũ.

“Em ở lại đây sẽ trở thành mối phiền phức cho tôi. Thế nên, vì tôi và cả bản thân em, em hãy bằng mọi cách thoát khỏi nơi này.” Sau đó, anh cúi xuống, xỏ đôi giày thể thao vào chân cô: “Em nhất định phải chạy thoát.” Ngữ điệu của Trình Mục Vân rất nhẹ nhõm, tựa như chuyện sắp xảy ra chỉ là một trình tự mà thôi.

Kể từ giây phút anh đưa con dao tùy thân cho cô, Ôn Hàn bỗng có cảm giác xung quanh sắc mùi nguy hiểm. Vì thế khi Trình Mục Vân chuẩn bị mở cửa, cô liền chủ động túm lấy cánh tay anh: “Khoan đã!”

“Sao thế? Em muốn một nụ hôn tạm biệt à?”

“Nếu anh không đến thì tôi phải làm thế nào?” Bỗng dưng cô cảm thấy sợ hãi. Nếu anh không xuất hiện, mà những điều anh nói đều là sự thật thì cô phải làm sao? Ở khu vực biên giới ngôn ngữ bất đồng này, anh chính là chỗ dựa duy nhất của cô.

“Nếu tôi không đến...” Trình Mục Vân cân nhắc về khả năng này.

Sau khi gặp mấy người nước ngoài ở ngôi đền, anh và Mạnh Lương Xuyên nhanh chóng chia tay. Không biết Mạnh Lương Xuyên cần bao nhiêu thời gian mới có thể dẫn cảnh sát địa phương đến đây.

Anh không rõ đối phương có bao nhiêu người, cũng như tình thế sắp phải đối mặt nguy hiểm đến nhường nào.

Hơn nữa, cộng sự bên cạnh anh tốt nhất không nên lộ diện. Bởi vì một người bị lộ tức là thêm một đối tượng bị đưa vào tầm ngắm. Vì vậy, vụ này cũng chưa biết kết quả sẽ như thế nào.

“Kiểu gì tôi cũng sẽ đến.” Trình Mục Vân cất giọng quả quyết, đồng thời mở cửa.

Bàn lê vang lên tiếng kéo kẹt. Vừa quay người, Ôn Hàn liền cảm thấy sau lưng xuất hiện một lực mạnh, đẩy cô ra ngoài.

Vào thời khắc bước chân ra ngoài cửa, cô cảm thấy một nỗi hoảng sợ to lớn trào dâng trong lòng.

Trình Mục Vân nhét một lọ nhỏ vào tay cô. Ôn Hàn còn chưa kịp xem là thứ gì, trên hành lang đã có một du khách đi qua, nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc.

Ôn Hàn nắm chặt vạt áo, hít một hơi sâu rồi cắn mạnh đầu lưỡi. Cảm giác đau đớn sắc nhọn khiến cô trào nước mắt. Cô lập tức lao đảo chạy xuống tầng dưới. Đáng về yếu ớt của cô không phải là giả vờ.

Tiếng bước chân thỉnh thoảng trên cầu thang khiến bà chủ nhà và bảy, tám du khách nước ngoài mới đến đây hôm nay không khỏi giật mình.

Đập vào mắt họ là một cô gái trẻ có bộ dạng hết sức thảm hại. Đầu tóc cô rũ rượi, áo bị xé rách, đùi trái lộ ra ngoài, xuất hiện đầy vết bầm tím.

Bà chủ nhà là người chạy tới đầu tiên. Chị ta nói điều gì đó với chồng mình rồi kéo tay Ôn Hàn.

Cô lập tức hất tay chị ta, gào toáng lên: “Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Sau đó, cô đẩy bà chủ rồi lao ra cửa.

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên mở ra. Ôn Hàn không kịp phản ứng, liền xô vào một cậu bé người bản xứ mười mấy tuổi, mắt đã ngả xuống đất. Cậu bé giật mình, lùi lại phía sau mấy bước. Trong cái nhìn của mọi người, cô lão đạo bỏ chạy, gào khóc rồi bỏ chạy như người điên.

Ai nấy đều ngỡ ngàng, trừ mấy người nước ngoài đang ngồi dùng bữa quanh chiếc bàn gỗ. Án đàn bà tóc nâu mà Ôn Hàn cầu cứu khế chau mày, tựa hồ đang phân vân có nên đuổi theo cô gái trẻ kia hay không. Trên thực tế, người đàn ông ở tầng trên mới là mục tiêu, còn cô gái chỉ là một đầu mối mà thôi.

Hơn nữa, theo một nguồn tin, cô gái này đúng là bị bắt cóc tới đây. Có lẽ vừa rồi hai người đó xảy ra mâu thuẫn nên người đàn ông kia động thủ với cô gái? Đây không phải là điều cô ta quan tâm. Trực giác báo cho cô ta biết, chuyện này có gì đó hơi kỳ quặc. Thế là cô ta đưa mắt ra hiệu người đàn ông ngồi bên cạnh.

Dựa theo tư liệu mà cô ta nắm được, cô gái tên Ôn Hàn này mới hai mươi tuổi, là một người bình thường. Đối phó với cô gái này chỉ cần một người đàn ông là đủ.

Đúng lúc người đàn ông đứng lên, chuẩn bị đuổi theo Ôn Hàn, trên cầu thang xuất hiện mục tiêu của bọn họ.

Trình Mục Vân thông thả đi xuống. Anh mặc bộ đồ rộng và quê mùa của người bản xứ. Nhóm người nước ngoài có mặt ở đây đều đã được xem hồ sơ của anh ở Moscow mười năm trước. So với tấm ảnh quý giá lưu trong hồ sơ, Trình Mục Vân bây giờ có nhiều điểm khác biệt.

Ánh mắt anh hồi ấy sắc bén đến mức tựa hồ có thể xuyên qua tấm ảnh, đối thẳng vào nơi sâu thẳm trong linh hồn họ. Còn vào thời khắc này, người đàn ông đang đi xuống cầu thang kia đã thay đổi rất nhiều, dường như càng trở nên trầm tĩnh hơn.

Người đàn bà tóc nâu lập tức giơ tay kéo tên cộng sự chuẩn bị đuổi theo Ôn Hàn. Cô ta đã thay đổi ý định, bởi vì cô ta có cảm giác, dù nhóm của cô ta có bảy, tám người nhưng cũng chưa chắc đã khống chế được Trình Mục Vân.

“Hi! Bà xã của anh hình như lại lên con rồi.” Cô ta nhiệt tình chào hỏi Trình Mục Vân bằng tiếng Anh: “Anh có cần tôi và bạn bè của tôi giúp anh đi tìm cô ấy không?”

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Lúc King Kong Trùng Mắt Tức Giận (1)

“Không cần đâu.” Trình Mục Vân trả lời: “Cô ấy thích dùng phương thức bỏ chạy để bồi đắp tình cảm với tôi. Đây là một trò chơi của chúng tôi.” Nói xong, anh mỉm cười với người đàn bà tóc nâu.

Đúng lúc này có người đẩy cửa đi vào, đặt hai tờ tiền lên quầy lễ tân: “Tôi muốn lấy một phòng.” Anh ta là người đàn ông trắng trẻo, mặt mũi như con gái, đi cùng với một thanh niên đang đeo tai nghe nhạc.

Cùng thời điểm đó, Châu Khắc đang ngủ gà ngủ gật ở một góc đôi tư thế, tiếp tục ngáy khò khò. Còn người đàn ông đeo kính trắng nhỏ hạt nho, đi qua chỗ Trình Mục Vân.

Ôn Hàn ra sức chạy thực mạng, trong đầu lặp đi lặp lại nơi anh miêu tả.

Nhà cửa ở hai bên càng lúc càng thưa thớt, con đường càng đi càng gập ghềnh bẩn thỉu. Cô suýt ngã nhưng may lấy lại được thăng bằng. Lồng ngực bắt đầu đau buốt dữ dội, Ôn Hàn thở hắt ra, quan sát xung quanh.

Phía trước xuất hiện một ngôi đền nhỏ giống như vô vàn ngôi đền mà cô nhìn thấy ở Kathmandu.

Vào thời khắc này, công nhân sửa chữa đang nghỉ ngơi. Ôn Hàn bước chậm lại. Cô chỉnh trang áo váy, lê đôi chân nhừ nhối tiến đến gần ngôi đền.

Có một vị lạt ma cao tuổi chống gậy đi ngang qua chỗ cô. Bởi vì chạy nhanh nên lúc này, cô vẫn thở hổn hển. Ôn Hàn túm lấy tay áo của lạt ma, lên tiếng: “Xin hỏi, có phải một người đàn ông từng mua đồ của đại sư hay không?”

Vị lạt ma nhịu mày, nhìn cô bằng ánh mắt dò xét.

Không phải ông ta mù tịt tiếng Trung đấy chứ? Ôn Hàn có chút thấp thòm trong lòng.

Vị lạt ma vẫn neho neho mắt, nhìn cô chằm chằm. Ôn Hàn đã bắt đầu nghĩ tới chuyện bỏ đi.

“Không có.” Lạt ma nở nụ cười hiền từ: “Cô hãy đi ra đằng sau xem sao.”

Vị Lạt ma chỉ tay về phía đằng sau ngôi đền.

Ôn Hàn thờ phào nhẹ nhõm, bước nhanh về nơi ấy. Trời, đây đúng là một phiên chợ nhỏ. Hai mươi mấy Lạt ma đứng trước một dãy quầy hàng, bên trên bày đầy các ống chuyển kinh luân nhỏ, đèn dầu... Một số dân bản xứ hoặc du khách ngồi ở đằng sau các Lạt ma nghỉ ngơi.

Ôn Hàn đi tới, phân vân không biết hỏi người nào và nên hỏi điều gì. Trong lòng cô có chút nom nớp bất an. Kể từ lúc Trình Mục Vân ám chỉ có rất nhiều người đang bám theo bọn họ, bây giờ nhìn ai cô cũng thấy nghi ngờ.

Mình nên bỏ đi hay là... Ôn Hàn do dự hồi lâu. Cô chợt phát hiện, dù Trình Mục Vân bắt cóc mình, dù anh chẳng chịu tiết lộ bất cứ thông tin gì nhưng tự đáy lòng, cô vẫn đứng về phía anh.

Bây giờ Ôn Hàn mới để ý tới lọ nhỏ mà mình nắm chặt trong tay. Cô mở ra xem, nhận ra đây là thuốc mà cô đang uống. Hóa ra, thứ Trình Mục Vân đưa cho cô trước khi rời đi lại là thuốc kháng viêm.

Não bộ của Ôn Hàn nổ tung, thần kinh vốn căng như dây đàn cơ hồ đứt đoạn.

Người đàn ông ấy...

Cô nắm chặt cái lọ, nhắm nghiền mắt. Năm cô mười hai tuổi, nhà nghỉ mà gia đình kinh doanh có một người phụ nữ tự tử. Lúc sự việc xảy ra, bố mẹ nuôi của cô đều không ở nhà. Ôn Hàn mang nước nóng cho khách nên nhìn thấy. Cô chết sững vài giây mới chạy xuống dưới gọi điện báo cảnh sát. Tâm trạng của cô lúc đó y hệt bây giờ, rất hỗn loạn nhưng biết rõ mình chỉ có thể làm một việc. Khi ấy là gọi điện thoại báo cảnh sát, còn bây giờ là tìm vị Lạt ma mà Trình Mục Vân nhắc tới.

Ôn Hàn đi tới một sạp hàng, ngồi xổm xuống, tùy tiện nhặt một ống chuyển kinh luân lên ngắm nghía. Trong đầu cô ngẫm nghĩ xem nên làm thế nào để tìm được đúng đối tượng.

Đột nhiên có người đưa cái túi vải đen đến trước mặt Ôn Hàn. Cô giật mình ngẩng đầu, liền nhìn thấy một vị Lạt ma già nua. Ông cười nói: “Có một cậu mua cái này. Cậu ấy bảo vợ sẽ đến lấy. Cô là vợ cậu ấy phải không?”

Ôn Hàn ngẩn người. Chú ý thấy ánh mắt của vị Lạt ma dừng lại ở mu bàn tay mình, cô cúi đầu, phát hiện hình vẽ Henna Tattoo đã phai màu chính là điểm mấu chốt để đối phương nhận ra cô.

Cô chấp hai tay trước ngực, nói cảm ơn rồi cầm cái túi vải đen đó. Tiếp theo, cô bắt chước người bản xứ, ngồi ở bậc thềm trước ngôi đền nghỉ ngơi.

Ôn Hàn ngồi ở đó từ khi trời nắng gắt tới khi hoàng hôn buông xuống. Mọi người lục tục ra về. Cuối cùng, đám công nhân sửa đèn cũng rời đi, chỉ còn lại mình cô.

Kể từ hôm gặp lại Trình Mục Vân ở Nepal, đây là lần thứ tư hai người chia xa. Hơn nữa, lần nào cũng giống như vĩnh biệt.

Ôn Hàn ngồi bó gối, gục mặt xuống đùi. Nếu anh không đến thì sao? Cô nhắm mắt, cố gắng gạt bỏ mọi phỏng đoán, để não bộ của mình trống rỗng.

Không biết bao lâu sau, phía trước có một bóng hình chậm chậm đi lên bậc thềm, cầm cái túi vải đen, đồng thời kéo Ôn Hàn đứng dậy.

Cô giật mình, loạng choạng suýt nữa ngã nhào vào người đó. Anh nhanh chóng giữ cô lại. Ánh mắt anh tối thẫm, đến mức Ôn Hàn cảm thấy một nỗi sợ hãi lan đến tận cốt tủy, “Thứ anh mua đang ở trên tay anh đấy. Vị Lạt ma...”

Trình Mục Vân lắc đầu, ra hiệu cô im lặng. Anh trầm mặc hồi lâu mới nói nhỏ bên tai cô: “Em có biết cắt tóc không?”

Ôn Hàn không ngờ anh lại hỏi câu này. Còn chưa kịp phản ứng, cô đã bị anh lôi tới một căn phòng nhỏ ở sân sau ngôi đền rồi đưa cho cô cái tông đơ.

Ngôi đền đang được tu sửa nên bốn bề ngổn ngang. Công nhân đã ra về, xung quanh không một bóng người. Trình Mục Vân không hiểu kiếm ở đâu ra mấy chiếc đèn dầu nhưng căn phòng vẫn tối mờ mờ. Đây là lần đầu tiên trong đời cắt tóc cho người khác nên tay Ôn Hàn run run, mãi vẫn không dám hành động.

Nhận ra điều đó, Trình Mục Vân liền tóm lấy cổ tay cô, để cô ngồi xuống trước mặt mình.

“Tôi sẽ cho em biết thân phận thật sự của tay giáo sư đi cùng em.” Anh lên tiếng: “Anh ta là tên buồn lậu, thứ bậc không cao. Nửa năm trước, tôi nhận được tư liệu về anh ta nhưng không có tên em trong đó. Điều này có nghĩa, em không phải người yêu của anh ta, thậm chí còn không phải là nhân vật quan trọng đối với anh ta.”

Ôn Hàn hoàn toàn sững sờ khi nghe thấy ba từ “tên buồn lậu”.

Não bộ của cô nhanh chóng xâu chuỗi một loạt ký ức vụn vặt từ lúc rời khỏi Moscow cho đến ngày hôm nay, đặc biệt là những chuyện xảy ra sau khi gặp người đàn ông trước mặt. Sóng lưng cô lạnh toát, đầu óc trống rỗng, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt.

Ôn Hàn không hề hay biết. Vào thời khắc này, từng ánh mắt, biểu cảm, thậm chí động tác mím môi của cô cũng không lọt khỏi mắt Trình Mục Vân. Tâm

trạng của anh vẫn đang xao động dữ dội. Anh cần làm điều gì đó để quên đi chuyện xảy ra vừa rồi. Trước khi đến đây, anh đã lấy trộm một xô nước của nhà dân để rửa tay, trên đó dính đầy máu của Châu Khắc, người anh em của anh.

“Vì thế... Anh vì muốn bắt Vương Văn Hạo nên mới... Vậy anh là...” Giọng nói của Ôn Hàn có một vẻ gọi cảm đặc biệt mà cô không để ý.

Trình Mục Vân không trả lời. Sự trầm lặng của anh hôm nay có gì đó rất khác với ngày thường. Ôn Hàn không thể nói rõ khác ở điểm nào, cô chỉ biết, kể từ lúc anh đến tìm cô, trong lòng cô dấy lên một nỗi hoảng sợ.

“Có rất nhiều người đã bị dính vào vụ này.” Trình Mục Vân nói khẽ: “Ôn Hàn! Bên cạnh tôi không chỉ có mình em. Sinh mạng của mỗi người đều quan trọng như nhau. Vì vậy, em đừng hỏi những câu mà tôi không thể trả lời.”

“Vậy em có thể gọi điện về nhà báo tin bình an hay không?” Cô không chịu nổi thái độ của anh. Tại sao cô không có quyền được biết sự thật, trong khi lại phải tin tưởng anh vô điều kiện.

“Đợi đến biên giới đã.” Anh đáp.

Bên ngoài gió thổi rào rào. Nơi này buổi tối nhiệt độ xuống thấp, chỉ còn mười mấy độ. Chân tay Ôn Hàn lạnh cóng.

“Bình thường em học cái gì? Hãy nói về một số khái niệm mà tôi chưa nghe bao giờ đi.” Trình Mục Vân chuyển đề tài một cách cứng nhắc, đồng thời ra hiệu cho cô: “Em bắt đầu đi!”

Ôn Hàn khẽ gật đầu, đứng dậy, mở cái tông đơ. Sau một thời gian cùng anh bốn ba vát vả, cô đã học được cách tiếp cận anh. Hay nói một cách khác, hai người đã bắt đầu có sự ăn ý. Ví như, Trình Mục Vân đột nhiên đề nghị cô cắt tóc cho anh, cô làm theo mà chẳng hề thắc mắc. Ví như ở trong khu rừng rậm, anh bảo cô ở yên một chỗ, thế là cô ngồi bất động mấy tiếng đồng hồ trong bụi cây.

“Hàm số biến số thực, hàm số biến số phức, phương trình vi phân và tích phân, hình học vi phân, tô pô đại số... Chắc anh chưa từng nghe phải không?” Ôn Hàn hỏi.

“Ừ.”

“Em không thích môn Toán. Tại vì mẹ nuôi của em trước kia làm cô giáo dạy Toán nên em mới học.”

“Vậy sao?”

“Vâng.” Cô đáp khẽ.

Trong cả quá trình cắt tóc, Ôn Hàn có chút ngần ngại. Sự việc này còn có một khả năng khác, Trình Mục Vân chính là một kẻ lừa đảo, bởi vì tất cả đều chỉ là lời nói từ phía anh. Nhưng anh lừa cô thì có ích lợi gì chứ? Ôn Hàn hồi tưởng lại chuyện xảy ra trong mấy ngày qua. Nếu anh muốn hại cô thì chẳng cần đợi đến ngày hôm nay.

“Em hãy ráng chờ thêm ba tháng, đến mùa xuân năm sau em có thể quay về Moscow.” Trình Mục Vân đột nhiên mở miệng.

Trong mắt cô vụt qua một tia sáng.

Anh nhìn cái bóng đổ dưới sàn nhà của cô. Nếu không thể giải quyết dứt điểm trong ba tháng thì vụ này coi như thất bại. Nhưng bất kể thành hay bại, anh cũng phải bảo vệ cô gái vô tội này không bị ảnh hưởng bởi những rắc rối đó, giúp cô quay trở lại cuộc sống bình yên của mình.

“Nếu không quen Vương Văn Hạo, liệu em có tham gia chuyến du lịch này không?” Trình Mục Vân đột nhiên hỏi.

Ôn Hàn ngẫm nghĩ, đưa ra một câu trả lời khiến anh tương đối dễ chịu: “Không đâu. Nếu không phải vì anh ấy, em sẽ không đi Nepal trong năm nay.”

Có phải anh ấy náy nên mới hỏi vậy không?

Trình Mục Vân cười, tựa như nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Em rất biết cách đánh vào tâm lý của người khác. Câu trả lời này quả thực có thể làm giảm cảm giác tội lỗi của tôi đến mức thấp nhất. Tôi tin, người chồng tương lai của em nhất định sẽ được cánh đàn ông ngưỡng mộ và ghen tị, bởi vì anh ta có em ở bên.”

Ôn Hàn ngậy ra. Cô dùng tay trong giây lát rồi lại tiếp tục đưa những nhát tông đơ cuối cùng.

Có lẽ cô hiểu rõ, ý của anh có lẽ là, ba tháng sau, cô và anh đường ai nấy đi, không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa.

“Xong rồi.” Ôn Hàn nói nhỏ.

Trình Mục Vân xoa cái đầu trọc của mình: “Cũng không tồi.”

Anh cầm túi vải đen đi ra ngoài, để lại một mình Ôn Hàn trong gian phòng trống không. Một lúc sau, anh quay về. Ánh đèn dầu hắt lên bộ đồ lạt mà anh đang mặc trên người.

“Nơi này chấp nhận mọi tôn giáo. Đâu đâu cũng xuất hiện người hành hương nên chúng ta càng dễ rời đi.” Trình Mục Vân nói.

Qua ô cửa sổ, Ôn Hàn có thể nhìn thấy những lá cờ nhiều sắc màu tung bay trên nóc ngôi đền. Cô chợt có cảm giác như quay về cao nguyên Tuyết Vực, nơi cô gặp anh lần đầu tiên...

Mạnh Lương Xuyên ngồi xổm ở hành lang chật hẹp hút thuốc. Người đàn ông bên cạnh, cũng chính là tay cảnh sát thẩm vấn Ôn Hàn ở Đại sứ quán đặt chiếc mũ cảnh sát lên thành cửa sổ, thờ dài: “Đáng tiếc thật đấy.”

Mạnh Lương Xuyên nhắm mắt.

Đây là lần thứ hai Châu Khắc cứu anh ta. Chỉ có điều, lần này là một mạng đổi một mạng. Anh ta còn nhớ rõ, ở trong nhà kho của nhà hàng đồ Tây, người đàn ông đó chặn ở cửa ra vào, quét mắt qua anh ta: “Tôi rất coi trọng anh.” Sau đó, Châu Khắc còn nói thẳng, mình đã cứu anh ta vào cái đêm bị chó ngao tấn công.

Cũng vào thời khắc này, người cảnh sát đứng cạnh Mạnh Lương Xuyên lại nghĩ tới Trình Mục Vân. Trước khi rời đi, Trình Mục Vân cúi thấp người, từ biệt thi thể của cộng sự. Trong đầu người cảnh sát lập đi lập lại hình ảnh, anh liếm máu của đồng đội trên mu bàn tay rồi đứng dậy bước đi. Người cảnh sát cảm thấy, mình phải đi đền chùa may ra mới lấy lại được sự bình tĩnh.

“Làm thế nào mà cậu quen Trình Mục Vân vậy?”

“Mười năm trước, tôi hợp tác với một người để phá một vụ án.” Mạnh Lương Xuyên đáp: “Người đó từng tiếp xúc với Trình Mục Vân.”

Hồi còn ở Moscow, bên cạnh Trình Mục Vân lúc nào cũng có một đám người, tất cả đều không rõ danh tính. Trong số ấy có rất nhiều người quen biết nhau đã lâu mà không biết tên thật của đối phương. Sau đó xảy ra biến cố, làm chết rất nhiều người. Trình Mục Vân tựa như “bốc hơi” khỏi trần thế. Vì vậy, Mạnh Lương Xuyên đoán, việc anh xuất đầu lộ diện chắc có liên quan đến biến cố năm xưa.

Lúc gặp Trình Mục Vân, Mạnh Lương Xuyên chợt có một ảo giác, mình nằm vùng bao năm nhằm mục đích xóa sổ tổ chức buôn lậu, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là chờ đợi sự xuất hiện của anh mà thôi.

“Xác chết xử lý thế nào đây?” Viên cảnh sát hỏi.

“Vụ đó không nằm trong phạm vi quản lý của chúng ta nên chẳng có cách xử lý. Chúng ta cứ hòa thiêu trước rồi để tro cốt ở đó, đợi anh ta đến lấy.”

“Kể từ giây phút làm thủ tục xuất cảnh, em phải một mình ứng phó với mọi chuyện. Em hãy đi theo tuyến đường tôi bảo. Trước mặt mọi người, em không được lộ ra là mình quen biết tôi, trừ khi tôi cho phép em làm vậy.” Đây là câu nói cuối cùng của Trình Mục Vân trước khi rời đi.

Ôn Hàn cảm hộ chiếu, âm thầm quan sát nhóm hòa thượng người Trung Quốc cũng đang đợi ở bên ngoài phòng xuất nhập cảnh cách chỗ cô mười mấy bước chân.

Đoàn khách du lịch phía trước cuối cùng cũng làm xong thủ tục.

Ôn Hàn trình hộ chiếu của mình. Đây là hộ chiếu giả mà Trình Mục Vân đưa cho cô. Trong đầu cô vụt qua vô số khả năng bị phát hiện. Thế nhưng, mọi việc diễn ra thuận lợi, cô nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Trình Mục Vân vẫn đứng ngoài hành lang, chờ đợi đến lượt làm thủ tục.

Ôn Hàn lấy ra một tờ đô la Mỹ giá trị thấp, đi tới nơi anh chỉ dẫn, cuối cùng cũng tìm được máy bàn có thể gọi điện thoại. Cô bấm số, đầu kia nhanh chóng bắt máy, là giọng nói ngọt ngào của người phụ nữ trung niên: “A lô!”

Cô vội lên tiếng: “Mẹ!”

Giọng nói vui vẻ của mẹ nuôi truyền tới: “Chuyến du lịch hành hương của con tới đâu rồi? Con gái thân yêu của ba mẹ chơi có vui không?”

Sống mũi cay cay, cô không dám nhiều lời, chỉ thông báo ngắn gọn, mình còn ở lại Nepal một thời gian. Cô rất ổn, mẹ đừng lo lắng quá.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Ôn Hàn đưa tờ đô la Mỹ cho ông chủ. Ông ta trả lại cô cả đồng tiền lẻ. Cô quay người, đi ra ngoài đường phố.

Vào thời khắc này, cô đang đứng trên con đường nối liền Nepal và Ấn Độ. Bên trái là Nepal, bên phải là cửa khẩu của Ấn Độ. Người qua kẻ lại tấp nập, trong đó có cả lính biên phòng mặc bộ đồ rằn ri.

Trình Mục Vân không nói dối cô.

Anh bảo: “Khi nào em gọi điện, em sẽ phát hiện bố mẹ nuôi của em chẳng hay biết gì cả. Trong nhận thức của họ, em và mấy người bạn vẫn đang tiếp tục chuyến hành hương, hơn nữa lần này kéo dài ba tháng liên tiếp.”

Ngừng vài giây, Trình Mục Vân nói tiếp: “Vương Văn Hạo và bạn của em tạm thời bị tách riêng và hạn chế hoạt động nên không ai biết đến sự vắng mặt

của em” Anh cười: “Sau cuộc điện thoại này, chắc em bắt đầu tin tôi rồi chứ?”

Ôn Hàn không đáp lời. Cô dõi mắt về đoàn tăng lữ đang chậm chậm di chuyển về phía cửa khẩu Ấn Độ. Vào thời khắc này, cô và Trình Mục Vân tựa như đang ở hai thế giới khác nhau. Cô là du khách nước ngoài còn anh là nhà sư một mình hành hương cùng tiến vào lãnh thổ Ấn Độ.

Ôn Hàn đi mất một ngày mới tới nhà ga mà Trình Mục Vân chỉ định. Lần này và chuyến đi Ấn Độ lần trước có nhiều điểm khác biệt. Một tháng trước, cô đến nơi đây để du lịch nên tâm trạng vô cùng thoải mái. Còn bây giờ, cô đứng giữa nhà ga, âm thầm quan sát xung quanh, thần kinh căng thẳng từ đầu đến cuối.

Trên thực tế, cho dù không trải qua những chuyện ở Nepal thì Ấn Độ cũng chẳng phải là đất nước an toàn. Nhà ga không có khâu soát vé, Ôn Hàn bị dòng người xô đẩy lên tàu hỏa, còn suýt đụng phải một con bò đi ngang qua.

Thấy cô là người nước ngoài, có hành khách cứ nghĩ cô mua vé toa cao cấp nên nói với cô: “Toa giường nằm có điều hòa ở phía trước.”

Tuy nhiên, trong tay Ôn Hàn chỉ là tấm vé toa hạng thường, có giường nằm nhưng không có điều hòa. Cô tự nhủ, có giường nằm là được rồi.

“Cô nên mua vé ở toa tàu xịn hơn một chút.” Khi Ôn Hàn tìm thấy vị trí của mình, một người bản xứ vừa dùng dây xích sắt khóa hành lý của mình vào chân giường, vừa nói bằng một thứ tiếng Anh mà cô không hiểu mấy.

Ôn Hàn cười cười, ngẩng đầu tìm vị trí của mình. Bên dưới chật ních người ngồi, bên trên có giường nằm nhưng không được sạch sẽ cho lắm. Trong lúc cô đang ngẩn ngơ, một thiếu niên nhảy lên trên, trải lại ngay ngắn ga giường cho cô rồi nhảy xuống, giơ tay về phía Ôn Hàn và nói câu gì đó.

“Cậu ta đòi tiền boa.” Đằng sau có người lên tiếng.

Sống lưng cứng đờ, Ôn Hàn cố gắng đè nén để không tỏ ra mừng rỡ khi nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy.

“Thế à?” Cô rút đồng tiền lẻ dúi vào tay cậu ta.

Sau đó, cô quay đầu, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông, chấp hai tay trước ngực, thốt ra ba từ như nửa năm trước: “Chào lại ma!”

Đáy mắt vụt qua một tia sáng, Trình Mục Vân đáp lại cô bằng một chấp tay.

Lại một đồng người tràn vào trong toa tàu. Tàu hỏa nhanh chóng chuyển bánh, anh ngồi giữa hai người bản xứ, khép hờ mi mắt. Nơi này chật ních người, thậm chí còn chẳng có chỗ đứng nên Ôn Hàn chỉ còn cách leo lên giường của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lúc King Kong Trùng Mắt Tức Giận (2)

Chiếc giường có một mùi kỳ lạ, Ôn Hàn cố gắng chịu đựng. Từ góc độ này, cô nhìn thấy Trình Mục Vân ngồi bất động ở dưới, giống một người hành hương bình thường.

Khi màn đêm buông xuống, trong khoang tàu vang lên tiếng hát, tiếng cười nói trò chuyện ồn ào, náo nhiệt. Bên dưới có tám chỗ ngồi nhưng tới mười mấy con người chen chúc.

Trên tàu không có người soát vé, ai giành được chỗ ngồi trước thì là của người đó. Có khoảng năm người Trung Quốc may mắn giành được chỗ ngồi, chiếm hết một hàng.

“Hòa thượng!” Một cô gái tóc ngắn người Trung Quốc ngồi phía đối diện bắt chuyện với Trình Mục Vân: “Anh đến từ nơi nào vậy?”

“Rất nhiều nơi.” Anh đáp.

Cô ta cười khề một tiếng, lại liếc nhìn Trình Mục Vân. Công nhận vị hòa thượng này đẹp trai thật đấy.

Đề ý thấy Ôn Hàn vẫn chưa ngủ, một cô gái tóc dài ngẩng đầu nhìn cô: “Hi! Cô ở trên đây có buồn chán không? Một mình cô đi du lịch à? Con gái một mình tới Ấn Độ không an toàn đâu.”

“Tôi đến đây hành hương.” Ôn Hàn đáp: “Tôi có bạn đến đón ở ga tiếp theo.”

“Thế à?” Cô gái tóc dài ngẫm nghĩ rồi dặn Ôn Hàn: “Cô nhớ đừng thuê khách sạn ở gần nhà ga, ai đưa đồ ăn thức uống cũng đừng nhận, buổi tối đừng tùy tiện đi ra ngoài. Nếu đi tham quan danh lam thắng cảnh cũng đừng tin lời những người Ấn Độ cười hí hí với cô.” Cô ta nói bằng tiếng Trung, không để ý tới ánh nhìn chăm chú của đám đàn ông Ấn Độ xung quanh.

Ôn Hàn nói cảm ơn. Vào thời khắc này, cô chợt có cảm giác mình thật sự đến Ấn Độ để hành hương du lịch chứ không phải bỏ trốn sang một đất nước xa lạ vì sự an toàn của bản thân.

“Hòa thượng! Đây là lần đầu tiên anh đến Ấn Độ à?” Cô gái tóc ngắn không nhịn nổi, lại tiếp tục hỏi chuyện Trình Mục Vân. Vị hòa thượng này không những đẹp trai, ngay cả bàn tay đang giờ sách cũng rất đẹp. Cô ta muốn giao lưu, muốn chụp ảnh lưu niệm với anh trước khi xuống tàu.

“Không phải.” Trình Mục Vân đáp ngắn gọn.

“Vây... Ấn Độ có món gì đặc biệt, nhất định phải ăn không?” Cô gái tóc ngắn tìm đề tài nói chuyện. Điều này xuất hiện đầy rẫy trên những trang web du lịch. Người đàn ông ngồi cạnh cô ta có chút bất mãn. Đối phương chỉ là một hòa thượng, có gì hay ho đâu.

“Cô có thể thử loại quả amla.” Trình Mục Vân lật sang trang sách khác.

“Quả amla ư?”

Đây là một loại quả có nguồn gốc từ Ấn Độ mà điển tích Phật học thường nhắc tới. Ôn Hàn nghĩ.

Viễn mắt cô bất giác cay cay. Nhờ sự xuất hiện của anh, tâm trạng nơm nớp lo sợ trong cô cũng đã lắng xuống phần nào, dù vẫn còn chút bất an. Anh ngồi ngay bên dưới, còn cô nằm chếch phía trên nhưng hai người không được giao lưu trò chuyện, ngay cả trao đổi bằng ánh mắt cũng không được.

“Trong điển tích Phật học thường nhắc tới loại quả này.” Trình Mục Vân nói: “Hiếm có dịp tới Ấn Độ, cô nên thử đi.”

“Điển tích Phật học ư?” Có người hỏi: “Hòa thượng có thể học thuộc nhiều như vậy sao?”

“A Na Luật thấy Diêm Phù Đề, như nhìn thấy quả amla trong lòng bàn tay.” Anh tùy tiện đáp.

“Hà? Ý là gì thế?”

A Na Luật là một trong mười đại đệ tử của Phật Đà, Diêm Phù Đề có nhiều nghĩa, thường ám chỉ nhân gian, tức là nhìn nhân gian như quả amla trong lòng bàn tay. Ôn Hàn nghĩ.

“Rất phức tạp.” Trình Mục Vân mỉm cười, dùng ba chữ để chặn họng kẻ hiếu kỳ.

Cô gái tóc ngắn cảm thấy thú vị, lại hỏi anh về điển tích liên quan đến quả amla. Người phụ nữ tóc dài ngồi cạnh cô ta không có hứng thú với Phật giáo, nói đùa: “Đọc kinh Phật cũng vô dụng, cậu đừng hỏi nữa, nghe mà đau đầu.” Cô ta nhướn mày hỏi Ôn Hàn: “Phải vậy không? Chắc cô cũng cảm thấy mấy chuyện này vô vị đúng không?”

Ôn Hàn không nhịn được cười: “Tôi tín Phật.”

Người phụ nữ tóc dài cũng cười: “Thế à? Vậy cô có thể kể với tôi về điển tích mà tôi có khả năng nghe hiểu, khiến tôi nảy sinh hứng thú với Phật giáo hay không?”

Ôn Hàn ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Vừa rồi vị lạt ma này...” Vô duyên vô cớ có chút chột dạ, cô lại liếc Trình Mục Vân nhưng anh không hề có phản ứng, vẫn cắm cúi vào quyển sách của mình: “Nói có chút phức tạp. Tôi lấy một ví dụ đơn giản, cô đã từng nghe qua thành ngữ “mua dây buộc mình” chưa?”

Trình Mục Vân dừng động tác giờ sách.

Cô gái tóc dài cười: “Tôi học từ thời cấp một.”

“Thành ngữ này bắt nguồn từ kinh Phật.” Ôn Hàn đọc cho đối phương nghe: “Tích tập dĩ, vọng tướng tự triển, như tầm tác kiến, trụ sinh tử hải.”

“Vọng tướng tự triển, như tầm tác kiến, trụ sinh tử hải.” Bạn đồng hành của hai cô cũng bắt đầu có hứng thú: “Câu này có nghĩa là gì vậy?”

“Là...” Trình độ tiếng Trung của Ôn Hàn tương đối khá nhưng muốn giải thích kinh Phật, cô phải ngẫm nghĩ tìm từ thích hợp: “Anh tích lũy ngày càng nhiều nghiệp ác thì sẽ ngày càng có nhiều vọng tướng, giống như con tầm tự quấn tơ vào người mình (nghĩa bóng: mua dây buộc mình), rơi vào biển sinh sinh tử tử. Đằng sau còn hai câu nữa nhưng hơi phức tạp, mọi người có thể tìm đọc cuốn Kinh Lăng Già, rất thú vị.”

Trình Mục Vân gấp cuốn sách, rút từ túi vải đeo bên người ra chai nước. Vào giây phút ngừng đầu tu nước, ánh mắt anh dừng lại ở người phụ nữ nằm giường trên.

Bốn mắt giao nhau trong giây lát. Đây là lần đầu tiên họ nhìn nhau kể từ lúc con tàu rời khỏi nhà ga. Mặc dù chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến Ôn Hàn thấy nóng ran trong người. Cô thừa nhận, đây là điều mà chỉ người đàn ông này mới làm được.

Đoàn tàu dừng lại ở một điểm nào đó. Chẳng có hành khách nào xuống, ngược lại không ít người lên tàu. Một thanh niên đeo tai nghe, len lỏi trong đám đông để tìm chỗ ngồi. Nhìn thấy Ôn Hàn, cậu ta cười ngoác miệng: “Chị gái xinh đẹp ơi! Chị gầy như vậy nằm không tốn diện tích, có thể cho em mượn nửa giường không?”

Ôn Hàn còn chưa kịp phản ứng, cậu ta đã leo lên trên.

Đám người ở dưới chăm chú xem trò vui. Ôn Hàn lập tức ngồi dậy, đập cậu thanh niên xuống rồi ôm chặt túi xách, nhìn đối phương bằng ánh mắt cảnh giác.

Mọi người cười ồ lên. Cậu thanh niên cũng cười hi hi: “Đúng là một chị gái ghê gớm. Bỏ đi, không ngủ thì không ngủ, sợ gì. Hòa thượng, có thể nhường chỗ cho tôi không? Người xuất gia giàu lòng từ bi, A Di Đà Phật.” Cậu ta chấp tay trước ngực, thành kính xin chỗ ngồi.

Trình Mục Vân chẳng thèm động đậy. Cô gái tóc dài nhích sang một bên, chừa ra một khoảng trống nhỏ, cười nói: “Em ơi, ngồi ở chỗ chị đây này.”

Cậu thanh niên không khách sáo, lập tức ngồi xuống.

Có thật cậu ta chỉ là du khách giữa đường lên tàu hay không? Ôn Hàn vô thức liếc Trình Mục Vân, muốn nhận được sự ám chỉ gì đó từ anh. Tuy nhiên, anh không hề có phản ứng, tựa như sự vật và con người xung quanh đều chẳng liên quan đến anh. Anh chỉ là một người hành hương thuần túy mà thôi.

Từ lúc cậu thanh niên xuất hiện, toa tàu lại càng náo nhiệt hơn. Cậu ta luôn mồm nói hết chuyện đông đến chuyện tây. Cậu ta kể, mình đến Ấn Độ là vì muốn xem xác chết nổi trên sông Hằng nhưng chẳng thấy đâu, còn suýt nữa bị thầy tế lễ sàm sỡ.

Cô gái tóc dài ngáp một: “Buồn ngủ quá. Sao mình lại không mua được vé giường nằm cơ chứ?” Cô ta ngẩng đầu hỏi Ôn Hàn: “Cô đặt vé từ trước phải không?”

Ôn Hàn ngẫm nghĩ trong giây lát rồi trả lời: “Tôi đặt trên mạng trước một tháng.” Cô vẫn nhớ rõ người phụ trách hành trình ở Ấn Độ là Rum, anh ta từng phản nản, vé tàu hỏa ở Ấn Độ rất khó mua.

Cô gái gật đầu, buồn bực tiếp lời: “Nếu sớm biết thì tôi đã đặt từ lâu rồi.”

Nói xong, cô ta trách móc ba người đàn ông đi cùng đúng là không thể dựa dẫm được, công tác chuẩn bị quá kém... Sau đó, cô ta cất giọng mệt mỏi với Ôn Hàn: “Cô có thể cho tôi nằm nhờ một tiếng đồng hồ không? Một tiếng sau là tôi xuống tàu rồi.”

Ôn Hàn có chút do dự.

“Chị ơi, em buồn ngủ quá. Một tiếng sau, em cũng xuống tàu rồi.” Cậu thanh niên nhìn Ôn Hàn bằng ánh mắt van nài, trông rất đáng thương.

Ôn Hàn không tiện từ chối bọn họ. Nằm lâu như vậy mà cô vẫn không ngủ được. Hơn nữa, cô cũng sắp xuống tàu đến nơi rồi. Thế là cô lên tiếng: “Hai người lên nằm nghỉ đi, để tôi xuống dưới ngồi.” So với việc ngủ cùng người xa lạ, bên dưới có khi còn an toàn hơn, ít nhất còn có Trình Mục Vân ở đó.

Ôn Hàn nhanh chóng trèo xuống dưới.

“Đề em bế chị lên.” Cậu thanh niên ôm ngang người cô gái, nhấc bổng lên trên.

“Tôi không nằm với cậu, nam nữ thụ thụ bất thân.” Cô gái không mấy tình nguyện nhưng cậu thanh niên đã leo lên, nằm thẳng người: “Có chỗ ngủ là tốt lắm rồi, chị đừng kén cá chọn canh nữa. Em có làm gì chị đâu.” Cô gái tóc dài lăm bằm vài câu, nằm nghiêng người, quay mặt vào trong.

Toa tàu vốn đông người, chỗ ngồi ít nên hai người vừa rời đi, lập tức có hai ông chú Ấn Độ chiếm mất chỗ, khiến Ôn Hàn hết chỗ ngồi. Cô xoa xoa cánh tay mình, nghĩ bụng, thôi thì cứ đứng cho xong.

“Hòa thượng!” Chú ý thấy sự quẫn bách của cô, cô gái tóc ngắn cười nói với Trình Mục Vân: “Anh chịu khó ngồi chặt một chút, để cô ấy ngồi bên cửa sổ đi.”

Trình Mục Vân nhướn mày nhìn cô gái tóc ngắn rồi lại liếc qua Ôn Hàn. Sau đó, anh nhích sang một bên, nhường một khoảng trống nhỏ cạnh cửa cho cô.

“Cô ngồi xuống đi. Đoạn đường này đứng mệt lắm” Cô gái tóc ngắn khẽ đẩy người Ôn Hàn.

Ôn Hàn không có lý do từ chối, đi tới ngồi cạnh Trình Mục Vân. Cô lịch sự mở miệng: “Cảm ơn hòa thượng.”

Trình Mục Vân gật đầu thay câu trả lời.

Chỗ ngồi rất chật. Đùi hai người áp sát vào nhau, khiến Ôn Hàn không dám động đậy. Cô chống khuỷu tay lên chiếc bàn nhỏ, dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Trên tấm kính phản chiếu gương mặt nghiêng của Trình Mục Vân. Dù không rõ nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra đôi mắt đen tuyền của anh ở dưới hàng mi rậm rạp. Hồi nhỏ, cô từng nghe một bác sĩ người Hoa nói, trẻ sơ sinh người Hoa đều có con ngươi trong veo và đen. Theo thời gian, màu sắc của con ngươi dần mất đi màu đen thuần túy ban đầu. Đây là cái giá phải trả cho sự trưởng thành. Tuy nhiên, người đàn ông bên cạnh dường như đi ngược lại quy luật này.

Trong lúc lật trang sách, khuỷu tay Trình Mục Vân chạm vào người Ôn Hàn. Cô liền ngồi thẳng đơ theo phản xạ. Anh khẽ chau mày, lại tiếp tục đọc sách.

Phát hiện phản ứng của mình có chút khoa trương, cô liền vén tóc ra sau tai để che giấu sự ngượng ngùng.

“Đây chính là cây bồ đề mà hồi nãy tôi nhắc tới.” Cô gái tóc ngắn cầm máy ảnh, ghé sát Ôn Hàn, cho cô xem ảnh mình chụp trên đường đi: “Cây này có tuổi thọ hơn hai nghìn năm trăm năm.”

Ôn Hàn lịch sự ngoảnh qua rồi lên tiếng: “Tôi vẫn nhớ, đây là nơi tám nước phân chia xá lợi[1] của Phật Đà.”

[1]Xá lợi: Di cốt của Đức Phật.

Đối phương cười: “Cô đến đó rồi à?”

Ôn Hàn gật đầu, miệng nở nụ cười thân thiện. Cô gái nổi hứng, cho Ôn Hàn xem hết tấm ảnh này đến tấm ảnh khác. Đối phương nhiệt tình như vậy, Ôn Hàn chỉ có thể vừa xem vừa lịch sự mở miệng tán thưởng. Bởi vì hơi rướn người nên sợi tóc của cô lướt qua mu bàn tay Trình Mục Vân.

Tàu hỏa lắc lư, mái tóc của cô cũng lay động. Xúc cảm này khiến anh nhớ tới dáng vẻ yếu ớt và bần thiêu của cô khi bị anh bắt vào khu rừng nguyên sinh. Cô bị sốt, muốn khóc cũng chẳng có hơi sức để khóc. Ngón giữa của anh hơi cong lên, luồn vào sợi tóc mềm mại của cô.

Rõ ràng không có sự đụng chạm, ánh mắt cũng chẳng giao nhau, vậy mà Ôn Hàn bỗng dưng thấy không thoải mái. Vừa rồi, mọi sự chú ý của cô tập trung vào đồng ảnh, còn bây giờ, cô đã cảm nhận một cách rõ ràng về sự tồn tại của người đàn ông bên cạnh. Cô mím môi, ép bản thân không để lộ tâm trạng ra nét mặt.

Trình Mục Vân đề cuốn sách lên bàn, chắp hai tay trước ngực đồng thời đứng lên, đi ra ngoài. Năm phút sau, khi loa thông báo ga đến tiếp theo, Ôn Hàn chợt có chút hoảng hốt. Anh chuẩn bị xuống tàu rồi ư?

Bây giờ cô mới nhớ ra, mình cũng xuống ga này. Cùng lúc đó, túi xách của cô bị người nằm trên giường ném xuống.

“Đã đến nơi rồi ư? Suyết nữa mình ngủ quên mất.” Cậu thanh niên nhảy xuống, hỏi Ôn Hàn: “Chị gái xinh đẹp cũng xuống ga này sao?”

Ôn Hàn gật đầu. Cậu thanh niên không nhiều lời, ra hiệu cho Ôn Hàn đi theo mình.

Tàu hỏa chậm chậm di chuyển vào bến. Còn chưa dừng lại, người ở trên đã nhảy xuống, hành khách đang đợi ở dưới cũng leo lên, tạo thành cảnh tượng hỗn loạn. Cậu thanh niên kéo tay Ôn Hàn. Nhưng hai người vừa nhảy xuống dưới, đằng sau chợt vang lên tiếng hét chói tai: “Hộ chiếu của tôi đâu rồi? Ở đằng kia, thằng nhóc đang ở đằng kia.”

Ba người đàn ông đi cùng cô gái lập tức lao đến, đè cậu thanh niên xuống đất.

Ôn Hàn ngồi ở một góc. Cậu thanh niên bị khóa tay vào ghế dài bằng một chiếc còng cũ kỹ.

“Chị ơi, xin chị giúp em với.” Cậu ta dịch mông về phía cô.

Ôn Hàn ngồi thẳng người, chờ nghe kế hoạch tiếp theo của cậu ta.

“Trong túi quần của em có một gói giấy ăn. Phiên chị giúp em lau nước mũi.” Cậu thanh niên cất giọng đáng thương.

Ôn Hàn ngẩn người, có chút buồn cười. Cô lấy gói giấy ăn từ túi quần của cậu ta, rút ra một tờ nhét vào tay cậu ta. Cậu thanh niên nhoèn miệng cười, ghé sát mặt vào tay, bắt đầu lau nước mũi.

Cậu ta không lo lắng hay sao? Tự nhiên bị đổ oan là ăn trộm hộ chiếu của người khác.

Thần kinh của Ôn Hàn vẫn hết sức căng thẳng. Cô không rõ nguyên nhân, cũng chẳng đoán ra tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Rõ ràng cô xuống tàu theo kế hoạch đã định, tự nhiên lại bị mang tiếng oan là đồng đảng của cậu thanh niên, bị đưa đến văn phòng của cảnh sát tuần tra nằm ở một góc phòng chờ của nhà ga.

Năm du khách đang đứng cách mấy bước chân, trình bày với cảnh sát Ấn Độ về vụ mất cắp.

“Hộ chiếu và ví tiền của tôi đã biến mất, nhưng tiền mặt thì còn.” Cô gái tóc ngắn nói: “Anh hãy xét hỏi hai người kia. Chắc chắn bọn họ quen biết nhau.” Cô ta chỉ tay về phía Ôn Hàn và cậu thanh niên.

Bị cảm râm đến nhức đầu, người cảnh sát Ấn Độ khề chau mày. Ở Ấn Độ, vấn nạn trộm cắp xảy ra như cơm bữa. Đây đã là vụ thứ mười sáu mà cảnh sát nhà ga phải xử lý trong ngày hôm nay.

“Tôi qua, trên tàu có rất nhiều hòa thượng. Họ đều là người xuất gia, không có hành lý. Vì thế, tên trộm mới ra tay với chúng tôi.” Cô gái nói.

“Tôi biết rồi, tôi đã ghi lại thông tin cụ thể rồi.” Người cảnh sát nói bằng thứ tiếng Anh rất nặng, phẩy phẩy mấy tờ giấy trong tay: “Các vị xem đi, thông tin nằm ở đây cả rồi. Để tôi hỏi hai người kia đã.” Anh ta chỉ tay về phía Ôn Hàn.

Ôn Hàn nhắm mắt, tự nhủ: Sẽ ổn cả thôi, ít nhất đây cũng là văn phòng cảnh sát, dầu sao cũng an toàn hơn ở bên ngoài. May mà anh ấy đã đi trước. Anh ấy mới là mục tiêu thật sự của đám người này.

Đúng lúc này, có người đẩy cửa đi vào, cất giọng oang oang: “Có một lạt ma nghe nói đến vụ trộm cắp, anh ta bảo lúc đó mình có mặt trên tàu hỏa nên tình nguyện làm chứng.”

Ôn Hàn lập tức mở mắt.

Một người đàn ông cao gầy, mặc áo cà sa màu đỏ đi vào. Cô gần như nín thở, chăm chú nhìn đối phương. Đây là ai vậy?

“Tôi chưa từng gặp người này.” Cô gái tóc ngắn tỏ ra kinh ngạc.

“Đây chính là vị lạt ma ngồi cùng toa tàu với các vị.” Một tấm vé được ném lên bàn: “Đây là vé của anh ta. Chuyến tàu, thời gian, số ghế hoàn toàn trùng khớp.”

Lạt ma chấp hai tay trước ngực, cười nói: “Chào các vị, chúng ta lại gặp nhau rồi. Tôi đến để làm chứng cho hai người trẻ tuổi kia.”

Năm hành khách đưa mắt nhìn nhau.

“Anh ta không phải là người đó. Xin hãy tin tôi. Chúng tôi chưa từng gặp vị lạt ma này.” Cô gái lấp bắp giải thích: “Anh ta đóng giả đấy.”

Anh chàng cảnh sát day day huyết thái dương: “Chẳng phải cô khai trên tàu chỉ có một lạt ma hay sao? Bây giờ người ta đã bỏ vé ra cho xem rồi, cô còn nói không biết anh ta?”

Cô gái tóc ngắn định tiếp tục tranh cãi.

“Được rồi.” Người cảnh sát tỏ ra tức giận: “Nói như cô thì tự nhiên xuất hiện một lạt ma giả chỉ để ăn trộm hộ chiếu của cô thôi sao? Cô cậu không phải có tình gây rối đây chứ?”

Nơi này có nhiều người dân theo đạo. Tuy lạt ma không theo Ấn Độ giáo nhưng vẫn được tôn trọng. Tự nhiên nói người ta là nhà sư giả mạo, đúng là chẳng ra sao cả.

Một người cảnh sát già ở gần đó cũng hết chịu nổi, lên tiếng: “Theo tôi thấy, cô gái trẻ ở đằng kia có vẻ như bị đổ tội oan. Không phải các anh nhìn trùng người ta nhưng người ta không chịu nên mới đổ tội đánh cắp hộ chiếu đây chứ?”

Năm du khách hoàn toàn á khẩu, chẳng biết biện giải thế nào nữa. Rõ ràng tay lạt ma kia là giả, rõ ràng râu ông nọ cắm cằm bà kia. Vậy mà năm cái miệng cũng không thể chứng minh sự thật.

Cậu thanh niên tiếp tục chui mũi. Ôn Hàn cup mì, giả vờ nghe không hiểu cuộc đối thoại của bọn họ.

Bản thân cô cũng không quen biết vị lạt ma này. Anh ta thật sự là một người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trao Tương Tư Cho Ai (1)

Trong khi Ôn Hàn cố gắng tỏ ra là người ngoài cuộc, vị lạt ma chủ động đi đến bên cô: “Trước khi xuống tàu, tôi làm rơi một cuốn sách, không biết cô có nhìn thấy không?”

Ôn Hàn ngẩng đầu nhìn đối phương. Vào thời khắc ánh mắt giao nhau, trong tiềm thức của cô bắt đầu suy đoán: Người đàn ông xa lạ này cầm vé của Trình Mục Vân, mặc đồ của anh, mỗi câu nói đều cho thấy, anh ta chính là Trình Mục Vân ở trên tàu.

Tất nhiên, đây là một sự dối trá. Nhưng tàu hỏa đã chuyển bánh từ lâu, người biết được sự thật chỉ có cô, cậu thanh niên và năm du khách kia. Hiện tại, cảnh sát đã bắt đầu nghi ngờ lời khai của năm du khách. Chỉ cần cô và cậu thanh niên khẳng định người đàn ông này chính là lạt ma trên tàu, cảnh sát chắc chắn sẽ tin lời bọn họ.

Hơn nữa, lời khai vừa rồi của năm du khách đúng là có một lạt ma. Đây là một điểm hết sức quan trọng. Do đó, chỉ cần cô phối hợp, người đàn ông xa lạ này sẽ làm chứng cho sự trong sạch của cô và cậu thanh niên, giúp bọn họ thoát thân.

“Chắc... vẫn còn ở trên tàu.” Ôn Hàn lên tiếng: “Tôi cứ tưởng đại sư sẽ quay lại tìm nên không nhặt sách giùm đại sư. Tôi thành thực xin lỗi.”

Đuôi mắt lạt ma thấp thoáng ý cười. Anh ta gật đầu: “Đáng tiếc là tôi vẫn chưa đọc xong cuốn sách đó.” Anh ta quay sang người cảnh sát: “Sau khi xuống tàu, nhìn thấy bọn họ lao ra bắt hai người này nên tôi mới vội đến đây, xem có thể làm chứng giúp họ hay không. Dù sao, họ cũng là hai thanh niên tin vào Phật pháp. Tôi không muốn họ bị đổ tội oan.”

Mấy người cảnh sát đã sớm bị nhử đầu bởi sự ồn ào của năm du khách nên nhanh chóng tin vào lời nói của lạt ma. Một người lịch sự chỉ vào chiếc ghế: “Mời đại sư ngồi. Chúng tôi sẽ hỏi vài câu theo thông lệ.”

Lạt ma thản nhiên ngồi xuống: “Được thôi.”

Mười phút sau, Ôn Hàn rời khỏi văn phòng cảnh sát của nhà ga. Bên trong cánh cửa kính ở sau lưng cô, năm du khách vẫn đang bị tạm giữ, nghe nói đến khi trời tối mới được thả. Phía cảnh sát cho biết, đây là sự trừng phạt đối với tội cản trở người thi hành công vụ.

“Cảm ơn đại sư.” Ôn Hàn nhìn người đàn ông đầu trọc có diện mạo hơi giống phụ nữ.

“Cô không cần khách sáo, cô Ôn Hàn.” Người đàn ông mỉm cười.

Đây chẳng phải là lần đầu tiên hai người gặp nhau. Một buổi sáng ở Nepal, anh ta và cậu thanh niên đã tận mắt chứng kiến cảnh Ôn Hàn tóc tai rũ rượi, nước mắt giàn giụa, vừa la hét vừa chạy ra khỏi nhà nghỉ. Sau đó, anh ta mới đi vào nhà nghỉ như những du khách bình thường.

Hôm ấy là lần đầu tiên anh ta gặp Ôn Hàn, tuy rằng cô không hề hay biết. Lúc đó, anh ta nhìn không ra người phụ nữ này có điểm gì đặc biệt ngoài diện mạo xinh đẹp. Hiện giờ anh ta đã có cái nhìn khác về cô. Ít ra, cô cũng khá thông minh và điềm tĩnh.

Trong thời gian Trình Mục Vân ở Nepal, do bận sắp xếp kế hoạch tiếp theo ở Ấn Độ nên người đàn ông này không biết lai lịch của Ôn Hàn. Ban đầu anh ta tưởng, cô là một thành viên bí mật dưới trướng Trình Mục Vân. Sau đó, anh ta mới biết, cô gái tên Ôn Hàn này là một người nằm ngoài kế hoạch.

Người đàn ông trong bộ đồ lạt ma đưa mắt ra hiệu cho cậu thanh niên rồi nhanh chóng hòa lẫn vào đám đông. Cậu thanh niên ném tờ giấy vào thùng rác, lấy một chai nước từ trong ba lô đưa cho Ôn Hàn, thì thầm: “Chị đừng sợ, chúng tôi đều ở đây.” Nói xong, cậu ta liền quay người rời đi, thậm chí còn không chào tạm biệt.

Nhà ga vô cùng ồn ào và hỗn loạn. Bây giờ chỉ còn một mình Ôn Hàn tiếp tục cuộc hành trình.

Ôn Hàn cúi đầu, phát hiện chai nước do Nepal sản xuất. Lẽ nào hai người đàn ông vừa rồi cũng từ Nepal qua bên này?

Cô chợt nhớ tới đám băng hữu của Trình Mục Vân mà mình gặp trong rừng hôm thoát khỏi hang ổ của tổ chức buôn lậu. Lúc bấy giờ, cô không quan sát kỹ nhưng đoán cũng phải có khoảng hơn hai chục người. Bọn họ có diện mạo bình thường, không hề gây sự chú ý. Ôn Hàn đoán, họ luôn quanh quẩn bên Trình Mục Vân, liên tục ứng phó với những tình huống đột phát.

Ví như, từ buổi tối hôm qua, tất cả đều là tình huống đột xuất. Cô bị đồ tội ăn trộm hộ chiếu, bị đưa đến văn phòng của cảnh sát nhà ga. Nhờ người đàn ông lạ mặt mặc đồ và cầm vé của Trình Mục Vân đến giải vây, cô mới thoát nạn. Ôn Hàn nghĩ, tất cả những chuyện này chỉ là đối sách nhất thời của họ.

Rốt cuộc Trình Mục Vân và những người bạn của anh đang tiến hành kế hoạch gì?

Điều này chẳng khác nào một đề Toán. Dựa vào công thức mà Trình Mục Vân gợi ý, cô sẽ phải tự mình tính ra đáp án cuối cùng. Vẫn không thích môn Toán nhưng bây giờ, Ôn Hàn bắt đầu có chút mong chờ chuyện xảy ra tiếp theo.

Cô thầm nhẩm lại những lời Trình Mục Vân dặn dò. Hiện tại, cô phải đi đến một nơi.

Khi màn đêm buông xuống, Ôn Hàn đứng trước một ngõ nhỏ chật hẹp. Hai bên mặt ngõ đều là quán ăn uống. Sự xuất hiện của cô thu hút ánh nhìn của mấy người đàn ông đang ăn tối. Cô vờ như không để ý, vội vã đi sâu vào bên trong, tới chỗ mấy quán bán đồ lưu niệm. Sau đó, cô ngo ngoài tìm kiếm nơi mình định đến.

Một ông chú người Ấn Độ bụng phệ đứng ở cửa, cười toét miệng với Ôn Hàn. Cô nở nụ cười ngượng ngáp. Xin lỗi, cháu không có thời gian mua đồ lưu niệm của chú.

Sau khi rẽ sang bên phải, Ôn Hàn nhìn thấy mấy chiếc cầu thang kim loại han gỉ. Cô đếm đi đếm lại đến cầu thang thứ tư, hít một hơi sâu rồi chậm chậm đi lên tầng hai. Cửa phòng đóng kín, bên trong có âm thanh phát ra từ tivi, còn có cả mùi thơm của thức ăn bay ra ngoài.

Chuyện xảy ra trên tàu hỏa khiến cô có chút nom nớp. Bất cứ người nào trên đường đều khiến cô cảm thấy không an toàn. Vì thế, cô không dám dừng lại ăn đồ, chỉ uống tạm chai nước nên bây giờ bụng đói cồn cào.

Trình Mục Vân bảo, đến đây là cô được an toàn nên vào thời khắc này, Ôn Hàn có cảm giác mình đã trở lại cõi nhân gian. Cô gơ tay gõ cửa. Bên trong có người hỏi câu gì đó bằng tiếng Anh. Sau đó, một cô gái cất lời bảo để cô ta ra mở cửa. Cánh cửa từ từ hé mở, đập vào mắt Ôn Hàn là cảnh tượng tưng bừng vui vẻ.

Mấy người đàn ông Ấn Độ mặc quần vải bố màu trắng hoặc màu xám ngồi một chỗ, có vẻ đang tán gẫu. Người phụ nữ mở cửa cho cô có gương mặt phương Tây. Ngoài ra còn một cô gái đứng tựa vào cửa nhà bếp.

Ôn Hàn rất bất ngờ khi nhìn thấy đối phương. Đây là lần thứ ba cô gặp cô ta, lần đầu là tại nhà nghỉ ở Kathmandu, lần thứ hai ở nơi cắm trại, cô ta đến chữa trị cho người bị thương. Ôn Hàn bắt gặp cô chút chua xót trong lòng. Lý trí mách bảo cô, người phụ nữ này chắc là “bạn” của Trình Mục Vân giống Châu Khắc, cậu thanh niên trên chuyến tàu hay anh chàng đóng giả lạt ma. Tuy nhiên, về mặt tình cảm, người phụ nữ này tương đối đặc biệt, đến mức cô cảm thấy rất không thoải mái.

Cảm giác không thoải mái này thật khó diễn tả bằng lời. Ôn Hàn chỉ muốn gặp ngay Trình Mục Vân để hỏi cho rõ ràng, người phụ nữ kia là ai? Có mối quan hệ “đặc biệt” với anh hay không?

Không đợi Ôn Hàn có phản ứng, cô gái chợt mỉm cười, quay mặt vào trong bếp, lên tiếng: “Em gái của anh đến rồi kia.”

Em gái ư? Ôn Hàn hơi ngần ngại.

Một bóng hình cao gầy quen thuộc bê một mâm inox đi ra ngoài. Trên mâm là chồng bánh rán và mấy cái bát đựng đồ ăn Ấn Độ sền sệt. Anh đặt mâm xuống một bàn thấp, lên tiếng: “Em đến đúng lúc lắm, có thể ăn cơm rồi.”

Mọi người đều cười, mời Ôn Hàn vào nhà rồi ngồi ăn cơm. Người phụ nữ kia ngồi cạnh Trình Mục Vân, từ ánh mắt đến cử chỉ đều thể hiện là bạn gái của anh. Về phần Ôn Hàn, từ lúc đặt chân vào cửa đã được giới thiệu là em gái của anh. Một thanh niên trẻ tuổi nửa đùa nửa thật: “Anh bạn, xin hãy cho biết, cô em gái xinh đẹp của anh có cần một người bạn trai Ấn Độ hay không?”

Trình Mục Vân đặt tay lên thành ghế phía sau, dáng điệu hết sức thoải mái: “Trong xã hội người Hoa chúng tôi, anh trai không có quyền quyết định số phận em gái như đất nước của các cậu. Tôi không có quyền can thiệp vào chuyện kết bạn của em gái.”

Biết Ôn Hàn đi đường vất vả, bụng đói còn cào nên anh đã dùng nguyên liệu tốt nhất ở nơi này nấu bữa tối mang đậm hương vị bản xứ cho cô. Đáng tiếc, sắc mặt cô không được tốt lắm. Tất nhiên, anh biết rất rõ một trong những nguyên nhân khiến cô không vui.

Bữa tối diễn ra trong không khí vui vẻ. Mọi người đều rất nhiệt tình.

Ôn Hàn thậm chí còn có cảm giác đang tham gia buổi tụ tập bạn bè thời đại học. Chỉ là tâm trạng của cô đang lơ lửng tận phương nào. Kể từ lúc cắt tóc cho anh ở ngôi đền, cô ngày càng có cảm nhận rõ rệt, giữa hai người luôn xuất hiện một khoảng cách khó diễn tả thành lời. Tuy nhiên, cô không rõ nguyên nhân tại sao mình lại có cảm giác này.

Qua cuộc tán gẫu sau bữa cơm, Ôn Hàn mới biết, những người Ấn Độ sống trong ngôi nhà này đều thuộc dòng Bà La Môn[1]. Bởi vì trong sách vở thường xuyên đề cập đến cái tên này nên cô cũng biết, giai cấp đó có địa vị cao nhất ở Ấn Độ. “Pháp luật hiện thời cho rằng chế độ dòng giống là bất hợp lý.” Anh chàng tỏ ra nhiệt tình với Ôn Hàn, cười nói: “Tuy nhiên, điều đó không ảnh hưởng đến việc chúng tôi nhận được sự tôn trọng của mọi người.”

[1] Bà La Môn là danh từ chỉ một đẳng cấp, một hạng người tại Ấn Độ gồm các tu sĩ, triết gia, học giả, lãnh đạo tôn giáo... được người dân Ấn Độ kính trọng.

Bọn họ còn bận tể lễ nên rời khỏi nhà lúc sẩm tối.

Hai người phụ nữ cũng âm thầm rời đi. Trong phòng chỉ còn lại Trình Mục Vân và Ôn Hàn. Anh đứng dậy, lẳng lặng ra hiệu cho cô đi theo mình lên gác.

Hai người tới căn phòng trên tầng ba. Căn phòng tương đối nhỏ, chỉ có chiếc giường gỗ trải ga màu đỏ cam rất lớn. Ngoài ra còn có ban công nhỏ, được bao kín bằng tấm kính.

Trong suốt quãng đường, người mà cô muốn gặp nhất chính là anh. Nhưng khi đứng trước căn phòng chỉ có chiếc giường chiếm gần hết không gian này, cô lại có chút e ngại.

“Em không dám vào à?” Trình Mục Vân quay lưng về phía Ôn Hàn, đi ra ban công, đứng bên bức tường kính nhìn xuống bờ sông.

“Anh đến đây từ lúc nào vậy?”

“Sớm hơn em một tiếng ba mươi phút.” Anh đáp.

Lúc đặt chân vào phòng, cô thầm nghĩ, giây phút yên ổn này liệu có chân thực hay không?

Kể từ khi gặp anh, hình như ngày nào cô cũng gặp biến cố. Thậm chí, cô còn có một sự tưởng tượng không thực, rằng giây tiếp theo, ở đây sẽ lại xảy ra nguy hiểm nào đó. Ví như, mấy người đàn ông thuộc dòng Bà La Môn kia đột nhiên trở mặt. Ví như...

Nhưng Trình Mục Vân từng nói, chỉ cần tới nơi này cô sẽ được an toàn. Không biết từ bao giờ, sự tin tưởng đã cắm rễ trong linh hồn cô. Cô không còn nghi ngờ lời nói của anh nữa.

Cửa sổ ở ban công hé mở, ngọn gió mang theo mùi đặc thù của buổi đêm ulla vào. Ở đầu ngõ nhỏ ngoài kia là nơi tập trung thiêu xác người bên bờ sông.

Trình Mục Vân lên tiếng: “Đối với Ấn Độ giáo, sinh mệnh không phải bắt đầu từ lúc sinh ra và kết thúc bằng cái chết, mà chỉ là một đoạn trong cuộc hành trình không ngừng nghỉ. Vì thế, em lại đây mà xem, những người Ấn Độ đang đợi thiêu xác người thân không hề tỏ ra đau buồn.”

“Vâng.” Từ lúc ở trên tàu hỏa vào tối qua, cô thích nghe anh nói những chuyện này.

“Họ cũng không kị húy vấn đề hai mặt của con người.” Trình Mục Vân quay về phía Ôn Hàn: “Thiện ác, vui buồn, yêu hận, cao quý và thấp hèn... những mâu thuẫn này hòa trộn mới tạo nên một con người hoàn chỉnh.”

Giây phút anh giờ tay, hai má Ôn Hàn nóng bừng. Nhưng anh chỉ vuốt tóc cô: “Em đi tắm đi.”

Trình Mục Vân dễ dàng bắt được xao động trong đáy mắt cô. Lần đầu tiên của người phụ nữ xinh đẹp trước mặt là thuộc về anh. Vì thế, anh nắm rõ mọi động tác nhỏ gọi cảm của cô, bao gồm cả chuyện cô đang cố gắng giữ hơi thở bình thường. Anh cũng không né tránh việc bản thân đang bị cô thu hút.

Anh thậm chí còn nhớ tới vết thương ở sau lưng cô vào cái đêm cô trao cho anh lần đầu tiên của người con gái. Không biết những vết thương đó có để lại dấu ấn trong suốt cuộc đời? Nếu người tình trong tương lai của cô nhìn thấy, liệu anh ta có hỏi lại lịch vết sẹo hay không?

“Chúng ta cứ ở Ấn Độ hay sao?” Dưới cái nhìn đăm đăm của anh, Ôn Hàn có chút ngẩn ngơ.

“Ừ.” Trình Mục Vân đáp khẽ. “Trong phạm vi mà tôi dẫn em, em có thể đọc sách, kết bạn hoặc đi dạo quanh vườn cafe. Đây là đất nước trồng cafe lâu đời nhất châu Á. Giai đoạn lịch sử thực dân đó rất thú vị.” Giọng anh càng lúc càng nhỏ dần, ngón tay rời khỏi tóc cô: “Em yêu! Tôi rất xin lỗi đã khiến em phải bồn ba vất vả trong quãng thời gian ở Nepal. Ở nơi này, em sẽ được an toàn.”

Anh cúi thấp người, nhìn vào mắt cô: “Em mau tắm rửa đi!”

Lời thúc giục quá trắng trợn, Ôn Hàn không chống đỡ nổi, vội vàng vợ bộ quần áo sạch ở trên giường. Khi cô tắm xong đi ra ngoài, căn phòng trống không, chẳng thấy bóng dáng Trình Mục Vân.

Cửa sổ ở ban công chưa đóng, không khí hơi se lạnh. Ôn Hàn đi tới định đóng cửa sổ, vô tình nhìn thấy Trình Mục Vân đang ngồi ở ban công tầng hai.

Có nên xuống dưới không? Ôn Hàn đắn đo tới ba phút. Cuối cùng cô nghĩ, đã đi một đoạn đường dài, trải qua bao nguy hiểm mới đến được nơi này thì việc gì phải đầu tranh tư tưởng nhiều. Nghĩ đến đây, cô liền đi xuống tầng hai, nhẹ nhàng mở cửa.

Đang ngắm cảnh sắc ngoài bờ sông, nghe thấy tiếng động, Trình Mục Vân liền ngoảnh đầu, nheo mắt nhìn Ôn Hàn.

Cô gái trẻ này nhất định không hiểu, kể từ khi quen biết, anh đã cho cô bao nhiêu cơ hội tránh xa anh. Như vừa rồi, cô hoàn toàn có thể tắm xong rồi lên giường đi ngủ, ngày mai theo những thầy tế trẻ tuổi quay về vườn cafe.

Khi Ôn Hàn đi đến trước mặt Trình Mục Vân, trong đầu anh bật ra ý nghĩ: Người không biết nên mới chẳng có gì sợ hãi. Cô thật sự không hiểu, giữa tình yêu và mạng sống, đương nhiên phải chọn về sau.

Trình Mục Vân giờ tay về phía cô.

Ôn Hàn đặt tay mình vào tay anh. Anh hơi dùng sức, kéo cô ngồi lên đùi mình. Một con chó lông vàng đi tới, Ôn Hàn liền sờ đầu nó.

“Chó ở đây hay ăn thịt người lắm đấy.” Anh cất giọng bình thản.

Ôn Hàn vội vã thu tay về, có chút sồn gai ốc. Cô tự nhủ, mình có nên đi rửa tay hay không? Như đọc được ý nghĩ của cô, Trình Mục Vân liền cầm bàn tay đó, đưa lên môi hôn.

Vào thời khắc bờ môi anh chạm vào ngón tay cô, nỗi bất an tích tụ từ hôm ở ngôi đền được xóa nhòa trong giây lát. Ôn Hàn thậm chí còn có chút tủi thân. Kể từ khi đặt chân vào ngôi nhà này, cô đã cảm thấy không thoải mái. Cho đến bây giờ, tâm trạng đó vẫn chưa tan biến, nhưng cô không biết mở miệng thế nào. Chẳng nhẽ hỏi thẳng, anh coi em là gì? Người đàn bà kia là ai?

Trình Mục Vân không nói một lời, thò tay vào cổ áo Ôn Hàn. Ngón tay linh hoạt vuốt ve làn da mịn màng sau lưng cô. Anh cúi xuống, nhìn đăm đăm bộ ngực đã lộ ra ngoài của người phụ nữ.

Đây là phương thức giao lưu quen thuộc của hai người.

Cho tới khi bên dưới vang lên tiếng bước chân, anh mới chỉnh lại cổ áo cô rồi ôm cô vào lòng. Ôn Hàn ngồi trên đùi Trình Mục Vân, tựa vào người anh, tâm trạng vẫn còn chìm trong cơn ý loạn tình mê. Hai người tựa như đang ngồi ngắm cảnh buổi đêm, mặc kệ người đi qua đi lại trong ngõ nhỏ.

“Em còn muốn không?” Anh nhắc cầm cô, để khuôn mặt quật cường mê người hướng về phía mình: “Ở Nepal từng trải qua chuyện gì, em hãy dùng cái đầu tỉnh táo để suy nghĩ. Tôi có hứng thú với em, tôi thích em, điều này không sai. Nhưng em yêu, em nên biết tôi không phải là người đàn ông bình thường mặc đồ đắt tiền, tán tỉnh em trong quán bar nào đó ở Moscow.”

Ôn Hàn nhìn vào mắt anh. Cô không ngờ anh lại nhắc tới đề tài này.

“Tôi là một bạn tình đạt tiêu chuẩn, nhưng bảo tôi chịu trách nhiệm với em thì đây là một câu chuyện nực cười. Khó khăn lắm mới sống đến hai mươi tuổi, em lại chọn từ bỏ tất cả vì một người đàn ông chỉ hòa hợp với em về mặt thể xác, không có nhãn cầu hôn, không có đám cưới, đừng nói nhà ở và công việc ổn định, thậm chí ngay đến tên thật của người đó em cũng không biết. Vậy mà em vẫn chấp nhận sao? Có khả năng, một phút trước em đang tạm thời sống ở một căn nhà riêng nào đó, nướng bánh mì, nghĩ xem lúc nào tôi mới quay về, phút sau đã bị trói chân tay, ném vào rừng sâu, hoặc đang

ngồi tàu hỏa ở nơi đất khách quê người, đột nhiên bị cảnh sát dẫn đi, sau đó bị một đám người xa lạ đưa đi, cuối cùng không rõ tung tích, không biết còn sống hay đã chết.”

“Em có bằng lòng từ bỏ mạng sống vì một người đàn ông hay không?” Trình Mục Vân tổng kết. Anh không hề nói đùa.

Trong làn gió đêm lạnh lẽo, Trình Mục Vân tiếp tục ôm Ôn Hàn, dõi mắt về phía xa xa, dừng lại ở tận cùng ngõ nhỏ. Nơi ấy là bờ sông bừa bộn bẩn thỉu. Tâm tư Ôn Hàn vô cùng hỗn loạn. Nếu bây giờ đang ở trong phòng giặt của nhà nghỉ ở Nepal, chắc chắn cô sẽ cho rằng, anh đang nói chuyện giặt giũ. Nhưng anh đích thân đưa cô trải qua hết biến cố này đến biến cố khác nên cô tin, điều người đàn ông này nói đều là sự thật.

Cảm thấy hơi lạnh, Ôn Hàn cúi xuống cái cúc áo. Bất gặp vết thương còn tẩy đồ ở cổ anh, cô liền xoa nhẹ. Trình Mục Vân thu hồi ánh mắt, cúi xuống nhìn cô.

“Anh từng nói, ba tháng sau sẽ cho em về Moscow đúng không?” Cô hỏi nhỏ.

“Tất nhiên. Tôi là người xuất gia, người xuất gia không nói dối.”

“VẬY... chúng ta còn gặp nhau nữa không?”

“Không.” Anh cất giọng chắc nịch.

Buổi sáng ở phòng giặt hôm ấy, anh không lừa cô. Anh bảo chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ không có kết quả. Đây là sự thật, ngay từ đầu anh đã không nói dối cô. Ôn Hàn ngồi thẳng người, ngược nhìn Trình Mục Vân rồi hôn lên môi anh.

Trình Mục Vân bất động. Ôn Hàn thì thầm bằng tiếng Nga: “Em mặc kệ tương lai thế nào... Trong ba tháng này, anh phải ở bên em.”

Xung quanh yên lặng như tờ. Trình Mục Vân cúi thấp xuống, để cô dễ hôn hơn. Anh chợt nhớ tới lời nói của một người anh em khi từ nhà ga trở về. Người đó bảo, có thể chịu đựng và vượt qua nỗi sợ hãi không hay biết trước thì chứng tỏ không phải là người bình thường. Người đó còn hỏi anh, liệu có phải anh thật sự đã phá giới rồi hay không?

Phá rồi thì sao chứ?

Trình Mục Vân và Ôn Hàn ôm hôn nhau ở trên ban công trong buổi đêm ẩm ướt. Ban đầu, nụ hôn của hai người rất nhẹ nhàng, chỉ thỉnh thoảng cắn nhẹ bờ môi của đối phương. Cử chỉ đơn giản như vậy cũng khiến cô ngây ngất. Cô nhanh chóng cảm nhận được, nhiệt độ cơ thể của người đàn ông này dần tăng cao. Thì ra, không chỉ mình cô muốn điều đó.

Trình Mục Vân đầu cần đáp án của cô. Nếu cô thốt ra những câu trả lời viễn vông như “Em nguyện chết vì anh”, chắc chắn anh sẽ cảm thấy nực cười.

Anh càng thích đáp án vừa rồi hơn. Sau khi rời khỏi Nepal, cô vẫn thích anh, vẫn khao khát anh. Một khi cô đã dám đưa ra yêu cầu này, là đàn ông, đương nhiên anh không thể từ chối.

Trình Mục Vân bế ngang người Ôn Hàn, đi thẳng lên tầng ba. Hồi nãy vừa vào căn phòng nhỏ, nhìn thấy chiếc giường lớn đó, anh đã muốn đè cô xuống. Bây giờ cô đã chủ động đề nghị, thì anh còn phải khách sáo làm gì?

Loại vải của Ấn Độ này chẳng khác nào mảnh giấy trong tay anh, dùng sức kéo là rách toang. Không thể đo sức với anh, Ôn Hàn liền cần vai người đàn ông, trả lại toàn bộ tâm trạng sa sút trong hai ngày qua cho anh.

Trình Mục Vân cười khẽ một tiếng, nói nhỏ bên tai cô bằng tiếng Nga: “Cẩn mạnh một chút, bảo bối.”

Có người vừa sinh ra mấy tiếng đồng hồ cơ thể đã lạnh ngắt; có người sống đến trăm tuổi, nguyện ước cuối cùng cũng chỉ là từ già cỗi đời trong tình trạng không đau đớn, không bệnh tật; có người trước khi kết hôn còn nuôi mộng ước trăm năm hòa hợp nhưng rồi gặp tai nạn bất ngờ; có người đi hết cõi đời, người yêu thương đã thành tro bụi trong khi mình vẫn còn sống...

Sự chào đời của con người, như đóa hoa Ưu Đàm, ba ngàn năm nở một lần, tình khôi điểm lệ, sớm nở chóng tàn.

Ngày này năm này, vào thời khắc này, biết được điều bản thân khao khát nhất là đủ.

Mãi tới nửa đêm, mấy thầy tế mới quay về. Ôn Hàn cầm cốc nước, mặt mũi hồng hào ngồi trước tivi xem chương trình tiếng Anh. Trình Mục Vân cắt một đĩa hoa quả, bê ra ngoài, đặt xuống chiếc bàn thấp.

Hai cô gái đi cùng Trình Mục Vân cảm thấy không tiện nên ra khách sạn ở, chỉ có “em gái” và anh ở lại đây. Trước sự nhiệt tình của ba thanh niên người Ấn Độ, Ôn Hàn có chút không quen.

“Ở Ấn Độ, Dry Day là ngày không được uống rượu.” Một người nói: “Còn có ngày cả bang không được uống rượu.”

“Vậy sao? Pháp lệnh này chắc chắn không thể áp dụng ở Moscow. Đó là một thành phố không có rượu thì không vui.” Cô đáp.

Anh chàng thanh niên nở nụ cười tươi: “Cô hãy tin, tư tưởng của tôi không đến mức cứng nhắc như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trao Tương Tư Cho Ai (2)

Ôn Hàn bị sự nhiệt tình của đối phương làm cho bối rối: “Tôi tin...” Cô liếc qua Trình Mục Vân nhưng anh không hề có phản ứng. Vừa rồi, anh dặn cô hãy diễn tốt vai em gái. Bởi nếu là em gái của Trình Mục Vân, cô sẽ giành được sự bảo vệ tốt hơn. Ở đất nước Ấn Độ, mức độ quan tâm đến vợ hay bạn gái quả thực không dám bàn tới.

May mà mấy thanh niên này chỉ dừng lại ở phương thức biểu đạt cảm tình một cách lịch sự. Họ là những người Bà La Môn, rất hiếm có trường hợp kết hôn với người của dòng giống khác, huống chi là người nước ngoài. Thấy Ôn Hàn không có hứng thú, lại vương “anh trai” ở bên cạnh nên họ chẳng dám có những hành vi quá đáng.

Trình Mục Vân thỉnh thoảng nói một câu tiếng Nga mà họ nghe không hiểu nên đâu có biết bản thân trắng trợn hơn họ nhiều.

Ví như lúc này, anh nói nhỏ: “Chúc mừng em! Em lại khiến đàn ông điên đảo thần hồn rồi. Thậm chí tôi bắt đầu nghi ngờ, liệu có phải mình bị trúng mê hồn kế của em hay không?”

Ôn Hàn ngồi cạnh anh, nhưng giữ một khoảng cách “an toàn” mà anh trai và em gái cần có. Cô cũng đáp lại bằng tiếng Nga: “Rõ ràng lần đầu tiên là anh nhận nhầm người...”

“Em thật sự nghĩ vậy sao?” Anh uống một ngụm nước khoáng.

“Không phải ư?”

“Không phải.”

Thấy Ôn Hàn tròn mắt nhìn mình, anh tiếp tục lên tiếng: “Hồi ở cao nguyên Tuyết Vực, tôi đã bị em thu hút. Khi gặp lại ở Nepal, tôi đã không thể khống chế mình nên tùy tiện tìm một cơ hội em vào phòng, có hành vi khiếm nhã với em” Anh cười khê: “Em đã hài lòng với câu trả lời này chưa?”

Ôn Hàn cắn môi, học theo cách nói ỡm ờ của Trình Mục Vân: “Ừm, cũng không tồi.”

Biết rõ là những lời giả dối, việc gì phải bận tâm đến tính chân thực. Đường như sau hơn hai tiếng đồng hồ ở riêng trong phòng, giữa hai người có thứ gì đó đã bị phá vỡ.

“Xem ra, tôi không chỉ xé rách quần áo của em, còn xé toạc bộ mặt không đáng yêu của em nữa.” Trình Mục Vân một tay cầm cốc thủy tinh, tay kia sờ vào vết cắn trên vai. Ôn Hàn đỏ mặt, không nhìn được đá anh một.

“Tình cảm của hai anh em anh tốt thật đấy.” Anh chàng ngồi kế bên bày tỏ sự ngưỡng mộ bằng tiếng Anh.

“Từ trước đến nay, con bé thích đấu võ miệng với tôi, luôn tìm cách khiêu chiến quyền uy của một người anh trai. Nhưng tôi cũng thích nhường nhịn con bé, mặc nó bày trò.” Trình Mục Vân đáp lại bằng tiếng Anh, thể hiện là một người anh trai đạt yêu cầu, không hề để ý đến chuyện những người đàn ông này theo đuổi cô. Trong khi mười lăm phút trước đó, anh còn đang miệt mài hôn lên từng tác da trên cơ thể cô ở trong căn phòng nhỏ.

Đã bao lâu rồi Ôn Hàn không có một giấc ngủ tử tế? Chỉ nhớ kể từ thời điểm cắt tóc cho Trình Mục Vân ở trong ngôi đền của Nepal, cô đã không được ngủ yên giấc. Lúc ở trên tàu hỏa, cô cũng gần như thức thâu đêm.

Đêm hôm nay, Ôn Hàn ngủ rất say. Thậm chí cô còn nằm mơ mình đẩy cửa nhà ở Moscow, nhìn thấy một người đàn ông quay lưng về phía mình. Cô gọi tên anh nhưng anh hoàn toàn bất động, cũng chẳng ngoảnh đầu.

Xúc cảm ươn ướt ở vành tai đã kéo Ôn Hàn thoát khỏi giấc mộng. Cô nửa tỉnh nửa mê, vẫn chìm trong tâm trạng bi thương khi người đàn ông ấy không đoái hoài đến mình.

Trình Mục Vân nhanh chóng nằm đè lên người cô: “Chào buổi sáng!”

“Ừm.” Ôn Hàn mơ màng đáp.

“Em có từng nghĩ, nếu tôi thật sự là kẻ xấu thì em làm thế nào để thoát thân không?”

Ôn Hàn thì thầm: “Em sẽ cướp đồ của người Ấn Độ, sau đó bị đưa đến đồn cảnh sát rồi tìm cơ hội bỏ trốn.”

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân đi đi lại lại.

“Ý kiến hay.” Trình Mục Vân gật đầu, lại hỏi: “Em có biết bọn họ chuẩn bị làm gì không?” Anh chỉ tay về phía cửa ra vào: “Còn nửa tiếng nữa ánh dương sẽ nhô khỏi đường chân trời. Bên bờ sông sẽ có rất đông người cầu nguyện, nhân tiện dùng nước sông rửa sạch nghiệp chướng của mình.”

Giọng nói của anh rất dịu dàng, tạo thành một sợi dây vô hình trói buộc ý thức của cô. Không biết loài rắn khi nuốt các sinh vật khác có phải cũng âm thầm lặng lẽ nhưng thâm sâu khó lường như vậy không? Bề ngoài có vẻ nhẹ nhàng nhưng trên thực tế đủ khiến bạn nghẹt thở.

Động tác của anh không được dịu dàng như lời nói. Đến mức ở một giây nào đó, Ôn Hàn cảm thấy bản thân sẽ bị anh nhốt trong căn phòng này suốt cuộc đời, chết trên chiếc giường này.

Lần đầu tiên ở khu rừng núi, anh rất nhẹ nhàng, chiếu cố đến cảm nhận của cô. Lần thứ hai là nhằm mục đích loại bỏ khí lạnh trong cơ thể cô, không màng bất cứ tình cảm cá nhân nào. Đêm qua là do cô chủ động. Chỉ thời khắc ấy, anh mới bộc lộ con người chân thực của mình: gấp gáp, trực tiếp, làm bất cứ việc gì cũng không lưu lại đường lùi, bao gồm cả phương diện này.

Khi thả một ngọn hoa đăng được làm từ phiến lá xuống mặt đất, nhìn nó từ từ trôi theo dòng nước về phương xa, trong đầu Ôn Hàn vẫn đang nghĩ, lần đầu tiên thích một người mà mình chẳng biết gì về người ấy ngoài cái tên, nhưng lại thân mật như vậy.

Đúng là không thể nào tin nổi.

Lúc này, mặt trời đã xuất hiện. Tất cả mọi người bắt đầu cầu nguyện, dù là người đang ngồi trên bậc đá hay cõng trần ở dưới sông, thậm chí cả người ngoại tỉnh đang thả hoa đăng cũng đều trở nên tĩnh lặng.

Ôn Hàn liếc qua người đàn ông bên cạnh. Cảm nhận được ánh mắt của đối phương, Trình Mục Vân liền quay sang cô. Ôn Hàn có chút quần bách, không nhận được trách móc: “Có phải lúc nào anh cũng bắt được sự quan sát của người khác với mình hay không?”

“Đó là bản năng.” Anh trả lời ngắn gọn.

“Anh có biết vừa rồi em nghĩ gì không?”

Ôn Hàn thì thầm: “Em đang nghĩ...” Nếu anh thật sự là tên buôn lậu nguy hiểm, vậy thì câu chuyện giữa cô và anh sẽ đi về đâu?

Trình Mục Vân dường như là một người không biết đến hai chữ “hiếu kỳ”. Cô nói lấp lửng nhưng anh không hề truy vấn, chỉ liếc cô một rồi lại tiếp tục dõi mắt về bờ sông.

Dưới lòng sông có rất nhiều phụ nữ địa phương, từ trẻ đến già. Họ lội nước cho đến khi toàn thân ướt sũng mới hài lòng leo lên bờ.

Ôn Hàn vẫn không rời mắt khỏi gương mặt nghiêng của Trình Mục Vân. Cô nghĩ: giả dụ ngay từ đầu, anh là một tên lừa gạt tình cảm của cô thì sao?

Một hòa thượng hoàn tục, nhờ có diện mạo và thân hình hấp dẫn đi tán tỉnh những cô gái trẻ đến Nepal du lịch... Nào bộ của cô hình dung một câu chuyện theo hướng khác.

Hai người đi dọc theo bờ sông, gặp nhiều kẻ ăn mày đang hấp hối giơ tay về phía người qua đường: “Chúng tôi đang tích tiền mua gỗ để thiêu xác. Mấy trăm rupi một khúc.”

Vào thời khắc này, Trình Mục Vân giống như du khách nước ngoài tận tình đi cùng bạn gái. Ôn Hàn đột nhiên chìa tay về phía anh.

“Gì thế?” Anh cười hỏi.

“Ông chú, cho em xin ít tiền lẻ.” Khóe mắt cô cong cong: “Đề em đi tích đức.” Tất cả vé tàu xe đến đây đều do anh mua, chút rupi cuối cùng cũng đã bị cô tiêu hết. Hiện tại, cô không có hộ chiếu, chẳng có hành lý, giống như một người phụ nữ sa chân lỡ bước bị anh bắt đi.

Trình Mục Vân bị chọc cười bởi câu nói của Ôn Hàn. Trong con mắt anh, người phụ nữ này đã dần có nhiều biểu cảm sinh động hơn.

Nếu không phải hai lần tình cờ gặp nhau ở cao nguyên Tuyết Vực và đất nước Nepal, không phải việc cô đi cùng Vương Văn Hạo, khiến anh nghi ngờ thân phận của cô, hai người sẽ chẳng có mối quan hệ dây dưa, về sau cũng không có chuyện thân thể giao lưu, càng không có chuyện ở bên nhau giống những đôi tình nhân bình thường như bây giờ. Điều này khiến anh cảm thấy mới mẻ, càng muốn trải nghiệm nhiều hơn.

Đáng tiếc là anh không có thời gian. Buổi sáng ở khu rừng núi hôm ấy, anh từng có ý nghĩ, quay về Moscow làm một người bình thường, yêu đương hẹn hò với cô cũng không tồi. Nhưng cái chết của Châu Khắc đã khiến tất cả trượt khỏi quỹ đạo.

Anh từng cho rằng, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của mình. Mười năm trước, việc nhiều anh em hi sinh đã khiến anh bị đá kích nặng nề. Mười năm sau, đối phương vẫn dùng cái chết của người thân cận để nhắc nhở anh: Chỉ cần vẫn là Trình Mục Vân thì anh không thể có cuộc sống bình thường.

Trên vai anh gánh quá nhiều nợ máu của anh em, vĩnh viễn không thể quay đầu.

Trình Mục Vân rút một đồng đô la lẻ từ túi quần đưa cho Ôn Hàn. Cô quan sát đám ăn mày ở phía xa xa, chọn một ông già có khả năng tắt thở sớm

nhất, đi qua đó, ngồi xuống đặt đồng đô la trước mặt ông già. Ông già nằm trên tấm thảm rách, không còn sức lực nhưng vẫn cố bò dậy cảm ơn.

Ông già đặt bàn tay bẩn thỉu lên trán Ôn Hàn. Cô không bận tâm, nhắm mắt cầu nguyện: Xin Phật tử hãy phù hộ cho con, khiến anh ấy yêu con, mãi mãi không rời xa con.

Cầu nguyện xong, Ôn Hàn vui vẻ đứng dậy. Vừa định quay ra nói chuyện với Trình Mục Vân, cô liền nhìn thấy một hình bóng quen thuộc từ phía đám đông đi tới.

Mạnh Lương Xuyên tháo cặp kính râm, ngoác miệng cười: “Tôi đến rồi.”

Ôn Hàn vô thức nhủ thầm. Mạnh Lương Xuyên cầu nhậu: “Cô Ôn, sao gặp người quen mà cô lại tỏ ra không vui thế? Cô đừng quên, mấy lần cô thoát chết không phải chỉ riêng mình Trình Mục Vân giúp cô, tôi cũng bỏ không ít công sức.” Nói đến đây, anh ta lắc đầu: “Đối với phụ nữ, ngoại hình đẹp trai quả nhiên quan trọng hơn tất cả.”

Ôn Hàn bĩu môi: “Mỗi lần gặp anh là chẳng có chuyện gì tốt đẹp.”

“Cô gái này, nhất định cô phải làm cho rõ, mang lại vận rủi cho cô là người đàn ông ở phía sau, chứ không phải tôi.” Mạnh Lương Xuyên vừa nói vừa rút ra một túi nhỏ, đưa cho Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân nhận cái túi, bước xuống bậc đá, ngồi xổm, mở túi, đổ thứ bên trong xuống dòng sông.

“Đó là gì vậy?” Ôn Hàn có linh cảm chẳng lành.

“Là tro cốt của Châu Khắc.”

“Châu Khắc ư?” Ôn Hàn thất thanh, tròn mắt nhìn Mạnh Lương Xuyên.

Mạnh Lương Xuyên gật đầu: “Đúng là tro cốt của người đã đón cô từ Đại sứ quán Nga rồi đưa cô đến chỗ Trình Mục Vân ấy. Tôi vốn định để tro cốt của cậu ta ở Nepal rồi sau này Trình Mục Vân đưa về Nga an táng. Không ngờ anh ta bảo tôi mang đến đây rồi đổ hết xuống sông.”

Đây nhất định là một câu chuyện hấp dẫn khác, Mạnh Lương Xuyên nghĩ thầm. Anh ta thậm chí còn dự đoán, bản thân suốt ngày đi theo Trình Mục Vân nên không biết sẽ chết như thế nào, chết ở đâu? Ý nghĩ này đúng là điên thật, cũng khiến anh ta vô cùng hưng phấn.

Thông tin đến quá đột ngột, Ôn Hàn còn chưa “tiêu hóa” nổi. Đầu óc cô vô cùng hỗn loạn. Cái đêm cô cạo đầu cho Trình Mục Vân, liệu có phải khi đó Châu Khắc đã... Cô chợt nhớ tới vẻ mặt trầm lặng của anh dưới ánh đèn dầu mù mịt. Liệu có phải anh dùng phương thức cạo đầu để siêu độ cho bạn mình hay không?

Trình Mục Vân ném cả cái túi xuống nước rồi đi lên bậc thang.

“Dòng sông này có quá nhiều hài cốt, còn nói có thể giúp con người yên nghỉ. Theo tôi thấy, chặt chội chết đi được ấy.” Mạnh Lương Xuyên không phải tín đồ Phật giáo nên nói năng chẳng thêm nề nang.

“Châu Khắc không tín Phật.” Trình Mục Vân cất giọng đều đều. Tuy nhiên, người đàn ông đó từng nói một cách nghiêm túc: “Ông chủ tin gì thì tôi tin vậy.”

Ôn Hàn có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng biết anh sẽ chẳng trả lời bất cứ câu nào. Vì thế, cô chỉ có thể đè nén mọi thắc mắc trong lòng.

Tâm trạng hỗn loạn này kéo dài tới tận khi mặt trời lặn. Bất gặp về bị thương nơi cô, mấy thầy tế trẻ tuổi hỏi, cô có muốn đi xem nghi thức tế lễ ở sông Hằng không? Hôm qua lúc cô vừa đến đây, bọn họ còn ngăn ngại, hôm nay đã mời cô đi xem rồi.

Ôn Hàn từng đặt chân đến thành phố Varanasi một tháng trước. Lúc bấy giờ, buổi tối bọn cô cũng đi xem tế lễ nhưng chỉ lướt qua. Ấn tượng sâu đậm nhất là bên bờ sông tụ tập rất đông du khách và những nghệ sĩ trẻ tuổi. Khi ấy, có lẽ cô không thể ngờ, hơn một tháng sau, mình sẽ quay lại nơi đây. Mà lần này, cô được ngồi cùng người bản xứ chứ không phải quan sát từ phía xa như du khách bình thường.

Trong lúc xem nghi thức tế lễ, Ôn Hàn để ý thấy người phụ nữ đóng giả làm bạn gái Trình Mục Vân và anh ngồi cùng nhau, thì thầm to nhỏ. Cô không nhìn được, thỉnh thoảng lại liếc qua chỗ bọn họ. Mạnh Lương Xuyên ở bên cạnh nói đùa câu gì đó nhưng cô bỏ ngoài tai.

Người phụ nữ ấy quay lưng về phía đám đông, giơ tay lau đôi mắt đỏ hoe: “Em nghe nói tro cốt rắc xuống sông, con người sẽ được yên nghỉ. Có điều, chôn ở đâu cũng vậy, dù sao em cũng không thể đi cúng tế.”

Trình Mục Vân cụp mí, không nói một lời.

Người phụ nữ xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón tay. Một phút sau, cô ta rút ra: “Lát nữa em sẽ ném xuống sông. Mới hai mươi sáu tuổi đã trở thành góa phụ, đúng thật là... Tên đó hại chết em rồi.” Cô ta lăm bầm, một lúc sau quay sang hỏi Trình Mục Vân: “Anh có thể phá lệ nói cho em biết, anh ấy chết thế nào không?”

Trình Mục Vân im lặng vài giây rồi lên tiếng: “Có kẻ tiết lộ thân phận của cậu ấy.”

Buổi sáng hôm đó, ai cũng cho rằng đám người nước ngoài sẽ tấn công Trình Mục Văn trước. Nào ngờ bọn chúng biết được thân phận của Châu Khắc. Anh ta không kịp né tránh nên bị trọng thương, khó khăn lắm mới thoát được ra ngoài. Khi Mạnh Lương Xuyên dẫn cảnh sát địa phương đến nơi, Châu Khắc... đã đỡ hộ Mạnh Lương Xuyên một đòn chí mạng.

Tuy ngoài miệng, Châu Khắc tỏ ra khinh thường Mạnh Lương Xuyên, thậm chí trong lòng cũng coi thường nhưng chẳng còn cách nào khác, đối tượng được Trình Mục Văn thừa nhận thì cũng là anh em của anh ta.

Đã là anh em thì dù chết, mình cũng phải chết trước đối phương. Đây là suy nghĩ đơn giản của tất cả những người đi theo Trình Mục Văn.

Cả hai im lặng một lúc. Cô gái bỗng nhiên bật cười: “Con bé kia không rời mắt khỏi chúng ta. Phụ nữ đều vậy cả, một khi đã thích anh thì bất cứ người đàn bà nào tiếp xúc với anh cũng trở thành tình địch. Dù tỏ ra rộng lượng đến mấy cũng vô dụng. Chỗ này...” Cô ta đặt tay lên ngực: “Sẽ rất khó chịu.”

Trình Mục Văn đáp: “Nếu đến một cô bé tuổi đôi mươi cũng không lừa nổi, cô còn có thể lừa những người đã từng trải qua huấn luyện hay sao?”

Ôn Hàn không nên biết về thân phận và mối quan hệ giữa các thành viên trong đám bọn anh. Cô càng mù mờ càng tốt, điều này có lợi cho cô cũng bảo đảm an toàn cho người của Trình Mục Văn.

Nghi thức tế lễ tới giai đoạn cao trào, du khách bắt đầu vỗ tay rào rào. Trình Mục Văn và người phụ nữ kia quay về bên Ôn Hàn. Cô ngồi dịch sang một bên, nhường chỗ cho họ. Trước mặt mọi người, cô vẫn là em gái của anh. Cô ngồi thẳng lưng, cố gắng không để ý đến người phụ nữ bên cạnh.

Cả buổi tối, Trình Mục Văn không nói một câu từ tế với cô. Trong khi đó, thỉnh thoảng anh quay sang trò chuyện với người phụ nữ kia, khúc miệng thấp thoáng nụ cười.

Ôn Hàn rất muốn nói với anh câu gì đó nhưng niềm kiêu hãnh từ đáy lòng không cho phép cô làm vậy. Ngày hôm qua yêu cầu anh ở bên mình, trên giường dùng phương thức bạo dạn chủ động cùng anh ân ái đã là giới hạn cao nhất mà cô có thể làm được.

Dường như chỉ cần người phụ nữ này xuất hiện, mọi nỗ lực của cô lại quay về con số không.

Nơi đây đang diễn ra buổi tế lễ náo nhiệt. Phía xa xa vẫn còn có người thiếu xác. Đây là một nền văn hóa mà Ôn Hàn chưa gặp bao giờ. Hơn nữa, thân ở đất khách quê người cũng khiến tâm hồn cô không thể tĩnh lặng. Cô cúi xuống, nhìn gấu váy của mình. Xem ra, Phật tổ cảm thấy tâm nguyện của cô quá nhỏ nhen, không đáng bận tâm nên buổi sáng vừa cầu nguyện, bây giờ đã cho cô câu trả lời.

Phát hiện ra tâm trạng của Ôn Hàn như rơi xuống đáy vực, Trình Mục Văn trầm ngâm vài giây rồi lại tiếp tục thì thầm trò chuyện với người phụ nữ bên cạnh. Không một ai nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện ấy.

Đây là một trang viên của gia tộc người Ấn. Lần đầu tiên nghe thấy từ “vườn cafe”, Ôn Hàn còn tưởng Trình Mục Văn sẽ đưa cô về vùng quê. Giờ mới phát hiện, suy nghĩ của cô hoàn toàn sai lầm.

Mấy thanh niên mà cô quen ở Varanasi đều là người trong gia tộc này. Biết cô là “em gái” của Trình Mục Văn, một thiếu nữ người Ấn Độ nói với Ôn Hàn: “Chị không biết sao? Anh trai chị chưa từng kể với chị à? Anh ấy đúng là người kín đáo. Anh ấy là bạn thời đại học của anh trai em. Anh ấy từng cứu anh trai em khi anh trai bị bắt cóc. Anh ấy là ân nhân của gia đình chúng em.”

Ánh mắt cô thiếu nữ tràn ngập vẻ ái mộ. Cô thậm chí còn hy vọng giành được trái tim của Trình Mục Văn, sau đó anh đưa cô rời khỏi đất nước này. Tuy có của hồi môn dồi dào và ba người anh trai tài giỏi nhưng cô vẫn không thích xã hội Ấn Độ, nơi coi nhà chồng là ông trời.

Ôn Hàn không ngờ Trình Mục Văn từng học đại học.

Hồi chưa trải qua những chuyện ở Nepal, cô đoán anh ra đời từ sớm, gặp phải trắc trở gì đó mới đi làm hòa thượng. Sau khi trải qua nhiều biến cố, cô vẫn cho rằng anh là dân lặn lội trong xã hội...

Anh thường xuất hiện ở những nơi nguy hiểm. Lang bạt kỳ hồ, ăn không đủ no mặc không đủ ấm... nói chung không giống người bình thường.

Thiếu nữ Ấn Độ đó không được phép tiếp xúc riêng với đàn ông xa lạ nên sau đó, cô ta sai người giúp việc dẫn Ôn Hàn đến vườn cafe.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy rất nhiều cây cafe ở khoảng cách gần. Công nhân đang bận rộn hái quả. Trình Mục Văn khoanh chân ngồi dưới gốc cây, nhặt một trái cafe: “Thời gian cafe đậu ra quả rất dài, trái nhỏ thế này cũng mất từ tám đến mười hai tháng. Có những trái vừa và to thì phải đợi sang năm mới được hái, nói chung cần sự nhẫn nại.”

Người phụ nữ bên cạnh “ừ” một tiếng: “Năm trước trồng, năm sau thu hoạch phải không? Thế thì em chẳng thích hợp trồng cafe. Châu Khắc nói, thứ em thiếu nhất chính là sự kiên nhẫn.”

Trình Mục Văn nhếch môi. Ngẩng đầu nhìn thấy Ôn Hàn, người phụ nữ liền mỉm cười: “Chúng ta từng gặp nhau nhiều lần, cô không biết tên tôi xem ra có hơi bất tiện.”

Ôn Hàn lắc đầu, nói nhỏ: “Chị không cần nói với tôi. Anh ấy bảo, tốt nhất tôi không nên biết bất cứ điều gì liên quan đến anh ấy.”

Người phụ nữ vẫn giữ nụ cười trên môi: “Không đến nỗi nghiêm trọng như thế. Cô cứ gọi tôi Châu Châu là được rồi.”

Lại là một người họ Châu? Ôn Hàn gật đầu.

Nói xong, Châu Châu chỉ tay về phía ba người đàn ông đang đi tới: “Cô từng gặp họ rồi phải không?”

Vừa rồi đi vào đây, Ôn Hàn chỉ để ý đến Trình Mục Vân và người phụ nữ này. Không ngờ trong vườn cà phê còn có những người khác. Người đàn ông đội mũ lưỡi trai có nước da trắng như con gái kia chẳng phải là Lạt ma ở nhà ga hay sao? Thanh niên đi bên cạnh anh ta tất nhiên cô biết. Còn người đàn ông đeo kính trắng, Ôn Hàn cũng nhớ, chính là người gọi ra tên Châu Khắc ở khe núi hôm đó.

Châu Châu cười, nhìn ba người đàn ông: “Chào các anh, tôi tên là Châu Châu.”

“Phó Minh.” Lạt ma lên tiếng.

“Tiểu Trang.” Cậu thanh niên tiếp lời.

“Trần Uyên.” Người đàn ông đeo kính khẽ gật đầu.

“Nghe chán chết đi được, chắc chắn là tên giả.” Châu Châu cười, quay sang Trình Mục Vân, tiếp tục đề tài vừa rồi: “Anh bảo trong mỗi quả cà phê đều có hai hạt đúng không?”

“Ừ.” Trình Mục Vân tách trái cà phê: “Cô xem, trong mỗi quả đều có hai hạt đối xứng nhau.”

Châu Châu cầm lấy hạt cà phê từ trên tay Trình Mục Vân một cách tự nhiên: “Hóa ra mỗi quả cà phê đều tồn tại hạt tình nhân.”

Cảm giác mình như người thừa, Ôn Hàn có chút ngại ngùng. Cô quay sang người giúp việc: “Ồ đây nắng quá, chị có thể dẫn tôi về nghỉ không?” Người giúp việc lập tức cung kính đưa cô rời khỏi nơi đó.

Đôi nam nữ ngồi dưới gốc cây không hề có phản ứng, tiếp tục phớt lờ kiến thức về cà phê.

Trần Uyên không nhận được liếc Châu Châu một. Thật ra, anh ta mới gặp người phụ nữ này hai lần, một lần tại nhà nghỉ ở Kathmandu, một lần ở nơi cắm trại, Châu Châu tiêm thuốc phòng chó dại cho du khách. Chỉ có điều, cả hai lần đó anh và Châu Khắc đều âm thầm bảo vệ bọn họ nên chưa chính thức chạm mặt. Trần Uyên vẫn nhớ, khi nhìn thấy Châu Châu, ánh mắt của Châu Khắc có gì đó khác lạ. Anh ta còn tưởng Châu Khắc yêu thầm cô ta. Bây giờ mới thấy, suy đoán của anh ta không chuẩn, cái cô Châu Châu này rõ ràng có mối quan hệ không bình thường với Trình Mục Vân. Nhưng kể cũng lạ, sao Trình Mục Vân lại dây dưa với người đang mình nhỉ?

Tiểu Trang ở bên cạnh cũng nháy mắt với Phó Minh. Ôi trời! Đại hòa thượng vừa phá giới liền tìm một lúc hai người phụ nữ? Một người còn là thuộc hạ của mình?

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Bò Tát Rủ Lòng (1)

Mạnh Lương Xuyên ngồi trong góc quán cà phê nhỏ ở bên bờ sông, trước mặt là người cảnh sát trợ giúp anh ta trong vụ truy quét hang ổ của tổ chức buôn lậu hòm Châu Khắc bị giết hại. Người này đưa cho anh ta một phong thư.

Mạnh Lương Xuyên lôi ra xem. Bên trong chỉ có hai tờ giấy mỏng, một tờ là bản photo tấm ảnh gần đây của Trình Mục Vân. Một tờ viết ngắn gọn:

Sau ba năm nằm vùng, mười năm trước, Trình Mục Vân đã triệt phá được một đường dây từ Mông Cổ đến nước Nga của tập đoàn buôn lậu quốc tế, thu hồi hàng nghìn bảo vật của Phật giáo như tượng Phật, Xá lị. Thuộc hạ gồm 79 người thì có 13 người hi sinh (không có thông tin cụ thể).

Khi vụ việc kết thúc, Trình Mục Vân chính thức rút khỏi chốn giang hồ, biệt tăm biệt tích. Người thay thế anh là Phó Nhất Minh (tức Phó Minh). Nhưng anh ta không được tiếp quản toàn bộ danh sách nhóm của Trình Mục Vân.

Mạnh Lương Xuyên vờ tờ giấy trong tay: “Đề tôi sắp xếp lại mạch suy nghĩ đã.” Anh ta uống một ngụm trà sữa Ấn Độ: “Hơn nửa năm trước, đối tượng buôn lậu Vương Văn Hạo tiếp nhận nhiệm vụ, tới Nepal trao đổi một lô hàng. Nhận được thông tin này, Trình Mục Vân tới Nepal trước một bước, “ôm cây đợi thỏ”. Nửa năm sau, cũng là một tháng trước, Vương Văn Hạo và mấy người bạn từ Ấn Độ nhập cảnh vào Nepal, đụng phải Trình Mục Vân và tôi, sau đó bị cướp mất lô hàng.”

“Chẳng phải anh đã giúp Trình Mục Vân mang hàng đến vườn cà phê rồi hay sao? Anh không xem trong đó là thứ gì à?”

“Tôi không xem.” Mạnh Lương Xuyên tiếp tục uống trà: “Bởi vì tôi cảm thấy, mục đích thật sự của Trình Mục Vân không phải là lô hàng này. Anh ta cướp hàng chỉ là để Vương Văn Hạo truyền tin đến cấp cao hơn trong tổ chức buôn lậu, báo cho bọn họ biết, hàng đã bị Trình Mục Vân cướp mất.”

Vì thế, sau khi xác nhận Vương Văn Hạo đã báo tin thành công, Mạnh Lương Xuyên mới tạm giữ Vương Văn Hạo ở Kathmandu theo kế hoạch mà Trình Mục Vân đã định.

“Tin tức truyền đi rồi thì sao nữa?” Người cảnh sát hỏi.

“Đội đối phương đến truy sát anh ta.” Mạnh Lương Xuyên đáp: “Năm xưa, tập đoàn buôn lậu bị Trình Mục Vân phá hủy một đường dây, chắc chắn hận anh ta đến mức chỉ muốn lột da uống máu anh ta. Mỗi thù mười năm cộng thêm nỗi hận lần này, nhất định bọn họ muốn trừ khử anh ta, đoạt lại lô hàng.”

“Anh ta tự chuốc lấy tai họa nhằm mục đích gì nhỉ? Lẽ nào muốn tái xuất giang hồ, tiếp tục đối kháng tập đoàn buôn lậu hay sao?”

“Không. Với tính cách của Trình Mục Vân, một khi đã rút lui thì chẳng có chuyện tái xuất.” Mạnh Lương Xuyên đáp: “Anh ta muốn “dọn sạch nhà cửa”, kết thúc vụ mười năm trước.”

“Dọn sạch nhà cửa là ý gì? Bên cạnh anh ta có kẻ phản bội hay sao?” Người cảnh sát tỏ ra kinh ngạc.

“Hôm qua lúc đưa túi tro cốt cho Trình Mục Vân, anh ta nói với tôi, lần này anh ta quay về là để tế lễ những người anh em hi sinh từ mười năm trước. Anh ta còn nói, giả dụ anh ta bị giết chết, ngoài Ôn Hàn, tôi cũng đừng tin vào bất cứ đàn em nào của anh ta. Điều này có nghĩa, bên cạnh anh ta có nội gián của kẻ địch.”

Người cảnh sát chau mày: “Nếu bên cạnh Trình Mục Vân thật sự có nội gián, vậy thì hẳn nhất định sẽ nhận được nhiệm vụ từ tuyến trên, hạ sát Trình Mục Vân, đồng thời đoạt lại lô hàng ở Nepal.”

“Đúng thế.”

Càng phân tích, đầu óc Mạnh Lương Xuyên càng thông suốt. Anh ta rút ra một tấm ảnh màu, chụp trong vườn cà phê: “Đây là những người hôm nay xuất hiện ở vườn cà phê.”

Người cảnh sát cầm lên xem. Trong ảnh, Trình Mục Vân cầm hạt cà phê, mỉm cười với người phụ nữ ngồi cạnh. Xung quanh anh còn có một thanh niên và hai người đàn ông đang đứng.

Mạnh Lương Xuyên chỉ tay vào mặt từng người, giới thiệu với đối phương: “Châu Châu, Phó Minh, Tiểu Trang, Trần Uyên. Trong bốn người này chắc chắn có một người là nội gián, còn một người là cảnh sát nằm vùng để giám sát bọn họ.”

“Trong số bốn người này ư? Làm sao anh biết được?” Người cảnh sát tỏ ra mù mờ.

“Cậu đọc lại tài liệu đi.” Mạnh Lương Xuyên cầm tờ giấy trước đó: “Trình Mục Vân có bảy mươi chín thuộc hạ, mười ba người đến khi chết cũng không có thông tin cụ thể. Đây là quy tắc của bọn họ, ngoài bản thân Trình Mục Vân, tất cả mọi người đều là tàng hình. Thế nhưng, bốn người này lại bị tiết lộ thân phận cùng một thời điểm. Thế có nghĩa là, đối tượng mà Trình Mục Vân nghi ngờ nhất chính là bốn người kia nên anh ta mới lôi họ ra ánh sáng. Dù anh ta bị giết chết cũng sẽ có những người anh em khác tiếp tục cuộc điều tra.”

Người cảnh sát gật gù, đột nhiên đập bàn: “Không đúng. Ngay cả chúng ta cũng đoán ra ý đồ của Trình Mục Vân thì tên nội gián thế nào chả đoán ra. Nhờ hấn bỏ trốn thì sao?”

“Hắn sẽ không kịp bỏ trốn. Kể từ thời khắc xuất hiện trong vườn cà phê, bọn họ đã bị định sẵn sẽ không chạy thoát.” Ánh mắt Mạnh Lương Xuyên trở nên thâm trầm: “Ngoài mười ba oan hồn và Châu Khắc vừa thiệt mạng, còn sáu mươi một người khác đang ở trong bóng tối dõi theo nhất cử nhất động của họ. Không ai có thể thoát thân.”

Nhận được thông báo đến vườn cà phê của Trình Mục Vân, kể cả tên nội gián có suy đoán đây là cái bẫy đi chăng nữa, hẳn cũng buộc phải đến điểm hẹn. Bằng không, coi như hấn trực tiếp thừa nhận thân phận của mình.

Thế giới quan của Trình Mục Vân đúng như anh từng nói, không có lòng nhân từ và khoan dung. Đối với kẻ phản bội, anh sẽ trả lại gấp mười lần những gì hấn gây ra. Đối với kẻ ác, anh sẽ cho đối phương biết thế nào là “ác giả ác báo”. Một người bạn cảnh sát Trung Quốc của anh bỏ mạng ở hang ổ của tổ chức buôn lậu, anh đã kéo chúng ra ngoài ánh sáng. Hang ổ bị triệt phá, nhỏ cỏ nhỏ tận gốc.

Đối với kẻ ác, quả thực anh còn nghiêm khắc hơn mười tám tầng địa ngục.

Mười ba sinh mạng của mười năm trước, cộng thêm Châu Khắc nữa là mười bốn mạng sống của anh em, làm sao anh có thể tha cho tên nội gián.

Đây chính là “gia pháp” của anh.

Trong đầu Mạnh Lương Xuyên chợt hiện ra cảnh tượng: Đại diện được thấp sáng bởi những ngọn đèn dầu, các pho tượng La Hán đứng ở hai bên lặng lẽ nhìn xuống bốn người ở giữa đại diện: Châu Châu, Phó Minh, Tiểu Trang và Trần Uyên.

Sau bữa tối, có người dựng một lều bạt màu trắng trong vườn cà phê. Nhiều năm trước, Trình Mục Vân từng cứu con trai của ông chủ gia tộc từ tay bọn bắt cóc nên nghiêm nhiên trở thành khách quý. Anh cùng mấy người bạn cũ ngồi chơi bài.

Ôn Hàn đứng một lúc, quan sát lều bạt trắng đang ồn ào náo nhiệt từ phía xa xa. Sau đó, cô quyết định đi dạo một vòng. Cô đi men theo đường dẫn nước về phía Bắc, nhanh chóng nghe thấy tiếng nhạc xập xình.

Bị tiếng nhạc thu hút, cô lập tức tiến lại gần, phát hiện phía trước là khu nhà dành cho công nhân, bên ngoài dựng một dàn hoa lộng lẫy.

“Họ đang tổ chức đám cưới.” Trong bóng tối, một bàn tay đặt lên vai cô từ phía sau.

Ôn Hàn đỡ người nhưng không quay đầu, tìm đập thành thịch. Bàn tay người đàn ông từ bờ vai mềm mại trượt xuống, vòng qua thắt lưng dừng lại ở bụng cô. Lòng bàn tay ấm áp, nhắc nhở Ôn Hàn, anh là người đàn ông của cô.

“Chẳng phải em yêu cầu tôi ở bên em hay sao?” Trình Mục Vân cất giọng trầm khàn: “Em định nuốt lời đấy à?”

Nơi sáng đèn có một thiếu nữ mười mấy tuổi mặc bộ đồ cô dâu, tay trong tay với một người đàn ông ba mươi bốn mươi tuổi da ngăm đen, trông có vẻ thô lỗ. Cô dâu bước đi trong tiếng nhạc, gương mặt không một chút biểu cảm. Ôn Hàn từng nghe nói, phụ nữ Ấn Độ có địa vị thấp nên người dân nghèo thường gả con gái đi từ rất sớm. Moscow là nơi nam ít nữ nhiều, cũng thường xuất hiện trường hợp lấy chồng không được như ý.

“Đúng thế, em muốn rút lại câu nói kia.” Cô nói nhỏ: “Có được không?”

Cả ngày chứng kiến anh liếc mắt đưa tình với người phụ nữ khác, đối với cô là một sự giày vò tinh thần. Chắc anh không hiểu điều đó.

“Hoàn toàn không thành vấn đề. Tôi đã nói rồi...” Người đàn ông ở phía sau buông tay khỏi người cô: “Đây nên là một chuyện khiến chúng ta vui vẻ. Nếu em thấy không vui, tôi sẽ không miễn cưỡng em.” Nói xong, anh lùi lại mấy bước.

Ôn Hàn cắn môi, quyết tâm không ngoảnh đầu về phía anh.

Không khí có chút giá lạnh, một cậu bé Ấn Độ chạy ngang qua chỗ cô, vạt trộm mấy quả cà phê trên cây, dúi vào tay cô, nói nhỏ: “Chỉ ăn một hạt sẽ vui hơn đây.” Lê nào đến trẻ nhỏ cũng nhìn ra tâm trạng buồn bã của cô? Thế có nghĩa là Trình Mục Vân không những không hề bận tâm, mà còn cố tình lơ đãng?

Đằng sau vang lên tiếng bước chân khe khẽ. Anh quay lại tìm cô hay sao?

“Chào cô Ôn Hàn!”

Không phải anh. Ôn Hàn quay đầu lại, phát hiện đối phương là Phó Minh. Cô hơi cụp mi để che giấu nỗi thất vọng của mình.

“Hiếm có dịp được gặp người phụ nữ liên quan đến Trình Mục Vân, tôi rất muốn trò chuyện với cô.” Phó Minh thẳng thắn cho biết: “Khi cô đã thỏa mãn sự hiếu kỳ của tôi, để đáp lại, tôi có thể trả lời bất cứ câu hỏi nào liên quan đến Trình Mục Vân.”

Ôn Hàn mím môi, có chút bất an. Nhưng nghĩ đến chuyện bản thân chẳng biết bất cứ điều gì về Trình Mục Vân, cô liền cảm thấy thoải mái hơn: “Tôi không rõ anh hiếu kỳ điều gì. Trên thực tế, tôi hoàn toàn mù mờ.”

Không sao, chỉ cần lúc trả lời thận trọng một chút là được. Ôn Hàn nhủ thầm.

“Thế à? Trình Mục Vân không chịu kể với cô à?” Phó Minh hỏi bằng tiếng Nga.

“Vâng.” Ôn Hàn gật đầu. Đây là người thứ hai trò chuyện với cô bằng thứ ngôn ngữ quen thuộc kể từ khi bị anh bắt đi.

Phó Minh im lặng hồi lâu.

“Trước kia, anh ấy từng có bạn... gái chưa?” Ôn Hàn hỏi.

“Coi như có, cũng coi như không, vì khái niệm bạn gái rất mơ hồ. Có điều, chị ấy đã chết rồi.”

Ôn Hàn ngẩn người.

“Bị anh ta hại chết.” Phó Minh bình thản bổ sung thêm: “Cô đừng sợ, chắc anh ta sẽ không đối xử với cô như vậy. Người đàn bà kia bị khởi tố vì hơn một trăm vụ mưu sát, không cùng một loại người với cô.”

Hơn một trăm vụ mưu sát? Thông thường chỉ có dân xã hội đen hoặc ông trùm ma túy cỡ bự mới đạt đến con số kinh hồn này. Cô cũng thường xuyên xem tin tức thời sự nên không phải quá mù mờ.

“Loại người như chúng tôi đa phần thân bất do kỷ, những chuyện từng trải qua cũng muôn màu muôn vẻ. Nhưng tôi vẫn khâm phục anh ta.” Phó Minh hơi nhàu mày: “Tôi tương đối coi trọng tình cảm, không làm được như anh ta, nhìn người thân bị xử tử hình mà không thêm chớp mắt. Nếu là tôi, chắc chắc trong lòng sẽ rất khó chịu.”

Đây chính là quá khứ của anh, được Phó Minh thốt ra một cách nhẹ nhàng như đang nói chuyện thời tiết.

“Không còn câu hỏi khác nữa sao?” Phó Minh nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Mới có một hỏi mà anh đã tiết lộ nhiều thông tin như vậy. Bỗng nhiên tôi chẳng biết hỏi gì nữa.” Ôn Hàn đáp.

“Sau đó, Trình Mục Vân làm hòa thượng mười năm.” Phó Minh cười híp mắt với cô: “Cô thử nói xem, là do anh ta không thể quên được người đàn bà ấy hay vì nguyên nhân khác?”

“Tôi không rõ... Tôi chẳng hiểu con người anh ấy.”

“Cô Ôn Hàn! Cô từng có mấy người đàn ông rồi?” Phó Minh hỏi ngược lại.

“Tôi có thể không trả lời vấn đề này không?”

“Có thể. Tất nhiên có thể.” Phó Minh cười: “Con gái Moscow rất đa tình, đây là bí mật nhỏ của các cô. Nếu cô không muốn chia sẻ, tôi cũng chẳng miễn cưỡng. À, cô cũng mang dòng máu của người Hoa đúng không nhỉ?”

“Một phần tư.” Ôn Hàn đáp.

Phó Minh quan sát cô từ trên xuống dưới: “Gen của người Hoa chúng ta mạnh thật đấy. Chỉ là một phần tư dòng máu cũng có thể khiến cô hoàn toàn mang dáng vẻ phương Đông vậy sao?”

Nói xong, anh ta tiện tay hái quả cà phê trên cây, hạ giọng: “Vấn đề mà tôi hiểu kỳ nhất có chút riêng tư. Bao năm qua tôi thật sự muốn biết, tại sao Trình Mục Vân có thể khiến nhiều người phụ nữ nhớ nhung đến thế? Liệu có phải kỹ thuật giường chiếu của anh ta khiến phụ nữ khó quên hay không?”

Ôn Hàn: “...”

“Ồ, tôi xin lỗi, vấn đề này riêng tư quá. Câu hỏi cuối cùng của tôi, nếu một ngày nào đó Trình Mục Vân rời khỏi cô, liệu cô có đau khổ tột cùng hay không?”

Nếu một ngày anh rời xa cô ư? Đây là một vấn đề Trình Mục Vân vẫn thường nhắc nhở Ôn Hàn. Bất kể dùng hành động hay lời nói, anh cũng thể hiện rõ thái độ sớm muộn sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô.

Ôn Hàn thừa nhận bản thân đang ghen. Bởi vì câu chuyện mà Phó Minh đề cập như bạn gái có thể nói là truyền kỳ trong thế giới xã hội đen hay vụ xuất gia vì yêu khó có thể khiến cô không bận tâm. Nhưng điều này không có nghĩa là, cô sẽ bộc lộ tâm trạng khó chịu trước mặt người đàn ông đang khiêu khích một cách rõ rệt này.

Hồi nhỏ, người xung quanh càng cười nhạo thân phận con nuôi và dòng máu người Hoa, Ôn Hàn càng đè nén nổi tức giận. Cho bọn họ thấy sự xáo trộn trong tâm trạng là một việc làm ngu xuẩn.

Đây là một phương thức bảo vệ bản thân xuất phát từ bản năng của cô.

Cô đoán, nhất định Phó Minh sẽ cho rằng, tiết lộ của anh ta sẽ khiến cô tức giận và nổi con ghen, sau đó trả lời anh ta bằng thái độ bất cần, bản thân không quan tâm đến chuyện Trình Mục Vân ra đi. Thế nên cô chỉ mỉm cười, tiếp tục dõi theo đám cưới.

Phó Minh nhếch miệng. Vào thời khắc này, anh ta cũng bắt gặp sự khiêu khích của người phụ nữ đối với mình.

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bò Tát Rủ Lòng (2)

Tiếp theo, anh ta đột nhiên thay đổi thái độ, không còn nói bóng nói gió mà tỏ ra lịch sự với cô. Anh ta khách khí đề nghị đưa Ôn Hàn về, vì dù sao xung quanh cũng có mấy khu nhà đang xây, tụ tập nhiều công nhân nên không mấy an toàn. Ôn Hàn cảm thấy anh ta nói có lý, cô đã đi quá xa, giờ chưa chắc đã tìm được đường về. Vì thế, cô không từ chối lời đề nghị của đối phương.

Đi một đoạn, Ôn Hàn phát hiện nơi Phó Minh dẫn mình đi không phải là ngôi nhà hai tầng màu trắng ban đầu. Ngôi nhà đó gọn gàng sạch sẽ, phía trước và đằng sau còn có bãi cỏ khá rộng.

Nơi này nhìn qua không được trang nhã như vậy. Ngôi nhà cũng hai tầng, dường như mới xây xong, không có bãi cỏ mà chỉ có chuồng nuôi chim công và bò sữa. Phía xa là bức tường gạch màu xám cao hai mét.

Đây là một góc nào đó của trang viên?

“Anh dẫn tôi đến đây làm gì?” Ôn Hàn đứng trên mặt đất nhom nhóp bùn lầy, từ chối đi về phía trước.

“Đến tìm anh ta uống cốc rượu.” Phó Minh chỉ tay lên tầng hai.

Anh ấy ư? Ôn Hàn ngẩn người. Nói như vậy, tối nay Trình Mục Vân sẽ ngủ ở nơi này?

“Chẳng phải cô Ôn nói không hiểu con người Trình Mục Vân hay sao? Tôi sẽ cho cô cơ hội tìm hiểu anh ta. Muốn hiểu một người đàn ông, thông qua anh em bạn bè của anh ta mới là con đường ngắn nhất.”

Ôn Hàn chẳng rõ Phó Minh có nghe thấy cuộc đối thoại giữa cô và Trình Mục Vân hay không, nhưng rõ ràng anh ta cố tình đưa cô đến nơi này.

“Muộn như vậy rồi, tôi không vào trong đó nữa.” Ôn Hàn quan sát xung quanh: “Ở đây có người giúp việc không? Tôi có thể nhờ họ dẫn tôi về chỗ ở.”

“Không có.” Phó Minh đáp: “Đây là nơi có điều kiện kém nhất trong trang viên, không có người giúp việc, chỉ có thiết bị sinh hoạt đơn giản. Nếu cô muốn quay về thì người dẫn đường ngoài tôi ra chỉ có Trình Mục Vân mà thôi.”

Ôn Hàn bắt đầu nghi ngờ, đây là hành vi trả đũa cho sự khiêu khích vừa rồi của cô. Nhưng cô cũng không nghĩ, một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi lại nhỏ nhen đến vậy.

“Được thôi. Chỗ này phong cảnh cũng khá, xem chim công cũng không tồi.” Ôn Hàn thản nhiên mở miệng.

“Cô Ôn không định vào nhà thật sao?” Phó Minh cười cười: “Rất có khả năng tôi sẽ uống say bí tỉ đến tận sáng mai. Cô không ngại đợi ở đây cả đêm đấy chứ?”

“Anh Phó thật biết nói đùa. Chúc anh ôn chuyện cũ vui vẻ, khỏi cần lo lắng cho tôi. Khi nào trời sáng tôi biết tự tìm đường về, anh có thể ngủ đến tối mai cũng được.”

Phó Minh cười: “Vậy tôi chúc cô và chim công giao lưu vui vẻ.” Anh ta quay người, giơ tay vẫy vẫy với Ôn Hàn rồi đi vào nhà.

Khi đối tượng duy nhất ở bên cạnh biến mất, Ôn Hàn cuối cùng cũng có cảm giác, nơi này hơi âm u rờn rợn. Bức tường cao hai mét có lẽ chẳng ngăn nổi bất cứ tên trộm nào.

Nếu có người đột nhập, cô hét to, liệu hai người đàn ông uống rượu ở trong nhà có nghe thấy không? Nghĩ đến đây, Ôn Hàn có chút ảo não.

Người của Trình Mục Vân cũng không nói lý lẽ, làm những chuyện khó hiểu y hệt anh. Vừa rồi rõ ràng cô cho rằng Phó Minh có lòng tốt đưa mình về nơi ở, vì dù sao anh ta cũng là bạn của Trình Mục Vân. Vậy mà đối phương lại lừa cô đến nơi này, khiến cô rơi vào tình huống khó xử.

Trong chuồng chỉ có một con công đi đi lại lại. Ôn Hàn bất giác tiến lại gần một chút. Đây là động vật duy nhất còn thức. Mấy con bò sữa trong chuồng cách đó không xa đều đã yên giấc.

Ôn Hàn xoa tay. Đúng lúc này, khoe mắt cô phát hiện một bóng hình đang đi tới. Là Trình Mục Vân.

“Em tìm tôi à?” Giọng anh có chút mệt mỏi.

“Không phải.” Ôn Hàn tiếp tục nhìn chằm chằm con chim công: “Em bị bạn anh lừa đến đây. Trời tối nên em không tìm được đường về, chỉ có thể ở đây đợi cho đến khi trời sáng.” Con chim công chẳng nể mặt, xòe đuôi chạy vào trong bóng tối.

Trình Mục Vân tiến lại gần. Ôn Hàn nhích sang một bên. Anh lại áp sát.

Bị Phó Minh lừa đến nơi này, Ôn Hàn vốn vừa lạnh vừa bức bối. Bây giờ lại bị anh ép nên cô càng khó chịu hơn. Thế là cô quay người về phía anh: “Anh cảm thấy làm vậy thú vị lắm sao?”

Vừa ngẩng đầu, bắt gặp vết thương mới trên mặt anh, cô liền ngẩn ra trong giây lát.

Trình Mục Vân nheo mắt: “Sao thế? Vết thương của em trông cứ như nhìn thấy con mèo hoang bị thương ấy.” Đây là lần đầu tiên anh để lộ tâm trạng mất kiên nhẫn.

Đúng vậy, anh đang tỏ ra mất kiên nhẫn.

Chứng kiến thái độ này của anh, Ôn Hàn cũng bị chọc giận. Cô chẳng nói chẳng rằng, quay người bỏ đi. Nhưng mới đi mấy bước, cô liền bị người ở đằng sau túm lấy cánh tay. Bất chấp sự phản kháng của Ôn Hàn, anh lôi cô rồi đẩy xuống bãi cỏ gần đó.

“Nỗi sợ hãi trong cốt tủy của em biến đâu rồi?” Trình Mục Vân cất giọng trầm thấp: “Hồi ở trong rừng, em như người rừng nhỏ bé và đáng thương đợi tôi mang thức ăn về. Con người đó đi đâu rồi?”

“Anh mau thả em ra!” Ôn Hàn bị cỏ đâm vào da đầu nhói.

Trình Mục Vân bẻ quặt cánh tay cô ra đằng sau, tì chân lên đùi cô, không cho cô gãy giữa. Trước mặt anh, cô chỉ là người phụ nữ trói gà không chặt, anh chỉ hơi dùng sức là có thể bẻ gãy cánh tay cô, thậm chí tất cả xương cốt trên người cô.

Đáng ghét hơn cả, anh còn bịt mũi và miệng cô. Ôn Hàn trừng mắt với anh, càng lúc càng thiếu dưỡng khí.

“Con người quả là động vật đáng sợ.” Giọng nói của Trình Mục Vân đột nhiên trở nên rất nhẹ, tựa hồ tâm trạng kích động vừa rồi là giả: “Chỉ một chút không vừa lòng là sẽ phẫn nộ và oán hận, quên mất thứ mình từng có được. Em yêu, lúc trút giận vào người tôi, sao em không nghĩ xem, là ai đã cả đêm vẽ bông hoa sen cho em, ai đã lau thân thể của em ở nơi cấm trại, ai trong lúc thoát chết còn không quên biến em thành một người “phụ nữ”? Tất nhiên, đó là tôi cam tâm tình nguyện, không nên kể ra ở đây.”

Ôn Hàn đau khổ nhắm mắt. Bởi vì thiếu dưỡng khí nên lồng ngực cô tắc nghẽn. Cũng may Trình Mục Vân nhanh chóng thả tay khỏi miệng và mũi cô. Ôn Hàn thở hồng hộc.

“Có lẽ tôi đã đánh giá em quá cao. Tuy rằng em có năng lực tự bảo vệ, những lúc gặp nguy hiểm đều có thể bình tĩnh phán đoán xem có nên tin tôi hay không, nhưng đồng thời, em cũng giữ lại sự không lý trí rất đần bà.”

Nói đến đây, anh dừng lại, lặng lẽ nhìn cô.

Trong đêm tối tĩnh mịch, Ôn Hàn chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển của mình. Nếu không phải anh là người đặc biệt đối với bản thân, cô làm sao có thể tin tưởng một người từng bắt cóc mình? Chính vì nghĩ anh thích mình, cô mới mong chờ, mới tin trong bất cứ trường hợp nào, anh cũng sẽ không gây tổn thương cho cô.

Cô thậm chí còn phối hợp cùng anh, sống ở nơi xa lạ này; tin lời anh rằng ba tháng sau cô sẽ được an toàn. Cô còn bắt đầu thâm nhập vào cuộc sống của anh, quên đi trải nghiệm chạy trốn và bị thương, coi đây là một chuyến du lịch đáng nhớ. Đúng là hoang đường biết bao.

“Anh không thể nói cho em biết những việc anh làm ở hiện tại và trong tương lai.” Cuối cùng cô cũng lên tiếng, giọng nói nhẹ như lông hồng: “Vậy thì quá khứ của anh, những chuyện đã từng xảy ra, em thật sự muốn biết.”

“Quá khứ ư?” Phát hiện cô không còn vùng vẫy, Trình Mục Vân nhích người sang một bên, để cô thoải mái hơn. Anh dường như bất ngờ trước đề xuất của cô: “Em muốn biết điều gì?”

Người đàn ông này có quá nhiều bộ mặt, Ôn Hàn chẳng biết mình nên bắt đầu tìm hiểu từ đâu nữa.

“Tại sao anh lại xuất gia?”

“Tại sao ư?” Trình Mục Vân ngẩng nhìn gương mặt nghiêng của cô, phát hiện ánh mắt cô có chút hiếu kỳ và do dự. Lông mi cô khẽ động đậy. Anh giờ tay chạm vào bờ mi, vuốt một đường xuống đến xương đòn của cô.

Không biết có phải là ảo giác, Ôn Hàn cảm thấy anh như biến thành người khác, chứng tỏ câu cô vừa hỏi không phải vấn đề đơn giản.

Đó là cả một câu chuyện dài. Ôn Hàn lần đầu gặp Trình Mục Vân ở ngôi chùa của người Tạng. Trên thực tế, anh không tin vào Phật giáo của người Tạng, mà chỉ ở đó để chuẩn bị thâm nhập vào Nepal. Trong mười năm qua, anh sống ở một nơi hẻo lánh, yên tĩnh. Hòa thượng xuống tóc cho anh đã rất già nhưng không chịu làm sư phụ của anh, chỉ cho anh pháp hiệu và nhận anh làm sư đệ. Chỉ e là bây giờ quay về, thứ còn lại của vị hòa thượng già đó chỉ còn là những viên xá lị mà thôi.

Lúc mới tới nơi ấy, tiếng Trung của anh không tốt lắm. Vị hòa thượng già dạy anh tiếng Trung, anh dạy ông tiếng Nga, cuộc sống cũng không đến nỗi tệ nhạt.

Trước khi rời đi nửa năm trước, hòa thượng nói với anh, nếu không từ bỏ nỗi hận thù trong lòng, anh sẽ chỉ càng tạo nhiều nghiệp chướng, bản thân cũng chìm đắm trong đó.

Kim Cương trừng mắt, vì thế hàng phục tứ ma. Bồ Tát rũ lòng, vì thế từ bi lục đạo.

Thế gian này đã có Bồ Tát rũ lòng thì nhất định cũng sẽ có Kim Cương trừng mắt. Đây là câu trả lời mà anh dành cho vị hòa thượng.

“Để giúp các vong linh được yên nghỉ.” Sau một hồi trầm mặc, Trình Mục Vân đáp.

“Vi ai cơ?”

Đây là lần đầu tiên có người dám hỏi anh câu này trong mười năm qua. Cho dù là bốn đối tượng đang ở trong trang viên hay người mới lơ mơ biết chuyện xảy ra mười năm trước, không một ai dám mở miệng hỏi thẳng như vậy.

“Vi rất nhiều người.”

Chứ không phải vì một người phụ nữ. Đã nhận được kết quả mà mình mong muốn nhưng câu trả lời câu Trình Mục Vân khiến Ôn Hàn cảm thấy càng tệ hơn. Cô không rõ liệu đây có phải là cảm giác khi yêu một người. Trước đó, cô còn hận anh đến nghiền răng, nhưng ở giây phút tiếp theo, chỉ nghĩ tới chuyện biết bao người thân quen đáng để anh xuất gia siêu độ đã rời khỏi cõi đời, trong lòng cô vô cùng buồn bã.

“Em không hỏi gì nữa à?” Trình Mục Vân nhìn cô đắm đắm.

Ôn Hàn ngẫm nghĩ rồi nói nhỏ: “Em đã nhận được câu trả lời mà em muốn biết.”

Trình Mục Vân thấy hơi lạ, cô muốn biết điều gì chứ? Quá khứ của anh chẳng liên quan gì đến cô. Có điều, không tỏ ra hiếu kỳ, không truy vấn là nguyên tắc xưa nay của anh.

“Tôi còn tưởng em muốn biết, tại sao tôi lại hoàn tục?”

“Tại sao vậy?” Ôn Hàn lập tức hỏi.

“Bởi vì muốn cùng em ân ái, muốn thử xem, phá giới sẽ gây nên nghiệp chướng như thế nào.” Trình Mục Vân cười khề một tiếng, tỉa trán mình lên trán cô. Nơi ấy có sự ấm áp và tươi đẹp của sinh mệnh.

Không biết anh đã bao lần tỉa trán lên thi thể lạnh lẽo. Con số thực vượt qua con số trong tài liệu của Mạnh Lương Xuyên rất nhiều.

Sau lưng có thứ gì đó động đậy, rõ ràng không phải bàn tay của Trình Mục Vân. Ôn Hàn lạnh tóc gáy: “Thứ gì... đang động đậy thế?”

Anh buông người cô, sờ soạn xung quanh rồi bình tĩnh mở miệng: “Con chuột.”

Ôn Hàn biến sắc mặt trong giây lát.

“Em sợ à?” Anh thân nhiên hỏi.

Ôn Hàn nghiêng răng, cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi. Cô không thể để anh coi thường, chuột bọ là gì chứ. Nhưng lần này không chỉ có một con mà rất nhiều con chạy đi chạy lại, thậm chí bò cả lên người cô. Ôn Hàn đẩy người Trình Mục Vân, la hét một tiếng, loạng choạng đứng dậy. Toàn thân cô nổi da gà, buồn nôn thật đấy.

Trình Mục Vân cũng đứng thẳng người. Rõ ràng cô đã quên, lúc ở trong khu rừng nguyên sinh, nhìn thấy vô số sinh vật không biết tên bọ lổm ngổm trước mặt, cô đều có thể coi như không có chuyện gì xảy ra. Bây giờ trở lại xã hội văn minh, tất cả quay về nguyên hình.

“Ở đây có một ngôi miếu chuyên dùng để thờ cúng loài chuột.” Trình Mục Vân thương thức về mặt kính hải của Ôn Hàn: “Chắc có đến hơn một vạn con. Đối với người dân, chuột là sự tồn tại giống như vị thần, hằng ngày đều có tín đồ đi cúng tế, đồng thời còn ăn chung ngủ chung với loài chuột. Vì thế, khu vực xung quanh bị nhiễm bệnh dịch hạch rất nghiêm trọng.”

Nói xong, anh quay người đi về phía ngôi nhà hai tầng. Ý tứ của anh rất rõ ràng, không muốn ở đây chơi với chuột thì mai đi theo anh.

Ôn Hàn thở hắt ra, rón rén đi theo Trình Mục Vân. Trong nhà tối om, như thể bị cắt điện. Điều này khiến cô nhớ tới Nepal, đất nước có rất nhiều khu vực nghèo mỗi ngày chỉ được cung cấp điện mấy tiếng đồng hồ.

“Em khỏi cần tìm phòng riêng.” Trình Mục Vân nói nhỏ bằng tiếng Nga trong bóng tối: “Đây là nơi chủ trang viên dành cho các thầy tu khổ hạnh.”

“Thầy tu khổ hạnh ư?” Ôn Hàn chợt nhớ tới cảnh tượng các nhà sư khổ hạnh lửa thể đi diễu hành mà cô gặp ở Ấn Độ hơn một tháng trước. Bọn họ ngủ trên giường sắt, tu hành theo phương thức hành hạ thân thể, thậm chí còn có người dùng dao đâm xuyên qua bộ phận đàn ông.

Nghĩ tới điều này, Ôn Hàn cảm thấy ngôi nhà trở nên âm u, rờn rợn.

Đi tới chân cầu thang ở đầu hành lang, cô hỏi nhỏ: “Tại sao anh lại ở đây mà không ở chỗ bọn em?” Cô và mấy người bạn của anh được bố trí ở một nơi rất dễ chịu. Người giúp việc tiết lộ, chủ nhân của trang viên là nhà giàu thuộc loại hàng đầu của bang.

“Tôi là người xuất gia nên sẽ không ở những nơi dễ chịu.” Anh đáp.

Được thôi. Ôn Hàn nghĩ, ít nhất cô đã tận mắt chứng kiến anh hạ gục con chó ngao Tây Tạng hung hãn. Người đàn ông này đã sớm phá sát giới, cũng phá cả... sắc giới nữa.

Tầng hai là một căn phòng rộng, không có hành lang. Nếu bày dụng cụ thể hình, bạn có thể coi là phòng tập. Lúc này, ngoài một chiếc giường gỗ đặt ở trong góc, một chiếc bàn dài và mấy chiếc ghế, căn phòng không có bất cứ thứ gì khác.

Lúc hai người đi lên, Phó Minh đang cân bằng y tế, băng bó cánh tay mình. Bên cạnh anh ta có một con dao găm đang cắm xuống mặt bàn gỗ.

Trình Mục Vân kéo ghế ngồi xuống, nói với Ôn Hàn: “Em ra giường ngồi tạm đi.”

Ôn Hàn lập tức làm theo lời anh. Cô có thể “ngửi” thấy bầu không khí nguy hiểm đang tồn tại. Hai người đàn ông này dường như không phải là anh em, mà là kẻ thù của nhau.

Nhờ ánh sáng mờ mờ phát ra từ ngọn nến trên mặt bàn, cô phát hiện trên áo sơ mi trắng của Phó Minh có vết máu. Lẽ nào vết thương trên mặt Trình Mục Vân là tác phẩm của Phó Minh?

Phó Minh rút ra một chai rượu dẹt từ sau lưng: “Anh có uống không?”

Trình Mục Vân lắc đầu: “Tôi không muốn phá giới.”

“Anh bạn hòa thượng.” Phó Minh nhìn Trình Mục Vân chăm chăm: “Trong bốn người, chúng ta coi như quen biết nhau sớm nhất.”

“Không sai.”

“Con trai lớn của ông chủ trang trại này cũng do hai chúng ta cứu sống.”

“Đúng thế.”

“Tôi quen anh từ năm mười chín tuổi.” Phó Minh ngửa đầu, tu một hớp rượu. Anh ta hơi nheo mắt, gương mặt phi giới tính ánh lên một vẻ đầy mê hoặc dưới ánh nến bập bùng: “Là anh thuyết phục tôi tin anh, khiến tôi bán đứng chị gái mình. Anh nói anh sẽ cứu chị ấy, cuối cùng hại chị ấy bị xử tử hình. Anh còn nhớ không?”

“Tôi nhớ.” Trình Mục Vân vẫn trả lời ngắn gọn.

“Lúc đó anh đã hứa với tôi là cứu chị ấy cơ mà?”

“Thoát khỏi nghiệp hải[1] chính là sự cứu rỗi.”

[1] Nghiệp hải: Ý chỉ nghiệp chướng, những tội ác khiến con người trầm luân. Từ này được lấy theo câu: “Nghiệp hải sóng lớn, quay đầu là bờ” trong cuốn Duyệt vi thảo đường bút ký.

“Vậy, anh còn nhớ không? Hồi mười mấy tuổi ở Moscow, anh cũng không phải là người trong sạch. Anh nên biết rõ hơn ai hết, chị gái tôi là bị ép buộc.”

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bò Tát Rủ Lòng (3)

“Vi thế tôi đã từng ngồi tù và cắt tóc đi tu. Không ai biết rõ hơn cậu, tôi đã giữ giới từ năm mười lăm tuổi.” Người đàn ông ngồi ở ghế nói rành rọt từng từ một, hoàn toàn không giống vẻ phong lưu phóng đảng khi ở bên Ôn Hàn.

Đây là một phương diện khác của Trình Mục Vân. Đúng như Phó Minh nói, muốn tìm hiểu một người đàn ông, con đường ngắn nhất là thông qua anh em bạn bè của anh ta.

Phó Minh bỗng im lặng, tiếp tục tu rượu ừng ực. Uống hết giọt rượu cuối cùng, anh ta bỏ chai xuống, đứng lên: “Mười năm trước, anh nói đi là đi. Có những lời, hôm nay tôi mới có cơ hội nói rõ. Nào, chúng ta tiếp tục đi!”

Nói xong, anh ta cời áo sơ mi ném xuống ghế, rút con dao găm. Tư thế giống con mãnh thú chuẩn bị lao vào cuộc chiến.

“Cậu không mệt sao?” Trình Mục Vân cười.

Phó Minh hất cằm: “Tôi đi.”

Trình Mục Vân đứng dậy, chậm chậm cời cúc áo sơ mi, kéo thắt lưng chặt hơn một chút: “Cậu cũng biết, từ trước đến nay, tôi không bao giờ động thủ với anh em của mình.”

Phó Minh nở nụ cười tự giễu: “Anh em ư? Anh làm hòa thượng lâu năm nên đầu óc có vấn đề rồi. Tôi và anh đã không phải là anh em từ lâu.”

Vừa dứt lời, Phó Minh liền nhào tới, vung con dao về phía Trình Mục Vân. Trình Mục Vân giờ tay đỡ, bị anh ta đập trúng bụng, con dao găm màu bạc cũng thuận thế bổ xuống vai trái của anh.

“Aaa...” Ôn Hàn hét lên một tiếng.

Trong ánh nến lập lờ, xương đòn của Trình Mục Vân bị lưỡi dao rạch một đường. Hai người dừng động tác. Trình Mục Vân sờ lên vết thương, bàn tay dính đầy máu. Phó Minh liếm lưỡi dao, không rời mắt khỏi đối phương.

Ôn Hàn sợ chết khiếp. Cô không dám tin, Trình Mục Vân thật sự không đánh trả, còn Phó Minh thật sự ra tay. Cô vô thức đứng dậy.

“Ngồi xuống!” Trình Mục Vân cất giọng nghiêm nghị.

Anh vừa dứt lời, Phó Minh lại lao tới. Lần này không phải là cuộc giao tranh ngắn ngủi nữa. Ôn Hàn dõi theo ở một nơi không xa, sống lưng lạnh toát. Mỗi lần tia sáng bạc của lưỡi dao vụt qua, cô đều có cảm giác Trình Mực Vân sẽ mất mạng bất cứ lúc nào. Anh chỉ chống đỡ chứ không đánh trả, cố gắng né tránh những đòn tấn công vào chỗ hiểm. Cuối cùng, anh bị đối phương đè xuống sàn nhà.

Bất chấp sự nhường nhịn của Trình Mực Vân, Phó Minh không hề nể tình, tì lưỡi dao vào cổ anh.

Anh ta quỳ một chân xuống đất, rít lên: “Trình Mực Vân! Anh không phải là thần thánh. Anh mà phán đoán sai lầm là mất một mạng người. Anh có từng nghĩ qua, nếu nhận nhầm kẻ phản bội, anh sẽ giết chết một người của mình. Tôi chết cũng chẳng sao nhưng còn người khác, trong đó còn có một đứa trẻ nữa.” Đứa trẻ mà anh ta nhắc tới chính là Tiểu Trang, cậu thanh niên mới mười mấy tuổi do đích thân anh ta lựa chọn và đào tạo.

“Nếu không làm vậy, sẽ càng có nhiều người chết hơn. Tôi không muốn cậu lại giống tôi mười năm trước, tận mắt chứng kiến vô số anh em bỏ mạng trước mặt mình.” Trình Mực Vân cất giọng trầm thấp.

Người đàn ông trước mặt là anh em, cũng không phải là anh em. Phó Minh là người Trình Mực Vân quen biết sớm nhất, là người vào sinh ra tử với anh lâu nhất, cũng là người mà mười năm trước Trình Mực Vân đích thân phó thác. Nhưng cũng vì anh, Phó Minh đã mất đi chị gái.

Cả bốn người có mặt ở trang viên ngày hôm nay đều có những câu chuyện khác nhau với Trình Mực Vân. Mỗi người đều từng nguyện hi sinh mạng sống vì anh.

“Hãy để tôi giết anh có được không?” Phó Minh nói khẽ: “Tôi sẽ dùng cách của mình để tìm ra kẻ đó mà không khiến nhiều người đổ máu. Nói cho anh biết, tôi không nỡ để xuất hiện thêm một oan hồn. Tôi chẳng tàn nhẫn và cứng rắn như anh.”

Trình Mực Vân chau mày. Xem ra Phó Minh đã thật sự nổi giận.

Vừa rồi trong cuộc đụng độ, chiêu thức của anh ta hỗn loạn, hoàn toàn đánh mất sự bình tĩnh. Bình thường, trình độ của anh ta cũng không kém anh là bao.

“Phó Minh!” Có người cất cao giọng, gọi tên anh ta.

Anh ta quay đầu theo phản xạ, liền bị một tát trúng mặt.

Lúc này, Mạnh Lương Xuyên đang ngồi trên bệ cửa sổ, đột nhiên đập tắt mẫu thuốc. Không đứng, tài liệu có vấn đề.

Hôm qua anh ta không nghĩ tới một vấn đề, đó là tuổi tác. Cậu thanh niên yểm trợ cho Trình Mực Vân trên chuyến tàu còn rất trẻ. Cậu ta không thể tham gia vào sự kiện mười năm trước.

Nói như vậy, đối tượng mà Trình Mực Vân muốn xử lý không chỉ là những người năm xưa? Qua cái chết của Châu Khắc, anh ta phát hiện những thành viên mới gia nhập tổ chức trong mười năm qua cũng có vấn đề?

Mạnh Lương Xuyên tựa người vào cửa sổ, trầm tư hồi lâu.

Một trong bốn người là người phụ trách tổ hành động ở thời điểm hiện tại. Đó là Phó Minh, tên thật Phó Nhất Minh. Anh ta và Trình Mực Vân, một là người đứng đầu năm xưa, một là người phụ trách hiện nay. Đối với chuyện này, không biết bọn họ có xảy ra bất đồng nghiêm trọng hay không?

Mạnh Lương Xuyên thở dài, quả thực anh ta chẳng thể giúp được gì.

Quay lại ngôi nhà hai tầng tối tăm, ngay cả bản thân Trình Mực Vân cũng không thể lường trước chuyện sắp xảy ra.

Ôn Hàn đứng trước mặt Phó Minh, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Vừa rồi phát hiện Phó Minh sờ tay vào khẩu súng ở sau lưng, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Trước khi biết mình làm gì, cô đã xông lên và vung tay, bất chấp hậu quả.

Phó Minh đứng dậy, nhìn Ôn Hàn bằng ánh mắt đầy nguy hiểm. Ôn Hàn vội lùi lại phía sau hai bước. Giây tiếp theo, Trình Mực Vân nhanh như cắt bật dậy, bẻ quặt cánh tay Phó Minh, giở đối phương xuống đất.

Nhìn thấy khẩu súng ở thắt lưng Phó Minh, anh liền ném đi. Khẩu súng đập vào bờ tường, rơi cách xuống nền nhà.

“Giết tôi cũng vô dụng. Cậu nên biết rõ, dù tôi chết ở đây thì sẽ có anh em tiếp tục theo dõi bốn người các cậu, cho tới khi tìm ra nội gián mới thôi.” Anh cúi thấp xuống, nói nhỏ bên tai Phó Minh.

Phó Minh vùng vẫy nhưng vô ích: “Tôi biết, anh đã sớm sắp đặt tất cả.”

“Biết thì hãy giữ im lặng.” Anh cất giọng đều đều.

“Thật không ngờ, mười năm sau quay về, việc làm đầu tiên của anh là đưa tôi vào tầm ngắm.” Mặt Phó Minh bị ép xuống nền đất giá lạnh: “Trình Mực Vân! Tôi và anh vào sinh ra tử bao nhiêu lần? Trần Uyên cam tâm tình nguyện bảo vệ anh bao nhiêu năm? Tiểu Trang mới mười chín tuổi. Riêng cô Châu Châu thì tôi không rõ là gì của anh, nhưng cũng có vẻ thân thiết với anh. Vậy mà anh lại nghi ngờ chúng tôi?” Đến cuối cùng, giọng Phó Minh có chút khàn khàn.

“Đúng, tôi đang nghi ngờ mấy người.” Trình Mục Vân trả lời một cách dứt khoát.

Tất cả bọn họ đều tin tưởng Trình Mục Vân vô điều kiện. Thế mà anh lại đưa bốn người trong số đó vào diện đối tượng tình nghi.

Liệu đây có phải là một dạng phản bội hay không? Anh cũng chẳng rõ. Anh không phải là thánh nhân. Anh chỉ biết, cần phải hi sinh số ít để bảo vệ số đông. Cho dù số ít đó là những người anh em thân thiết nhất của anh.

Bên dưới có ánh lửa lập lòe. Không biết những nhà sư khổ hạnh định làm gì mà đốt lửa, bắt đầu tụng kinh.

Màn đêm đen đột nhiên sáng rực ngọn lửa, cộng thêm tiếng tụng kinh nghe không hiểu, khiến bầu không khí trở nên kỳ quái trong giây lát.

Ôn Hàn cố gắng “tiêu hóa” cuộc đối thoại của hai người đàn ông. Mỗi câu nói đều chứa đựng thông tin quan trọng.

Bốn người xuất hiện ở đây gồm người phụ nữ theo dấu chân Trình Mục Vân từ Kathmandu là Châu Châu. Tiểu Trang và Phó Minh từng giúp cô ở nhà ga, và người trêu chọc Châu Khắc hôm đánh vào sào huyết của tổ chức buôn lậu tên Trần Uyên.

Ban đầu, cô tưởng họ là những người bạn tốt nhất của Trình Mục Vân. Cuộc đối thoại giữa Trình Mục Vân và Phó Minh báo cho cô biết: Trong số bốn người có kẻ phản bội.

Mục đích chuyến đi lần này của Trình Mục Vân là tìm ra kẻ phản bội đó.

Trình Mục Vân nhướng mày nhìn Ôn Hàn, bắt gặp tâm tư hỗn loạn dưới đáy mắt cô.

Có lẽ người phụ nữ trước mặt cuối cùng biết được một số chuyện nên thông suốt hơn. Nhưng cô không rõ, tầng sương mù bảo vệ cô cũng đã tan biến. Phó Minh cố tình dẫn cô đến nơi này, cố tình để cô nghe thấy những điều này.

Đây là hành động trả đũa của anh ta. Tên đó thù rất dai.

Thật ra, trong cuộc đối thoại này giờ, Trình Mục Vân luôn cố gắng thốt ra những câu đơn giản và trực tiếp. Thế nhưng, Ôn Hàn vẫn nắm được thông tin trọng điểm.

Anh đang cân nhắc một khả năng, liệu có nên đưa Ôn Hàn đi. Một khi đã biết được sự thật, bắt cô diễn kịch với bốn người kia là điều rất khó.

Nhưng rõ ràng, khả năng này không thể thực hiện.

Anh buông người Phó Minh, tiện chân đá anh ta một: “Đã nhận được câu trả lời mà cậu muốn thì mau ngoan ngoãn quay về đóng kịch cho tôi, đồng thời chứng minh với tôi rằng cậu không phải là kẻ phản bội.” Ngữ khí của anh nhẹ nhõm nhưng ánh mắt rất lạnh.

Sự phẫn nộ của Phó Minh vừa rồi không phải là giả. Nhưng thái độ của Trình Mục Vân cũng rất rõ ràng. Ở thời điểm này, anh không tin bất cứ người nào.

Phó Minh bò dậy, xoay xoay cánh tay: “Tôi đến để khuyên anh hãy suy nghĩ kĩ. Cái chết của Châu Khắc là sự cảnh cáo của ông trời dành cho anh. Anh cứ cố chấp như vậy, đến cuối cùng có khả năng cả bốn chúng tôi đều chết ở nơi này để cho anh được như ý nguyện.” Anh ta liếc Trình Mục Vân một, không nói thêm một lời, đi thẳng ra cầu thang.

Lúc anh ta đi ngang qua Ôn Hàn, cô bị dáng vẻ u ám của anh ta dọa cho hoảng hốt, lập tức lùi lại phía sau nửa bước.

Khi Phó Minh hoàn toàn khuất dạng, cuối cùng Ôn Hàn cũng lấy lại bình tĩnh. Cô hỏi nhỏ: “Anh không sao đấy chứ?”

Trình Mục Vân mặc áo sơ mi: “Hồi nãy em nghe được gì rồi?”

Trống ngực đập thình thịch, Ôn Hàn nói nhỏ: “Bọn anh xa cách mười năm. Lần này trở về, anh gọi bốn người đến đây là nhằm mục đích... bắt nội gián. Trong số bọn họ có một người là kẻ phản bội.”

“Còn gì nữa không?”

“Phó Minh và anh quen nhau từ nhỏ, quan hệ rất thân thiết. Chị gái anh ta từng vì anh mà bị xử tử hình. Trần Uyên là người luôn bảo vệ anh. Còn nữa...” Ngừng vài giây để hồi tưởng lại lời nói của Phó Minh ở vườn cà phê và trong căn phòng này, cô tiếp tục lên tiếng: “Anh ta rất tức giận, bởi vì anh nghi ngờ bốn người bọn họ. Vì thế, tôi nay anh ta đến tìm anh để nói lý lẽ.”

Cô cố tình dùng từ “lý lẽ” chứ không nhắc tới cuộc xung đột của hai người đàn ông vừa nãy.

“Còn gì nữa?”

Còn thì còn, nhưng hình như không phải là thông tin hữu dụng: “Thời niên thiếu, anh phạm phải sai lầm lớn nên từng bị ngồi tù, chắc là tầm từ mười bốn đến mười sáu tuổi.”

Ở Moscow dưới mười bốn tuổi không bị truy cứu trách nhiệm hình sự, tròn mười sáu tuổi mới phải chịu trách nhiệm hình sự. Khoảng thời gian hai năm ở giữa là giai đoạn “màu xám”, phạm tội rất nặng mới bị khởi tố. Nhưng tòa án sẽ xem xét tình hình cụ thể để đưa ra bản án thích hợp.

Nhắc tới mới nói, cũng phải cảm ơn cậu hàng xóm hay gây chuyện thị phi đã giúp cô biết được những kiến thức pháp luật này.

Thông qua Phó Minh, quá khứ của Trình Mục Vân đã dần hiện rõ trước mặt cô. Hồi nhỏ từng phạm tội, từng bị ngồi tù, sau đó vì muốn chuộc tội nên giữ giới. Anh từng học đại học nhưng chẳng biết có tốt nghiệp hay không. Bởi vì anh từng cứu bạn học là con trai lớn của ông chủ trang viên nên có lẽ từ thời ấy, anh đã bắt đầu cuộc sống “được bữa sớm lo bữa tối” này rồi.

Mười năm trước anh xuất gia. Mười năm sau, anh quay về... tìm kẻ phản bội.

Trước khi vào nhà, anh còn kể cho cô nghe câu chuyện miếu thờ loài chuột. Lúc đi ở hành lang, anh còn dùng chuyện về nhà sư khổ hạnh để chọc cô.

Vậy mà vào giờ phút này, anh đột nhiên trở nên hết sức chân thực. Anh từ đâu đến, anh từng trải qua chuyện gì, bây giờ định làm gì... cô đều nắm rõ.

Ôn Hàn cảm thấy, Trình Mục Vân không phải là người có trái tim sắt đá. Nhưng Phó Minh nói không sai, trong bốn người chỉ có một kẻ phản bội, ba người kia là vô tội. Là anh em cùng vào sinh ra tử, bị nghi ngờ như vậy chắc lòng ai cũng nguội lạnh. Cô thậm chí có thể thông cảm cho sự phẫn nộ vừa rồi của Phó Minh.

Trình Mục Vân lặng lẽ tiến lại gần. Ánh nến trong phòng và ánh lửa bên ngoài giao thoa trong không gian.

“Ánh mắt em nhìn tôi.” Trình Mục Vân nắm lấy bàn tay phải của Ôn Hàn, đưa lên môi hôn: “Giống như nhìn một con mèo hoang bị thương.”

Cô co ngón tay lại: “Anh... cần em làm gì?”

“Em hãy coi như không biết gì cả, bảo vệ tốt bản thân, như hồi ở Kathmandu em đã giấu tất cả mọi người về mối quan hệ với tôi. Tôi biết đây là sở trường của em.” Anh nói nhỏ: “Tôi từng nói, tôi sẽ không thể chịu nổi nếu thân thể của em trở nên lạnh ngắt, không còn sự sống.”

Lần thoát ra câu này, anh thuyết phục cô chạy trốn khỏi nhà nghỉ, một mình thoát thân. Vì thế nghe xong, Ôn Hàn cảm thấy một nỗi bất an trào dâng trong lòng.

Giống như nhận xét của Trình Mục Vân, sở trường lớn nhất của cô là giả vờ bình tĩnh. Cô nghĩ, cách tốt nhất để an ủi và ủng hộ anh là làm theo lời anh nói, diễn tốt vai “tờ giấy trắng”. Ôn Hàn hít một hơi sâu, vỗ ngực: “Vừa rồi tất anh ta, em sợ chết đi được.”

Trình Mục Vân ngậm thừa nhận. Nhìn thấy con chuột cô còn sợ tím tái mặt mày.

Ôn Hàn dời mắt ra ngoài cửa sổ: “Em chưa từng tiếp xúc với nhà sư khổ hạnh bao giờ. Tháng trước đến Ấn Độ, mấy người đi cùng em đều rất sợ. Anh có thể dẫn em xuống dưới gặp họ không?”

Trình Mục Vân nhún vai: “Không thành vấn đề. Tôi quen bọn họ.”

Hai người sống đôi đi xuống tầng dưới. Ôn Hàn không ngừng thắc mắc, ví như tại sao nơi này lại có sư khổ hạnh, tại sao Trình Mục Vân lại quen biết bọn họ... Lần đầu tiên Trình Mục Vân cảm thấy Ôn Hàn đáng yêu, nhất là khi cô cố tình tỏ ra thần nhiên như không.

Anh nói với Ôn Hàn, mấy năm trước, chủ nhân của vườn cà phê muốn xuất gia nhưng bị người nhà ngăn cản. Năm nay, cuối cùng ông ta cũng thuyết phục được người thân trong gia đình nên đang chuẩn bị cho buổi lễ. Đây sẽ là một buổi lễ xuất gia hoành tráng nhất từ trước đến nay với hơn một trăm nghìn người tham gia. Riêng nhân viên phục vụ cũng phải lên tới hai ba mươi ngàn.

Mọi nhà sư khổ hạnh trong khu vực đều tụ tập về đây, để chuẩn bị cho buổi lễ xuất gia của ông chủ vào tháng này. Ở Ấn Độ, sư khổ hạnh được coi là sứ giả của các vị thần, là thánh nhân, được người dân kính trọng.

Hai người xuống tầng dưới, Trình Mục Vân ngồi khoanh chân cùng bọn họ. Ôn Hàn vừa ngồi xuống cạnh anh, một nhà sư liền đi đến, chăm một chăm đồ may mắn lên trán cô. Ôn Hàn vội chấp tay cảm tạ, sau đó rút cổ, nở nụ cười tươi với người đàn ông bên cạnh: “Đại hòa thượng, em có đẹp không?”

Trình Mục Vân cũng mỉm cười, gật đầu với cô: “Có thể điên đảo chúng sinh.”

Vào thời khắc này, ánh mắt anh còn nóng bỏng hơn cả ngọn lửa.

Bạn đang đọc truyện *Cám Dỗ Chí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.